Muzeul Digital al Romanului Românesc

VASILE POP

LUCERITORUL DE INIMI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

805634

VASILE POP

121

CUCERITORUL DE INIMI

—ROMAN—

BCU Cluj-Napoca
RBCFG202000601

BUCUREŞTI
Editura Librăriei SOCEC & Co. Societ. Anonimă

Tipografia „CONCURENŢA", V. Dumitrescu — Ploeşti.
1921

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

190429

Lucrarea de faţă, începută pe când locuiam în Statele-Unite, conţine o serie de observaţii asupra moravurilor americane. Aceste observaţii mi-au părut destul de interesante spre a fi comunicate publicului românesc.

Am ales pentru expunerea lor, forma cea mai accesibilă gustului public: Romanul.

V. P.

TOATE DREPTURILE REZERVATE

859-31 (Pop. V.)

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cuceritorul de inimi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAP. I

Erau unsprezece fete, vioaie, vorbăreţe, îmbrăcate cu câte un impermeabil (watterproof) care le ascundea costumele elegante şi le „uniformiza“ ca şi când toate ar fi fost eleve ale unei şcoale. Ele se aflau lângă şinele unui tramvai electric.

Una, o brună, de statură mijlocie, cu umerii ceva cam largi pentru o fată, dar având un aer hotărît şi o lucire vioaie de energie în ochii negri mari, comandă:

— „Fetelor, cinci din voi să se aşeze pe o şină, şi patru, pe alta. Cecilia să rămână de o parte. Eu voi sta în picioare, ca să-i fac watmanului semn şi să-l silesc să oprească.“

Tinerele executară comanda râzând. Potrivindu-şi rochile sub mantalele impermeabile, se aşezară pe şinele liniei de tramvai; dar, pe când îndeplineau „ordinul“, privirile şi îngrijirile lor, mai ales, se îndreptau către tânăra cu obrazul acoperit de un văl ceva cam gros. Toate păreau a se interesa mai mult de ea, decât de ele însăşi. Fata se aşezase mai de o parte de linia ferată şi aştepta.

Un vagon electric se arătă în zare, târând după el un nor de praf. Vagonul venea cu o iuţeală vertiginoasă. Watmanul începu să sune din clopot cu o adevărată frenezie. Însă fetele, la o comandă, se culcară pur şi simplu pe linie, pe când bruna, care le conducea, rămase în picioare, cu mâinile în şolduri, într'o poză de sfidare.

Tramvaiul, frânat cu energie, patină pe linie, şi se

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

opri la doi paşi de fetele de pe şine. Bruneta, care sta în picioare, vorbi cu un aer agresiv:

— „Ce domnule, nu vezi că suntem fete şi că vroim să opreşti? Să fii bucuros că nu ai atins pe vreuna din amicele mele, că îţi boxam urechile."

— „Auzi domnule conductor!" strigă watmanul întorcându-se, furios, către colegul său de vagon. „Domnişoara asta mă insultă: mă şi ocărăşte, după ce mă sileşte să opresc tramvaiul în mijlocul câmpului, între două staţii."

— „Aci nu eşti pe câmp!" se răsti bruna, „aci eşti pe Euclid-avenue; cea mai lungă şosea din Cleveland — şi trebuia să opreşti, fiindcă noi suntem fete. Şi mai ales, fiindcă taxa pentru 11 pasagere este pentru Societatea tramvaiului care te plăteşte, un venit nu tocmai de neglijat."

Adresându-se colegelor sale, bruna urmă:

— „Urcaţi-vă fetelor. Dar atleta noastră, Ruth, să stea lângă watman, ca necioplitul acela să nu pornească fără întreaga turmă."

Fata numită „Atleta" sări lângă manipulant, şi, cu toate protestările lui, — căci cerea ca pasagerele, conform regulamentului să se urce la partea din'apoi a vagonului — stătu lângă el, până ce întregul grup de fete râzânde fu instalat pe băncile din interior.

— „Acu poţi porni!" rosti Atleta cu un surâs prietenos.

— „Nu primesc ordine de la dumneata!" replică watmanul cu îndârjire.

— „Eu nu-ţi dau ordine," zise Atleta surâzând: „ci îţi dau un sfat. Dar când ţi-oi da un ordin, şi nu-l vei executa îndată, zbori de la postul dumitale drept în şanţul de lângă linie."

O fată din interior strigă:

— „Să-l dăm jos! Să-l dăm jos! că e obraznic cu pasagerele!"

— „Să-l arunce Atleta din tramvai!" strigă alta.

Intimidat omul se supuse şi vagonul porni, pe când fetele continuau să vocifereze, cerând una: pedepsirea watmanului, alta darea lui jos, alta boxarea lui.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

In mijlocul acestei cacofonii de „ordine“ Atleta sta nehotărâtă. Ea își aruncă privirea către fata cea brună, și întrebă destul de auzibil prin zgomotul ce domnea.

— „Ce spui dumneata Iulio? Ce crezi că trebue făcut acuma? Să-l arunc?“

Dela locul ei, fata voalată, făcu un gest cu mâna, și șopti tovarășei sale câteva cuvinte.

Tânăra, o roșcată, se apropie de Iulia și îi transmise:

— „Cecilia vrea să nu facem scandal.“

Bruna făcu din cap Atletei semn să se apropie. Ruth veni și luă loc pe scaun râzând.

— „Ei Ruth, ce zici?“ întrebă Iulia, când fetele începură să se potolească. „Ce zici? Așa-i că de nu mă ascultați, ne trecea și vagonul ăsta pe la nas, fără să se oprească? Celalt, când a văzut atâtea fete, a rupt-o la fugă, parcă-l goneau Germanii de pe urmă.“

Conductorul se apropiă de Iulia și întrebă:

— „Cine plătește, că ar trebui să vă amendez?“

Bruna chemă cu un gest pe o fată și zise cu o mustrare hazlie:

— „Aneto, așa casieriță ești? Permiți să fim noi apucate de scurt de un conductor?“

Fata surâse scuzându-se:

— „Iulio dragă, iartă-mă, dar după cum era aci curentul, am avut iluzia că îl aruncăm pe watman jos. Și dacă pleca el, probabil că trebuia să aruncăm și pe conductor, ca să-i fină de urât, până îl ridica de acolo compania de tramvaie. Și mi s'a părut că în așa situație nu trebue să mă mai ostenesc să scot bani pentru plată.“

Conductorul făcu un gest de spaimă:

— „Vai de mine, domnișoarelor, dar nici eu nu merit, și nici el nu merită o soartă atât de crudă.“

Bruna luă un aer teatral și rosti sentențios:

— „Vroiați să ne călcați, și dacă trecea vagonul peste noi, ne șifona rochiile. Nu ați oprit decât la

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

două palme de noi ; meritaţi o pedeapsă exemplară!"

— „Păi," explică repede conductorul, cu un aer de scuză, „a oprit aşa ca să nu vă osteniţi d-v. — ca să fie mai aproape de d-v. domnişoarelor, ca să vă fie mai agreabil."

— „Ei", râse casieriţa, „dacă e aşa, merită să-l decorăm când o fi să devină Iulia preşedintă a Republicei."

— „Mulţumesc, pentru el," făcu politicos conductorul, „dar dacă nu vă supăraţi aş putea afla unde vă duceţi d-v?"

Fetele celelalte exclamară:

— „E din poliţie! Să ştiţi că e detectiv!... Să-l arestăm ca pe un spion! căci probabil n'are justificativele necesare!"

Unul din puţinii pasageri aflaţi în vagon interveni politicos:

— „E scuzabil domnişoarelor ca un biet conductor să devină curios, când aşa un grup de domnişoare, îi opreşte cotiga lui în drum, ca pe un simplu tren expres încărcat cu parale."

Iulia făcu semn casieriţei, să plăteească, apoi privi spre câteva din fetele cari o însoţeau, ca să vadă, dacă este în dorinţa lor, să dea pe faţă locul către care erau pornite.

Dar cum nici una nu părea dispusă să o autorizeze, fata aşteptă să vadă pe conductor plecat, şi coborând vocea, explică:

— „Nu spunem unde ne ducem: dar na-am adunat, câte ne vezi ca să mergem să petrecem două-trei zile în Cleveland,... Am fi plecat spre New-York unde sunt mai multe atracţii, şi unde e învitată una din noi cu „tren special" la dispoziţie, dar majoritatea colegelor mele sunt nişte fricoase. Fete! ce să faci cu nişte fete? Dacă toate ar fi atât de curagioase ca Atleta noastră... Ar merge lucrurile de minune."

— „Dar", reluă pasagerul, „dacă watmanul s'ar supăra şi s'ar da jos şi v'ar lăsa în drum..."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Iulia surâse cu un aer superior:

— „De asta să n'ai nici o grijă domnule. Am aci o fată electriciană, care dacă vrei este în stare să repare şi vagonul, nu numai să-l pună în mişcare. Am luat cu noi tot specialiste... Avem o pianistă, o violonistă, o atletă, un tip de o frumuseţe premiată, o duelistă, o ochitoare cu pistolul, o medicinistă, şi iată, chiar eu, sunt o acrobată."

— „Dar ce?" întrebă străinul, „vă duceţi să vă angajaţi la vreun circ, sau teatru de varietăţi?"

Un râset general isbucni din grupul fetelor, la auzul întrebărei.

Iulia îşi scoase batista, îşi şterse ochii de lacrimile produse de râs, şi explică pasagerului, cu un aer de indulgenţă protectoare:

— „Nu domnule. Noi suntem fete americane, crescute în libertate... Una din noi, cum am mai spus, nu numai că dispune de un tren special, dar mai este şi fiica vestitului fabricant de locomotive Godwin. Noi am plănuit de mult să mergem împreună, să petrecem în Cleveland, şi cum vezi dumneata, am pornit. Dar autobuzul nostru s'a deteracat la vreo 2 mile de aci, şi am venit pe jos,—cu toate că suntem în toalete de seară,—să apucăm tramvaiul electric!"

Vorbind, ea deschise la piept mantaua impermeabilă, de sub care apăru costumul ei de mătase, cu uşoara decoltare a gâtului.

—„Toate suntem gătite:" urmă fata, „şi restul de îmbrăcăminte şi bagaje ni se află pe drum în hodoroaga pe maşină."

—„Dar părinţii dv.," obiectă pasagerul, „ce zic despre plecarea asta a dv. într'un oraş mare şi mai ales singure?"

Fata îl privi cu un fel de curiozitate surâzătoare şi în cele din urmă zise:

—„Eu şi încă vre-o trei colege de ale mele, nu avem părinţi. Celelalte au, dar... ce, dumneata eşti străin, de nu cunoşti obiceiurile americane? Eşti străin?"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi cum pasagerul dădu din cap, spunând că este stabilit de curând în Statele-Unite, Iulia exclamă:
— „Vezi că am ghicit şi după aerul, şi mai ales după intervenţia dumitale că nu eşti american!"

La staţia a doua cei mai mulţi pasageri se coborâră. Rămase cu fetele numai străinul, care se prezintă ca fiind de origină francez din Normandia, Georges Leroux... foşt funcţionar în serviciul siguranţei publice în Paris.

Acuma, el se ocupa cu o fermă, ce cumpărase lângă Castelul părăsit, alături de „satul Indian..."

— „Şi", întrebă el, după ce salută cu un surâs, pe fiecare din fetele indicate de gestul Iuliei, „şi unde vă duceţi dv. astăseară?, căci văd că sunteţi gata să mergeţi la o serată!"

— „Nu la o serată" — replică fata, „ci la un fel de restaurant unde este muzică. Voim să-l vedem pe celebrul violonist supranumit „cuceritorul de inimi."

Francezul privi cu mirare în ochii fetei, şi cu o intonaţie menită să îndulcească spusele lui rosti rar:

— „Îl cunosc: am auzit de el. Şi eu am o fată de vreo 18 ani, dar eu nu aş tolera ca ea să plece singură de acasă, pentru a merge să vadă pe un „cuceritor de inimi."

— „Dar ce, noi suntem singure!?" exclamă Atleta de la locul ei.

— „Bine," făcu străinul, „singure nu sunteţi... dar e discutabil dacă o companie de fete, neexperimentate, prezintă vre-o garanţie de siguranţă... Să mă iertaţi, nu găsesc normal să mergeţi tocmai la un local unde se află un asemenea tip."

— „Toată lumea se duce să-l audă," zise Iulia.

— „Şi să-l vadă!" completă fata voalată.

— „Mă rog," insistă Francezul, „dar dacă el va zăpăci pe una sau două din d-voastră?"

— „Auziţi fetelor!" exclamă Iulia... apoi întorcându-se către străin, ea continuă: „Cum crezi că un biet tânăr, poate zăpăci pe vreuna din grupul nostru?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Păi noi suntem unsprezece... Poate mai de grabă să se zăpăcească el săracul; când o vedea pe cea mai frumoasă dintre noi... pe premiata noastră."

— „Premiata?" făcu străinul. „Nu înțeleg, am mai auzit adineaori o aluzie."

Cu un gest pătruns de mândrie, Iulia arătă spre tânăra voalată, care sta retrasă lângă fata roșcată:

— „Uite felița aceea de acolo, cu voaleta groasă pe obraz, este o colegă a mea, care a luat premiul întâi de frumusețe, la un concurs publicat de o companie de filme cinematografice. Compania a găsit că e cea mai frumoasă fată din Ohio și i-a pus un tren special la dispoziție, numai ca să vină până la New-York, Dar ea, din motive pe cari nu ne-am permis să le cercetăm, preferă să se plimbe cu noi spre Cleveland."

Francezul își aruncă privirea în direcția indicată de gestul vorbitoarei. El văzu o fată îmbrăcafă cu același fel de „impermeabil".

Tânăra avea obrazul acoperit. Ea sta lângă fereastră într'o ținută mai mult timidă, pe când tovarășa ei roșcată, dela marginea băncii îi vorbea în șoaptă.

— „Angelo dragă," urmă Iulia, adresându-se fetei roșcate, „ia arată puțin domnului acesta, obrazul Ceciliei noastre."

Fata surâse, și cu aerul unei persoane obișnuită să facă acest lucru, apucă din lături, cu amândouă mâinile, colțurile de jos ale vălului, și îl ridică încet în sus.

Străinul văzu apărând întâi bărbia, apoi gurița, nasul, ochii, fruntea și părul, unei ființe a cărei frumusețe îi zmulse o exclamație de admirație.

Angela lăsă voaleta peste pălăria fetei, și într'o pornire de dragoste admirativă, își lipi obrazul ei de roșcată pistruită, de chipul fin, diafan al Ceciliei.

Cu o mână ea o strânse pe după umăr, zicând cu o intonație iubitoare:

— „ Spuneți domnule sincer, credeți că, pe lume mai există o ființă atât de frumoasă ca îngerul acesta?"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

D-l Leroux scoase pălăria cu o mişcare de respect admirativ înclinându-se către tânăra frumuseţe. Cecilia răspunse salutului cu o uşoare înclinare din cap şi zâmbi zicând:

— „Acum Angelo dragă te rog lasă cortina!"

Francezul făcu un uşor gest de protestare:

— „Dar domnişoara îşi va strica ochii purtând o voaletă aşa de groasă..."

Iulia surâse cu un aer de înţelegere şi replică:

— „Nu... Mai de grabă se strică ochii celor ce o privesc prea mult. Unul chiar a şi 'nebunit... a început să o ameninţe cu moartea... A este un întreg capitol de film dramatic... De aceea şi merge fata cu noi, în loc să se ducă la New-York cu „trenul special" care îi stă la dispoziţie."

Fata roşcată mai privi odată ochii fermecători ai Ceciliei, şi începu să lase încet vălul peste obraz.

Iulia se adresă francezului:

— „Vedeţi domnule ce ciudăţenie: pe roşcata asta simpatică o chiamă Angela... şi ea n'are nimic angelic în ea... Adevăratul angel este lângă Angela..."

Roşcata scoase un văl şi începu să şi-l potrivească pe obraz:

— „Ne apropiem de destinaţie" explică ea „şi ca să nu atragă Cecilia atenţia asupra-şi, îmi pun şi eu unul Iulio."

Bruneta se gândi o clipă şi sfătui fetele:

— „E preferabil să punem fiecare câte un văl, ca să nu ne deosebim prea mult de ea..." şi către Leroux urmă explicativ: „Ştiţi, Cecilia se află sub protecţia noastră!"

Una din fetele care se afla în urma Iuliei, o tânără cu părul aproape albicios de blond ce era, şopti câte-va cuvinte la ureche brunei.

Iulia tresări violent şi rosti destul de tare, ca să fie auzită de toate colegele ei:

— „Fetelor aplecaţi-vă repede cât puteţi de jos, să nu fim văzute de afară!"

Roşcata îşi lăsă preparativele menite să-i fixeze

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

voaleta şi încovoindu-se, ei roape se vârâ sub bancă, silind cu aceiaşi mişcare şi pe Cecilia să se aplece.

CAP. II

Leroux văzu această subită ascundere a fetelor, cu o uimire pe care era să o traducă printr'o exclamaţie şi o întrebare. Dar el îşi înfrână pornirea, căci privirile lui căzură asupra unui automobil de cursă, care gonea nebuneşte pe şoseaua alăturată liniei ferate electrice.

In automobil se afla un tânăr, care, în picioare,— cu părul falfâind în aer,— făcea sforţări să poată vedea în interiorul vagonului.

El nu zări decât pe Leroux, şi pe conductorul tramvaiului, care tocmai îşi făcea socotelile.

Automobilul se menţinu câteva secunde în linie cu vagonul electric, apoi tânărul, convins că nu se află în el decât un singur pasager, se lăsă jos pe perne, făcând un gest de furie, pe când maşina lui trecu înainte ca o vijelie, lăsând un nor de praf în urmă.

Leroux şopti luliei :

— „A trecut înainte, d-şoară !"

Tânăra se ridică cu precauţie şi zise colegelor ei :

— „A dispărut ! Am scăpat ! Lucreţia ne-a scutit de o scenă dramatică. Era nebunul de Ralph !"

— „Înţeleg," rosti Leroux, „era tânărul disperat de care pomeneaţi."

Dar un ţipăt venit din spre Angela îi opri vorbele.

Fata roşcată începu să plângă :

— „Fetelor—fetelor, ajutaţi-mă, mi-a leşinat fetiţa mea, Cecilia, a leşinat !"

Iulia strigă cu o spaimă sinceră :

— „Unde e Helen, chimista ?! Mai iute Helen !"

Fata chemată scoase din geanta ei o sticlă cu săruri şi se apropiă grupul ce se formase în jurul frumoasei leşinate.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

După scurt timp, când Cecilia se întremase din spaima prin care trecuse, Iulia hotărâ:

— „Ne dăm jos fetelor, şi o luăm în trei grupuri, spre hotelul Statler, de care am mai vorbit: Atleta noastră merge cu Cecilia şi cu Angela.“

— „Şi cu tine Iulio,“ zise Lucreţia „Tu eşti gata de găsit resurse oricând... mergi şi tu cu ea.“

Fata brună stătu o clipă la îndoială apoi oftă:

— „Ce păcat că nici una din noi nu are aptitudini de detectivă: i-am face nebunului o farsă...“

Leroux interveni cu un gest politicos:

— „Eu ca fost funcţionar al siguranţei, mă pun la dispoziţia dv... Nu credeţi, că acest tânăr, a aflat de urma dv. de la cei cu camionul? Şi nu s'ar putea ca şoferul dv. să fi fost plătit, de el, să vă lase în drum?“

Fetele se priviră cu un aer de uimire:

— „Uite!“, exclamă roşcata, „la asta nu ne-am gândit!“

— „Şi“ — zise Iulia cu o mişcare de ciudă comică, „de aceea ne-a găsit Ralph urma aşa de repede. Acum desigur ne aşteaptă la hotel...“

— „Vă ofer eu serviciile mele“, reluă francezul. „Eu mă pot duce înainte la hotelul la care spuneaţi că vă aşteaptă, şi am să comunic acolo, că nu mai veniţi, de oarece, aţi plecat cu toate spre Chicago sau New-York, din pricină că aţi văzut că sunteţi urmărite. Apoi să vină una din dv.., O voi aştepta lângă intrare. Să vină să ia înţelegere cu mine afară; ca să ştie încotro l'am pornit. Acuma nu cunosc exact care tren pleacă mai repede: şi trebue să fiu bine informat ca să mă creadă...“

Iulia făcu semn „Atletei“ să obţină oprirea vagonului, şi pe când fetele se pregăteau să coboare, îndreptându-se spre eşire, ea preciză cele ce avea de spus:

— „Bine. Avem încredere în cavalerismul dv. d-le Leroux. Faceţi cum veţi crede mai bine, ca să-l trimeteţi la naiba încolo.“

Francezul întrebă cu un aer mirat:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Dar dacă vă terorizează așa: de ce nu puneți să-l aresteze?

„Cel dintâi policeman vi-l bagă la răcoare, până obțineți un mandat contra lui."

Iulia rămasă ultima pe scara vagonului, explică în șoaptă:

— „El o iubește săracul: și apoi este văr cu ea: se cunosc de copii; și ei îi este milă de el, dar nu-l poate lua. Și pe când el amenință că o va împușca, dacă va lua pe altul, ea vrea să-l menajeze... ca să evite scandalul ce ar rezulta dintr'o arestare. Nu uitați d-le Leroux cele tăgăduite și primiți mulțumirile mele pentru gentileța d-voastră."

CAP. III

Iulia, însoțită de Lucy și Mary, dădu peste d-l Leroux, care le aștepta în stradă lângă intrarea hotelului Statler (cel mai mare hotel din oraș). Dacă nu l'ar fi recunoscut fetele, el de sigur că în fluviul acela de oameni, care se scurgea pe strada largă, nu ar fi fost în stare să le descopere.

Cu o volubilitate pătrunsă de veselie, el explică fetelor, cum, tocmai când vorbea, cu funcționarul însărcinat cu reținerea odăilor, un tânăr, aflat acolo, se amestecase în vorbă și ceruse câteva informații.

— „Era brun, cu ochii negri? Lunguеț la față, și ras?" întrebă Iulia.

— „Și cu părul buclat dat spre ceafă," răspunse Leroux: „era ca de vre-o 25 ani: vioi și avea un aer de hotărâre desperată!..."

— „El era!" exclamă Iulia. „Și ce s'a întâmplat?"

— „Am spus că, întâlnindu-vă în gară ca să luați trenul spre Chicago, m'ați rugat să aduc știrea la hotel aci, că nu mai aveți nevoie de odăile ce ați reținut.

„Tânărul s'a repezit să vadă care este primul tren spre Chicago. Un funcționar, de aci i-a dat deslușiri, și când a văzut că nu există decât peste

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

6 ore alt tren a spus că pleacă îndată cu automobilul lui, să vă ajungă de pe urmă."

Lucy şi Mary începură să râdă.

Iulia avea ochii lucitori de veselia ce-i provoca păcălirea lui Ralph. Ea îşi stăpâni bucuria şi reluă un aer grav:

— „De are să ajungă, sau nu trenul, puţin ne importă... Dar tânărul acesta are să fie o piedică setioasă pentru petrecerea noastră aci."

— „Nu face nimic," întrerupse Mary; „dacă nu putem sta aci, ne vom duce la New-York, sau la San-Francisco, numai să scăpăm de el."

Francezul rosti surâzând:

— „Dar de ce nu puneţi să-l aresteze domnişoarelor. Asta ar simplifica lucrurile enorm şi v'ar pune la adăpost pentru viitor..."

Julia îl privi drept în ochi întrebând:

— „Dv. aţi pune să se aresteze o fată, sau doamnă, despre care aţi şti că vă iubeşte, dacă aţi fi de vârsta noastră...?"

Francezul nu găsi ce să răspundă şi se scuză:

— „De! aveţi dreptate... Ah! iată şi celelalte prietene ale dv. Eu, am terminat, cred, misiunea mea... Iată aci carta mea de vizită, adresa la care pot fi găsit, în cazul când nişte d-şoare atât de expeditive ca dv.. ar avea nevoie de serviciile mele. Ştiţi, satul Indian, este acela pe lângă care aţi trecut cu tramvaiul electric..."

Fetele îl priviră cu un surâs recunoscător, Mary îi întinse mâna şi după ce îi mulţumi în numele tuturor adaose:

— „Nici nu ştim la drept vorbind, unde avem să mergem. Totul depinde de hotărârea pe care o va lua tirana noastră cea frumoasă."

— „Tirana dv.?" întrebă francezul mirat. „Nu vă înţeleg d-şoarelor."

Iulia îl lămuri cu un surâs pătruns de indulgenţă:

— „Ah! asta aveţi să înţelegeţi dv. cu greu... Tirana noastră este frumuseţea aceea: Cecilia... Ea ne

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

conduce după capriciile ei. A fost un gust al ei să vină aci, să audă şi să vadă pe celebrul „Cuceritor de inimi", şi noi, am venit... Deşi am fi preferat să mergem cu trenul ei special la New-York. Dar ce să facem, o iubim şi căutăm să-i îndeplinim toate gusturile, după puterile noastre. Acum am fi dorit să-i evităm întâlnirea cu vărul ei „furiosul Ralph". Şi vă suntem mai recunoscătoare decât vă închipuiţi fiindcă ne-aţi ajutat."

Ea fu întreruptă de Ruth. Atleta venea singură să întrebe ce „soluţie s'a dat lucrurilor", şi dacă primejdia a trecut.

La răspunsul afirmativ al luliei, Ruth, ridică în aer mâna dreaptă, în care ţinea o batistă desfăcută, şi continuă să vorbească, timp de un minut, fără a lăsa braţul în jos. Apoi îşi puse batista în gentuliţa—zicând ca explicaţie:

— „Telegrafia noastră fără fir."

Din şuvoiul de lume, care se scurgea pe trotuarul din faţa hotelului, se iviră, pe rând, mai multe fete, cari se alăturară de Iulia, spre a mulţumi lui Leroux pentru intervenţia lui prietenească...

Cecilia strânse mâna francezului şi îşi exprima dorinţa de a face cunoştinţă cu fiica lui, de care pomenise în tramvaiul electric.

— „Să fiţi sigur d-le Leroux:" surâse frumuseţea, al cărei glas melodios încânta pe francez „să fiţi sigur că nu va fi nici de cum în primejdie, dacă se împrieteneşte cu noi... Temerile dv., nu sunt îndreptăţite."

— „Ba are, să fie în mare primejdie," replică francezul, luând rămas bun dela fete. Şi cum Iulia şi celelalte îl priveau cu un aer nedumerit, el îşi complectă fraza: „Are să fie în primejdie de a se îndrăgosti şi ea de dv. frumoasă d-şoară."

CAP. IV

Iulia intră în hotel şi trecu înainte spre ghişeul funcţionarului însărcinat cu distribuirea odăilor. Ea întrebă cu un ton poruncitor:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Ce s'a făcut cu apartamentul reţinut pentru d-ra Cecilia Godwin?"

— „D-ra Godwin? Fiica fabricantului de locomotive?", întrebă funcţionarul...

— „Da, întocmai; reţinuse un apartament de 5 odăi, la al 8-lea şi acuma a sosit. Ştiu", întrerupse Iulia cu un gest, văzând cum se pregătea să dea explicaţii. „Ştiu bine, că a fost un domn aci, care a spus că d-şoara Godwin a plecat la Chicago. Dar era o farsă, după cum vezi. Ne trebue apartamentul: eu sunt secretara d-rei Godwin: numele meu este d-ra Iulia Ruark."

Impiegatul salută zicând cu o admiraţie exagerată:

— „Am auzit de minunata d-stră lovitură cu nişte acţiuni." Dar Iulia îl măsură de sus zicând cu un ton glacial:

— „Vezi de afacerile d-tale!"

Omul de serviciu se înclină, şi nu crâcni. El sună la telefonul care îl lega cu diferitele etaje, şi ordonă intendentei de la etagiul al 8-lea, să prepare totul şi să ţină la dispoziţia d-relor apartamentul ce fusese reţinut.

La răspunsul telefonic că odăile sunt gata, impiegatul comunică Iuliei cu un surâs servil:

— „Totul este preparat. Dacă vroiţi să comandaţi ceaiul, puteţi telefona din orice punct al hotelului. Nu uitaţi vă rog, să spuneţi d-şoarei Godwin, şi amicelor sale, că astă seară, ca şi în fiecare seară, se dă aci în sala cea mare a hotelului un concert, condus de unul din cei mai celebri maeştri de muzică din America."

Iulia făcu un semn colegelor sale, şi fetele se îndreptară spre „ascensorul expres."

Ascensorul nu se oprea la nici un etaj, până la al 7-lea. Abia de la etajul al 7-lea în sus, devenea „local"; adică se oprea la ori-ce cat i se cerea.

— „Intraţi toate, să meargă întreaga caravană dintr'o dată!" ordonă Iulia.

— „Dar ne poate oare ţine pe toate?" întrebă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Alice Rosy, pianista, ascunzându-şi teama ce o cuprinsese în momentul când călcase pe platforma ascensorului.

— „Nu fii fricoasă," zise Iulia.

— „O nenorocire se întâmplă aşa de uşor... Abia eri am citit cum s'au prăbuşit optsprezece persoane dela etajul al zecelea, cu ascensorul, până în subsol. I-a făcut piftie pe toţi."

Fata de serviciu care conducea ascensorul, îşi potrivi puţin chipiul, dând o buclă rebelă la locul ei, apoi mişcând mânerul, porni aparatul Cutia metalică începu să se înalţe trecând în goană etajurile, pe când fata explica:

— „Eu sunt aci de doi ani şi niciodată nu s'a întâmplat vreun accident. Mă miră însă că aud exprimându-se o temere de acest fel, tocmai de o d-şoară. Până acu am auzit vorbind astfel numai pe nişte fricoşi de bărbaţi."

— „Adică vrei să spui", obiectă Ruth „că bărbaţii sunt slabi şi că noi suntem sexul cel cu adevărat tare?"

Conducătoarea ascensorului deschise uşa şi le făcu loc să iasă:

— „Da: iată am sosit." Şi cum îngrijitoarea etajului le întâmpină, fata adăogă:

— „Vedeţi ce cinste se face fetelor? Vă trimete intendenta să vă primească."

Aneta, casieriţa se uită la Iulia şi pricepând gestul de care bruna îl făcea, scoase portofelul, scotoci prin el, şi puse în mâna „ascensoretei" un dolar.

Fata duse mâna la chipiu, mulţumi surâzând şi se dădu cu ascensorul la fund.

— „Iată apartamentul!" începu Intendenta, arătând odăile rezervate pentru Cecilia Godwin. „Aveţi şi un salon, numai pentru d-v... Precum şi câte o baie pentru fiecare cameră. Nu uitaţi vă rog, că telefonul îl veţi găsi în fiecare odaie. Aveţi în vedere că suntem ori când, şi pentru orice serviciu la dispoziţia dv. fără nici un plus de taxă."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cecilia făcu un gest de nerăbdare. şi după ce femeea plecă, spuse:

— „Nu ştiu de ce mă plictisesc aceste dovezi de servilitate. Mai bine mi-a plăcut aventura cu autobuzul, şi m'a încântat afacerea cu tramvaiul electric şi cearta cu watmanul. Chiar şi momentul de groază prin care am trecut, mi-au plăcut mai bine, decât aceste continue dovezi de platitudine ce ni se dau aci. Să vedem programul ce ai pentru astă-seară Iulio? Unde eşti?!"

Tânăra chemată apăru dintr'una din odăile ce li se rezervase. Iulia era radioasă şi fără a fi auzit cuvintele rostite de d-şoara Godwin, zise cu o veselie exuberantă:

— „Fetelor! fiecare odaie are câte o baie de porcelan. E raiul!"

— „Răspunde la ce te întreb!" Reluă cu un accent imperativ Cecilia.

— „Doamne!" exclamă Ruth apucând de braţ pe fata brunetă, şi zguduind-o: „Iulio, dragă, cum poţi fi atât de distrată!... Te întreba frumoasa noastră ceva, şi tu visezi de baie, par'că n'ai mai fi făcut baie de la botez încoace!... Ce e cu programul?!"

Interpelata, se apropiă de Cecilia şi zise cu un surâs pătruns de şiretenie:

— „Astă seară... Ne culcăm pe la orele 9, căci suntem obosite. Luăm masa în restaurantul acestui hotel... ascultăm puţin concertul, de care vorbea funcţionarul de jos, apoi facem nani...!"

Cecilia bătu din picior cu nerăbdare. Peste frumosul ei obraz, trecu o umbră de nemulţumire. Ea rosti cu un ton înciudat:

— „Bine Iulio dragă, aşa ne-a fost vorda? De aceea am plecat noi de acasă, îmbrăcate gata ca de serată, ca să asistăm la concertul, ce se dă în acest hotel nesuferit!"

Iulia luase telefonul în mână pentru a răspunde unei întrebări ce i se punea de la ghişeul de bagaje, cu privire la lăzile sosite.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ea dădu instrucțiile necesare, lăsă telefonul, și se apropiă de Cecilia. Luându-i amândouă mâinile, ea zise cu drăgălășie:

— „Ia uită-te la frumoasa noastră... Cum a încruntat din sprâncene! Ei, nu te supăra, zâna mea dragă, căci am proiectat, după cum știi, și am luat toate măsurile ca să mergem într'un local, în care cu siguranță, n'ai să refuzi să ne însoțești..."

Două fete care se apropiase de Iulia, rostiră simultan:

— La „cuceritorul de inimi" avem să ne ducem!"

— „Bine, fie!" oftă Cecilia, cu aerul unei ființe care cedează de nevoie. „Dacă zice și Iulia... Fie."

— „Iulia cum să nu spună ca d-ta, suflete drag!" exclamă bruna cu un surâs strengăresc: „ea, Iulia, dorește, cum dorim noi toate, să vadă pe acel faimos violonist!"

— „Dacă este așa," sugeră Angela, accentuând graba ei de a urma gusturile d-șoarei Goldwin, „eu sunt de părere ca să și procedăm la cele necesare pentru a merge după masă să vizităm acel local."

— „Fetelor!" strigă Aneta, casiera grupului, „am o idee pentru care merit să mă sărutați!"

Cecilia o privi surâzând:

— „S'o auzim," zise ea, „și dacă e asemănătoare cu aceea ce vroiam să propun, te sărut eu pentru toate."

Aneta făcu o pauză, ca pentru a savura plăcerea ce va produce și rosti accentuând cu un deget fiecare cuvânt:

— „Să luăm masa la restaurantul unde cântă... Cuceritorul de inimi."

Cecilia o luă de tâmple și o sărută rostind veselă:

— „Deși lucrul acesta era în programul nostru, meriți să fii sărutată..."

Casiera se lăsă mângâiată apoi oftă:

— „Păcat Cecilio că nu ești tu Violonistul..."

— „Dar ce? îl cunoști?" întrebă d-șoara Godwin.

— „Nici măcar pe bunicul lui nu-l cunosc... Însă ziceam și eu așa: O simplă idee de fată burlacă."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAP. V

De îndată ce fetele fură gata de plecare, Iulia, zise cu un aer de părere de rău.

— „Vai fetelor... Una din noi trebue să rămână aci de pază, măcar astă-seară, pentru orice eventualitate. Care din voi se sacrifică? E pentru siguranța Ceciliei."

Angela se oferi, adăogând că, deși regretă că nu va vedea pe frumosul „cuceritor", preferă să ve gheze aci pentru amica ei.

Servitoarea intră să le comunice în chip mislerios ceva. Ea începu:

— „Nu știți pe cine avem aci, chiar în acest etaj, la a cincea ușă de dv... "

— „Poate să fie și Împăratul Japoniei!" rosti Cecilia, „nu ne interesează!" și luată de braț de Iulia, porni înainte urmată la scurtă distanță de restul de fete, cari plecau câte două, sau câte trei pe urma ei.

X

— „Stai să ne oprim aci" zise Iulia ajunsă la un colț de stradă: „Aci vin automobilele restaurantului, ca să ia clienții, cari vor să vadă pe faimosul violonist."

La câțiva pași stationau două automobile. Helen, chimista, se apropiă, întrebă pe șofeur ceva, apoi cu un surâs învită pe colegele ei:

— „Veniți fetelor, că au mai plecat două transporturi de clienți... spune șofeurul."

Tinerele luară loc câte cinci într'un cupeu și porniră spre „Modern Restaurant."

La venire, le primi un servitor în uniformă și le conduse până la intrare în subsol, unde se afla localul. De aci o funcționară uniformată, le conduse până la intrarea în marele „hall" inundat de lumină, în care se aflau numeroase mese instalate simetric. La câteva mese erau familii, la altele numai fete tinere, venite cu logodnicii sau prietenii lor.

Iulia înaintă și întrebă pe elegantul chelner, care

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

îi eşi înainte, dacă are vre-o masă de la care se poate „auzi şi vedea de aproape."

— „Ce să vedeţi?" întrebă chelnerul.

Iulia rosti cu o explozie exagerată de necaz:

— „Ce?... Pe dracu! Dar ce crezi că am venit aci, de la ţară, ca să te vedem pe d-ta?"

— „Aha, pardon... Am greşit!" se scuză chelnerul cu vioiciune, negăsind cuvinte cu cari să-şi împace clientele. „Am înţeles, masa de colo. Violonistul nostru ese de după draperia aceea, îşi cântă bucăţile, pentru cari este angajat, apoi pleacă. Iată: la masa de colo este locul cel mai bun.

Iulia aruncă o ochire circulară, apoi privi spre partea indicată, măsură distanţa de la intrare până la masa pe care trebuia să o ocupe şi după ce văzu cuierul de haine, aşezat lângă uşă, şi făcu în gând o socoteală, şopti pentru sine:

— „Iată o poziţie strategică minunată; putem vedea direct intrarea şi avem timp de preparat o scăpare."

Ea înclină din cap în semn de aprobare, semnificând astfel că admite masa, spre care le îndruma chelnerul, şi toate fetele porniră în spre locul ales.

Chelnerul alătură în grabă două mese, le acoperi şi aşteptă într'o atitudine respectuoasă să i-se dea ordine.

Angela îl întrebă râzând:

— „Nu cumva îţi pare cindat că am venit atâtea fete aci singure, fără nici o babă între noi, drept chaperon?"

Omul de serviciu replică politicos, făcând o înclinare:

— „Cum să-mi pară mie curios, un lucru pe care îl văd în fiecare seară? Eri au fost aci, tot într'acest colţ, nu mai puţin de 18 fete de fermieri, de prin împrejurimi venite să audă pe Cuceritorul de inimi."

Tinerele îşi scoaseră mantalele rămânând în costumele lor simple, elegante. Cea mai simplu îmbrăcată, părea a fi d-şoara Godwin; ea păstră însă pălăria pe cap, ca şi când ar fi vroit ca obrazul să-i fie ascuns sub largile borduri.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cecilia își alese locul astfel, în cât să fie cu spátele către estrada împodobită pe care trebuia să se vadă apărând violonistul.

Toate fetele luară pe rând loc în jurul mesei lunguiețe.

Iulia consultă lista de bucate și fără a mai întreba pe colegele ei, comandă „câte un aperitiv de fiecare cap", pe când celelalte tinere, cu totul absorbite în dragostea lor pentru d-șoara Godwin, adresau acesteia tot felul de gingășii.

Iulia repetă cu hotărâre:

— „Vezi să fie whisky de cel tare!"

Chelnerul nici nu clipi măcar, ci plecă repede să execute comanda, pe când Iulia pufni de râs zicând:

— „Fetelor, l'am dat gata! Când a auzit că cer alcool pentru noi, și'a pierdut bietul om toate iluziile despre „poezia" noastră! Dar l'am expediat numai ca să putem vorbi de ale noastre, fără să casce gura. Fetelor, luăm, toate, acelaș fel de mâncare, apoi friptură, prăjituri și ce o mai fi. Ce, par'că noi am venit aci să mâncăm?!"

— „Așa e!" replică Ruth, „noi am venit să petrecem, adică să auzim o muzică frumoasă, bună."

Chelnerul sosi cu băuturile și fiecare fată luă un păhărui, ciocni și-l duse la gură dându-l peste cap.

Câteva se strâmbară în tăcere; numai Mary și Margaret, începură să se vaite pe când Lucy rosti auzibil:

— „Doamne cum arde! cum mă arde! par'că am înghițit o porție de iad! De o fi să ardă și supa așa, ne' ispășim pe lumea asta păcatele!"

Mary gemu frecându-se pe piept:

— „Ba eu mă pun în grevă, că n'am păcate atât de grave pe cât e arsura asta de afurisită. Eu protestez!"

— „Supa nu arde, supa frige!" explică Helen, fără a fi clipit măcar sub arsura produsă de băutura alcoolică. Ea își potrivi glasul pentru a face Ceciliei un compliment:

— „Drăgălășl-o," începu chimista, „dacă ai ști cât de frumos îți șade cu pălăria aceea largă, și cât îți reliefează frumusețea obrazului, d-tale oval-lun-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

gueț, și dacă ai ști cât de frumos îți apar buzele, gurița plină și năsucul delicat și ochii aceea fermecători..."

— „Îți plac într'adevăr atât de mult?" întrebă d-ra Godwin, pe când obrazul ei se poetiza de un surâs cuceritor. „Nu-ți închipui dragă Helen, cât de bine îmi pare, mai ales astă seară, că mă găsești frumoasă."

Iulia făcu un semn chelnerului să se depărteze, spre a nu asculta convorbirea lor: ea șopti către colega din dreapta:

— „E un biet bărbat... știi, trebue să-l menajăm."

— Helen zise cu părere de rău:

— „Păcat Cecilio dragă că te-ai așezat cu spatele spre locul unde are să apară violonistul;" însă ea se opri din vorbă, spre a arăta colegei sale, fața uluită și gura căscată a chelnerului.

Omul de serviciu zărise obrazul Ceciliei și par'că se tâmpise de admirație. Iulia îl chemă cu un gest scurt și îi șopti cu un accent imperativ:

— „Nu ți-am spus să te dai mai deoparte?! Ți-am spus aceasta ca să nu faci o mutră atât de puțin inteligentă, bleojdindu-te la amica mea de acolo. Te rog să nu bați toba despre frumusețea ei, căci nu vreau să fie plictisită de toți cari ar da târcoale pe aci! De felul cum te porți atârnă mărimea bacșișului d-tale. Vezi că suntem zece cliente!"

Și arătându-i lista fata urmă:

— „După ce terminăm supa, aduci felul acesta pentru toate și apoi pui fripți."

Omul se înclină și se dădu de-o parte, accentuând prin însemnările ce făcea pe notesul lui, că a luat o nouă comandă.

Mary vru să plaseze o glumă, dar muzicanții iviți pe estradă, întonară o arie și fata surâse:

— „Mi-au luat cuvântul... amicii din orchestră."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAP. VI

După câteva minute eşi de după draperia liliachie-rozată, o fată costumată ca pentru bal.

Ea avea gâtul frumos, cu lini armonioase; corsagiul, negru, fără nici o ataşă, lăsa umerii complect goi şi spatele se arăta alb, curat, până în talie. Ridicând cu o mână, trena ei elegantă de mătasă neagră, tânăra înaintă, şi se opri la marginea estradei. Cu o înclinare salută graţios, cânta o arie, apoi se retrase în mijlocul aplauzelor tineretului.

In tot acest timp „hall"-ul care servea de restaurant se umpluse de lume. La unele mese se aflau câte 4 tete şi o doamnă, la altele, câte un domn şi mai multe femei.

Mary rosti cu glasul coborât:

— „Să observaţi că aci bărbaţii sunt aduşi numai de formă. Nu sunt nici măcar 10 la sută din sexul urât aci... Tot fete şi doamne, venite ca să admire muzica..."

— „Intocmai ca şi noi," o întrerupse Iulia, „noi pentru ce crezi că am venit, decât să auzim o muzică frumoasă..."

— „Pune-o la masculin", întrerupse Helen potrivinduşi ochelarii.

Mary replică surâzând cu înţeles:

— „Nu poţi spune „un muzic frumos" Helen dragă."

Chimista coborî glasul, şoptind:

— „Nu: „un muzic" nu; dar, „un muzicant frumos", cred că se poate."

Mary se adresă celorlalte tinere, întrebând cu un aer naiv:

— „Voi ce credeţi fetelor dragă? că eu nu sunt tare în chimie ca dumneaei şi nu mă pricep la gramatică... Ce ziceţi, se poate?"

Un râset general fu răspunsul şi Iulia replică surâzând cu un aer îndelungat:

— „Da, da, cum să nu? Admitem că se poate."

Câteva exclamaţii de admiraţie, se auziră: toate

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

fetele—afară de Cecilia,—căci sta cu spatele către estradă, întoarsese capetele în direcţia muzicanţilor.

Draperia tocmai îşi clătina faldurile, dintre cari răsărise, un tânăr brun, svelt, într'un costum negru de serată. Era Gedeon Walsh pe care publicul îl supranumise „Cuceritorul de inimi."

Noul apărut, ţinea în mână o vioară; el înaintă până la marginea estradei şi se înclină, apoi cu o mişcare graţioasă, de elegantă ce era, ridică vioara la umăr, alătură obrazul de ea şi aşteptă acordurile fetei care-l acompania din harpă.

— „Are o mustaţă mică, neagră, fină, care-l prinde de minune," exclamă în şoaptă Helen, scoţându-şi ochelarii şi ştergându-i repede ca să vadă mai bine.

Iulia scoase din buze o uşoară fluerătură admirativă, auzită numai de colegile ei. Ea şopti:

— „Tânărul ăsta ş'a greşit cariera. E atât de frumos, încât ar fi trebuit ca Dumnezeu să-l facă o fată. Uitaţi-vă ce frunte nobilă, ce păr negru, ondulat natural, ce nas fin, drept.. Ce bărbie minunată.. Şi ochii! Ah ochii sunt pare că verzi, dar în realitate sunt căprui catifelaţi, şi cu un aer de melancolie. Parcă nici nu ar exista acuma pentru el sutele de fete cari se holbează la el".

Ea vru să invite pe Cecilia să se uite, dar văzu că tânăra scoase din reticulul ei o oglindă şi că privea într'însa, chipul violonistului. Bruna se uită la ochii Ceciliei şi observă că frumoasa faţă devenise palidă şi că cearcăne mari vinete, se iviseră sub ochii ei.

Iulia simţindu-se observată de celelalte fete, prinse privirea Ceciliei, duse mâna la inimă şi din vârful buzelor întrebă:

— „Fulgerată la inimă?"

D-şoara Godwin surâse cu tristeţă şi punând oglinda la loc, dădu din cap, în semn de negare, apoi rămase cu privirea pierdută în vag.

Lucreţia îşi luă ochii de la violonist, şi îndreptându-se spre Cecilia, şopti apucând'o de mână:

— „De ce nu te uiţi la el, să vezi cât de frumos

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr/1901-1932

e... Ah! dar ce ai? De ce ți-s mâinile reci?"

— „Poate mi-a făcut alcoolul rău... Dar are să-mi treacă" replică fata în șoaptă.

Iulia văzând fața consternată a Lucreției, vroi să se ridice și să se apropie, dar un gest al Ceciliei, o opri locului, Bruna, văzu gestul de nerăbdare pe care-l făcuse Cecilia, pentru că prietena ei avusese aerul speriat și rămase pe scaun, însă ea cercetă îngrijorată. figura devenită palidă, dar rămasă liniștită a frumoasei.

Violonistul începu o arie americană cunoscută și publicul o ascultă într'o liniște ca de biserică. El nu apucă să termine și aplauzele porniră, cu o căldură, care era datorită mai ales impresiei pe care o făcuse arătarea extrem de elegantă a frumosului artist.

Când aplauzele încetară, trei fete, de la o masă apropiată, se ridicară și una din ele, luând un buchet de flori pe cari îl ținuse ascuns până aci, se apropiă de estradă, urmată de colegele ei. Violonistul dădu vioara fetei care cânta din harpă cu o mișcare simplă, modestă, aproape timidă, luă florile și mulțumi.

Cum tinerele păreau cu totul fâstâcite, el aruncă o privire spre masa de la care ele pornise și văzând acolo un domn mai în vârstă, șopti:

— „Voi veni să mulțmesc și rudei dv., pentru că a permis ca niște d-șoare așa ce gentile să-mi facă o cinste așa de măgulitoare."

Apoi înclină din cap cu acelaș surâs care îi înfrumusețea și mai mult trăsăturile și dispăru după draperie.

El găsi acolo pe stăpânul restaurantului și îi comunică intenția sa, de a cânta la masa celor ce i-au adus buchetul.

— „Cum veți vroi maestre!" replică negustorul cu o grabă servilă. „Cum veți vroi. Eu cred că orice gentilețá faceți d-voastră clienților mei, este o reclamă pentru mine. Probabil că de veți face așa azi, mâine au să vină 50 de fete cu buchete. Dar mie îmi convine chiar de v'ar acoperi de tot cu flori:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

numai să nu vă împiedice să cântaţi. Succesul dv. este şi al meu. De câştig eu, veţi câştiga şi d-voastră. Chiar de azi vă măresc cu 10 la sută seral..."

Artistul dădu din umeri cu un gest de dezinteresare. El apăru pe estradă, dar în acest moment, tânăra, care mânuia harpa făcu un pas, ridică vioara de pe masa pe care se afla depusă şi i-o întinse. Artistul luă vioara din mâna harpistei şi mulţumind îi ceru să-l acompanieze singură.

Apoi coborî treptele, cu un pas elastic pătruns de o eleganţă demnă, se apropiă de masa fetelor, care îi dăduse buchetul, şi, cu spatele întors către grupul prezidat de Iulia, începu din vioară, „Serenada lui Gounod."

Aria banalizată, se transformă sub căldura şi talentul cu care era executată, şi căpăta un farmec, o suavitate mărită încă prin acompanierea precisă, dar pasionată a harpei. Fata mânuia harpa cu un elan şi o precizie explicabilă numai prin simpatia pe care i-o inspira şi ei violonistul Gedeon Walsh.

Cum termină artistul, aplauzele izbucniră din toate părţile. Gedeon se înclină uşor, cu o mişcare elegantă, modestă, şi întorcându-se către masa celor zece fete,—de unde continuau aplauzele,—el le adresă un surâs de mulţumire.

Privirea lui alunecă peste obrazul Iuliei, peste ochelari Helenei, peste zâmbetul Alicei, trecând peste chipul plăcut, semeţ al atletei Ruth, alunecă peste părul aproape alb al Lucreţiei, şi se opri asupra surâsului suav, prietenos al Ceciliei.

Artistul căsca ochii, de uimire, şi scăpa vioara din mână. Margareta se aplecă dela locul ei, şi luă vioara de jos, pe când violonistul palid, înaintă un pas, apoi rămase ţintuit locului.

Fetele îşi îndreptară privirile asupra Ceciliei şi văzură cum ea, surâzând, întindea o mână spre violonist. Cu o uimire, pe care nici nu încercară să o ascundă, ele auziră pe frumoasa lor colegă, zicând cu o întonaţie muzicală:

—„Aşa-i că nu te aşteptai să mă vezi aici, Geo dragă?"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAP VII

Violonistul apucă mâna Ceciliei, gata să o ducă la buze, dar fu oprit cu un simplu cuvânt, înduioșit cu un surâs și de o privire duioasă:

— „Nu.“

Geo se opri, luă vioara din mâna Margaretei, și abia îi mulțumi din pricina turburărei de care fusese cuprins. El dădu drumul mânuței tremurânde, ce ținuse între degetele lui și întrebă mai mult din ochi decât din buze:

— „Cum se face că vă aflați aci?“

— „Am venit să te... să petrecem, și mi s'a spus că aci se află un tip supranumit „Cuceritorul de inimi“; fu răspunsul mai mult șoptit al d-rei Godwin.

— „Ah...! Așa,“ murmură violonistul, suprimând un suspin de părere de rău.

Dar în ochii umezi, lucitori și neînchipuit de frumoși, cari îl priveau, el ceti cu totul altceva de cât ceea ce spusese fata. Văzând că spectatori dela toate mesele se uitau la ei, și, ca să nu o expună prea mult curiozității generale, Geo îi spuse:

— „Dați-mi adresa... Ași vroi să vă vorbesc...“

— „Hotel Stlater...“ și neputându-și stăpâni pulsațiunile inimei, ea adăogă șoptit: „doresc și eu să vorbim, fiindcă, eu, *nu am fugit*... de cineva. Eu încă îl simpatizez!“

— „Eu nu o simpatizez: Eu o ador,“ replică Gedeon pe același ton șoptit; și cu un salut respectuos se retrase.

Făcând o nouă înclinare către cei la masa cărora cântase, artistul se urcă pe estradă își acordă vioara și porni o arie nouă, în care, de astădată fierbeau toate farmecele iubirii.

După câtva timp Lucreția, dela dreapta Ceciliei, întinse mâna stângă și îi apucă degetele, întrebând cu o duioșie nețărmurită:

— „Frumoasa mea! Cum văd îl cunoșteai? Ce? ești în dragoste cu el?“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

D-şoara Godwin sta gata să reteze orice început de intimitate, dar privirea fetei cu „părul de cânepă“ o îmbună, şi ea spuse glumind:

— „Fuiorule-de-cânepă-fuior“, eşti cam curioasă, fetiţo... ti cunosc de mai de mult, şi dacă eşti discretă, fetiţo, am să-ţi spun că a plecat tocmai când era să ne logodim în secret.“ Şi cu un oftat complectă: „M'a părăsit, fiindcă el e un sărac şi eu fata unui magnat industrial.“

Celelalte fete stăteau gata să întrebe la rândul lor câte ceva.

Dar Iulia rosti în şoaptă, însă cu o nuanţă de autoritate dârză:

— „Nu gâscărie: fetelor! Nu vă daţi în spestacol. Lăsaţi pe fata noastră în pace acuma! Să ascultăm muzica, să plătim şi să plecăm... Da? Cecilio: eşti de părere?“

Intrebata, dădu din cap şi o privire recunoscătoare recompensă pe Iulia.

Artistul terminase aria şi se retrase pe după draperii, după ce salutase publicul. Iulia se pregatea să cheme chelnerul pentru plată, când privirile ei căzură asupra cuierului cu haine de lângă intrare. In uşă văzu pe Angela, fata roşcată, lăsată la hotel de pază. Angela se uita cu ochi mari în toate direcţiile până ce privirele ei căzură asupra Iuliei.

Bruna, presimţând o primejdie îi făcu semn să se apropie încet.

Angela îşi potrivi mersul, îşi sili obrazul să fie liniştit, şi se apropiă cu paşi elastici, până lângă masă salută din cap, pe fetele oarecum uimite şi şopti Iuliei:

— „Ralph s'a întors: a aflat de acolo, unde sunteţi: a venit aci: Acum se luptă cu oamenii de serviciu ai localului... In curând are să fie aci; căci n'au să-i poată resista... E turbat!...“

Bruna surâse cu un aer încrezător, şi şopti:

— „Numai două minute să-mi dea răgaz şi îl scoatem din circulaţie...“ Ea se uită la Helen.

Chimista, — care auzise totul, — luă în mână un

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

obiect de lângă fructieră, îl dădu pe sub masă, cu precauţie luliei, şi-i şopti ceva cu o căldură şi convingere insistentă, încheind.

— „Şi de n'o răuşi, să intre în arenă Ruth Stevenson, atleta noastră."

Iulia apucă de braţ pe tovarăşa ei din drepta, Mary, şi îi şopti câteva cuvinte: îi dădu în mână, obiectul luat de la Helen, apoi mai tare adăogă:

— „Te aşezi lângă portmanteau-ul acela, dela intrare, şi... curaj fetiţo! îl potolim. Ruth are să vină, la nevoe după tine."

Mary trecu spre locul indicat, făcându-se că are de căutat ceva prin mantalele de acolo, pe când Angela ocupă locul ei.

Ruth, Atletha, la un semn al luliei, făcu din buze câteva mişcări cari însemnau:

— „Vine Ralph?.. Sunt gata!"

La răspunsul afirmativ din cap al luliei, atleta se ridică, surâzând, gata să se îndrepte spre cuierul de mantale.

Dar abia trecuse fata de Cecilia, şi un sgomot se auzi dela intrare: uşa se dădu în lături, izbită cu violenţă: şi un om intră în „hall" de a berbeleaca, mânat de o lovitură de picior ce primise.

În urma acestuia apăru Ralph în uşă. El avea părul vâlvoi, de pe urma luptei ce dăduse, şi acum, oprit un moment locului,—cu hainele rupte, cu cravata desfăcută şi o parte a gulerului eşit pe după ceafă, —ar fi avut aerul grotesc, dacă revolverul din dreapta lui, nu ar fi băgat groaza în cei dela mese.

El îşi roti prin sală ochii injectaţi, uitându-se la feţele celor dela mese şi recunoscu pe roşcata Angela, aşezată lângă Iulia. El scrută chipurile fetelor, şi după liniile graţioase al gâtului, ghici pe Cecilia, al cărei cap era în parte mascat de pălăria ei.

Ralph scoase o exclamaţie de bucurie sălbatecă şi făcu un pas înainte, întinzând revolverul spre Cecilia.

Aneta dela locul ei de lângă masă, sări în picioare, punându-se în dreptul d-şoarei Godwin, ca s'o a-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pere cu corpul el, Ralph ochise, dar în secunda următoare, el scoase un ţipăt, scăpă revolverul, duse mâinile la ochi, se împletici şi căzu pe parchet, urlând de durere.

CAP VII

Se produse o învălmăşeală: chelnerii năvăliră în direcţia celui de jos, şi-l duseră afară.

Ralph se freca la ochi şi scotea răgete:

— „Ochii mei! ochii mei! mi-au ars ochii. Nu mai văd."

Oamenii de serviciu pe cari Ralph îi bătuse, când se opuseseră intrării lui, găsiră acum prilejul să-şi verse focul pe el, şi, până să sosească agenţii poliţiei, chemaţi telefonic de stăpânul localului, ei îl luară „în primire", lovindul cu brutalitate.

Aneta casiera, se alătură de chelner, îl convinse să facă repede socoteala şi plăti, dându-i un bacşiş bun, şoptindu-i că-i dă această gratificaţie ca să nu le trimeată ziarişti pe cap.

Până să se îmbrace fetele, una din d-şoarete la masa cărora cântase Geo Violonistul, zise destul de tare ca să fie auzită:

— „Uitaţi-vă la fata cea cu părul castaniu şi ochii verzi, care stă lângă cuierul cu haine, fata aceea a dat cu ceva în ochii tânărului."

Patronul localului se apropiă de Mary ca să-i mulţumească pentrucă potolise pe zurbagiu. Dar fata, îşi dădu un aer atât de naiv, încât omul se scuză şi regretă în gând că o crezuse în stare de o acţiune inteligentă. El întrebă de numele Ceciliei şi Iulia prezintă pe toate fetele, ca făcând parte din familia lui Robert Fulton, fabricantul de vapoare. Ea lămuri că: „de va veni tatăl lor, să le caute, să-i spună că s'au dus la teatrul Municipal."

Pătruns de respect, stăpânul, le conduse până la eşire, fără a bănui că Robert Fulton murise cu atât amar de ani înainte. El asigură pe Iulia că va co-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

munica d-lui Robert Fulton, exact cele spuse, şi, imediat notă numele familiei, cu gând să dea pe mâna gazetarilor, toate amănuntele necesare, menite să-i măreas ă reclama localului.

Când ajunseră afară, Iulia se apropiă de Mary şi o sărută, zicând:

— „Tu ne-ai scăpat drăguţo! Mărturisesc că am avut un moment de teamă, că nu vei executa lovitura."

Apoi, cum Mary da tot meritul pe Helen, chimista scoase o ţigară şi aprinzând-o rosti pufăind:

— „Poţi să ai mii de planuri şi idei, dacă nu le execuţi, nu iac toate un cent! Eu umblam de o lună cu mixtura de ardei şi piper în buzunar, dar niciodată nu aşi fi îndrăznit să o arunc în ochii cuiva."

— „Credeam că ai luat-o din solniţă," zise Mary. „Parcă luase-şi ceva de pe masă."

— „Nu: am luat un pahar gol, în care am răsturnat ceeace aveam în hârtie, şi Iulia ţi-a turnat în palmă; după cum am învăţat-o."

Iulia şopti atletei:

— „Dragă Ruth, stai tu pe lângă Mary, că mi-e frică să nu capete un acces de nervi... Să o susţii."

Angela le ajunse de pe urmă, ea şopti la urechia Iuliei, cu un aer aferat:

— „L'au bătut de oproapa a înebunit," şi cum bruna nu înţelegea, fata urmă:

— „Pe Ralph... l'au bătut cu sălbăticie... Poliţistul spunea că de ochi se va vindeca în două zile, dar loviturile îi vor lăsa vânătăi respectabile."

— „Pfh!" făcu brura cu dispreţ, dracu nu moare! Are să mai aibă Cecilia de suferit de pe urma lui, dacă nu-l va da pe mâna poliţiei, cum ne învăţa Leroux."

— „Nu vrea fata să vadă numele ei prin ziare alăturat de al lui Ralph Woodson, altfel..."

— „Numai de nu ar afla restauratorul numele ei" oftă Lucreţia. „Patronul restaurantului ăsta caută reclama cu orice preţ."

Iulia lămuri râzând:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Are să spună ziariştilor că suntem fetele lui Robert Fulton fabricantul de vapoare. Ziariştii au să se strâmbe de râs!"

Chimista propuse vizitarea altui local de noapte, dar Iulia se opuse:

— „Nu putem merge pretutindeni în turmă şi apoi riscăm să compromitem pe Cecilia. Să lăsăm localurile pe mâine seară, dacă... vom mai fi pe aci!"

— „De ce să fugim?" întrebă Mary, „dece să fugim? Dacă am scăpat de Ralph nebunul?"

Iulia dădu din cap:

— „La asta putem să ne mai gândim, căci acuma avem vreme!"

Cum mergeau în trei rânduri, se întâlniră cu un grup de şase tineri: mai toţi lucrători.

Îmbrăcaţi curat, nimeni nu ar fi putut, după haine, să ghicească exact cărei clase sociale aparţineau. Numai purtarea lor gălăgioasă pe stradă, le trăda lipsa de creştere şi delicateţă.

Unul din ei se opri în faţa grupului, în care se afla Cecilia şi strigă:

— „Băeţi! iată aci o damă mascată: D-neai umblă şi noaptea cu faţa ascunsă, ca să nu o ardă luna."

Altul adaugă râzând:

— „Poate are ceva de ascuns, de îşi ascunde faţa."

Iulia şopti Anetei, care se afla lângă ea:

— „Adu aci pe cel dintâi policeman ce vei găsi: nu ne vom mişca!"

„Casieriţa" dispăru în mulţimea care o despărţea de centrul stradei, pe când bruna, făcu semn Atletei ca şi când i-ar fi spus: „Să fii gata!" apoi se apropiă de tânărul care părea mai voinic şi-i zise cu un ton hotărât:

— „Tinere vezi-ţi de drum dacă nu vrei să pun să te aresteze!"

Întregul grup de tineri izbucni în râs şi se adună în jurul celui ameninţat, roslind fiecare câte o ironie la adresa fetei:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Vorbește parcă ar fi bunica lui Mathusalem!"
— Abia este cât un om și vrea să ne sperie."
— „Apără pe muma pădurii voalată!"

Lumea circula în jurul lor, fără a-i lua în seamă, de oarece mulți credeau că sunt cunoscuți cari glumesc.

Iulia își puse o mănușă în mâna dreaptă, se încredință că Ruth era lângă ea, și apropiindu-se bine de cel care o batjocorea, îl lovi peste obraz, cu toată puterea,

Tânărul uluit de îndrăzneala fetei, vru să facă o mișcare, dar Ruth se apropiase și cu mâna înmănușată strânsă, aplică un pumn în falca stângă a pălmuitului. Sub comoțiunea produsă în creerul lui, de violența izbiturei, tânărul se înclină pe spate, gata să cadă. Un tovarăș al lui îl susținu. Dar Ruth nu aștepță ca tânărul, care se afla mai apropiat, să argumenteze, și, cu stânga, aplică și acestuia o lovitură în plexusul solar.

Tânărul se prăvăli la pământ, gemând. Surprinși, ceilalți voiră să năvălească asupra Atletei, dar Iulia strigă:

— „Poliția! Vine să aresteze pe acești pungași!"

Ca prin farmec, tinerii dispărură în mulțime, pe când Ruth, după îndemnul Iuliei, părăsind câmpul de luptă, se îndreptă cu Cecilia spre hotelul lor.

Tânăra brună rămase, și explică polițistului, cum acești tineri se legase de ele, cum grație unei intervenții, acești doi se aflau aci, loviți.

Polițistul fluieră și dădu pe cei doi în primirea altor sergenți de oraș, cari sosiră. El zise adresându-se tinerei fete:

— „E de mirat că niște tineri se leagă de d-șoare, pe stradă, aci în acest oraș. Pedepsele sunt aspre la noi; dar se poate să fie pungași. De ar fi așa ar fi de mirat că a-ți scăpat atât de eftin. Îi veți găsi la Curtea de justiție de noapte; dacă vroiți să vă osteniți. Dacă nu, își vor lua pedeapsa și fără prezența d-voastră: amenda și închisoarea îi așteaptă."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Tânăra mulţumi şi se îndreptă spre hotel, urmată de cele două fete, cari rămaseră cu ea.

Iulia era nerăbdătoare să vadă cum a suportat Cecilia emoţiile din cursul serei.

Când eşi din ascensor, femeia de serviciu o întâmpină zicând:

— „Ştiţi, la plecarea d-voastră, începusem să vă spun că am să vă comunic ceva foarte important. Nici nu bănuiţi, că în acest etaj, chiar în rând cu d-v.“

Iulia complectă râzând:

— „Locueşte celebrul violonist „Cuceritorul de inimi:“ d-l Gedeon Walsh.“

— „Gedeon Walsh? Dar de unde ştiţi d-şoară?!“ întrebă femeia mirată.

— „Mi-a spus-o chiar d-nealui.“

— „Cum? aţi vorbit chiar cu d-sa? E un tip care nici nu vrea să vorbească măcar cu altă lume! Primeşte zilnic sute de scrisori de la fete şi nici nu le deschide măcar. Stăpânul hotelului nostru i-a oferit un angajament strălucit, ca să cânte şi la noi şi nu vrea. Se zice că are un contract şi nu vrea să-l calce. Ştiţi că a şi sosit: se află în odaia dumnealui. Pare de altfel un om de onoare... dar...“

Iulia nu mai ascultă cuvintele intendentei, ci se duse de-a dreptul în odaia Ceciliei şi îi comunică rezultatul celor petrecute:

— „Spune femeia de serviciu că d. Gedeon se se află în odaia d-sale. Vrei să-l vorbeşti? Să-l chem.“

— „Nu, nu!“ exclamă cu grabă frumoasa fată înviorându-se. „Ştiu că se află aci, dela el, dar aşi fi vroit să-i fac o surpriză plăcută.“

Vorbind Cecilia luă o cutiuţă mică, pe care o desfăcu şi scoase din ea două inele de aur, simple de tot, le duse la buze şi le sărută, pe când lacrimi se iveau în ochii ei superbi.

Iulia o privi cu un aer interogativ.

— „Ştii scumpă drăgălaşă,“ zise ea în cele din urmă, „ştii că eu, ca şi celelalte fete din grupul nostru te iubim şi nu discutăm, nu te întrebăm ce faci?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dar se poate să-ți găsesc o idee, o soluție, acolo unde d-ta nu te poți decide: îl iubești de mult și atât de mult, pe acest... artist, încât să te decizi la un pas atât de... grav?..."

— „Da," suspină d-șoara Godwin; ne-am cunoscut pe când eu urmam la facultate sub un nume de împrumut, ca să nu se știe că sunt fica milionarului Theodor Godwin.

„Nu știu dacă al m'a iubit dela început, dar eu, de cum l'am văzut, am rămas cu gândul numai la el. Mi s'a părut un tânăr pătruns de nobleță și abnegație.

„Am urmat la același maestru de muzică, studiind armonia și contra-punctul. El a mers înainte, fiindcă avea talent. Eu, nu. Dar într'o zi, după ce hotărâsem să ne logodim în secret, (cum ceream eu), el a descoperit că sunt fiica magnatului industrial Godwin și aflând că tatăl meu are să se opună căsătoriei noastre, m'a lăsat din senin și a dispărut."

Iulia luă o mână a prietenei sale, între degetele ei subțiri și zise mângâind-o:

— „Poate fiindcă este un tip desinteresat, să fi fugit: din pricină că ești bogată, ca să nu se creadă, că aleargă după averea d-tale frumoas-o!"

Cu glasul aproape sugrumat Cecilia întrebă:

— „Ii păsà adică mai mult, de ceeace va zice unul sau altul din tipii indiferenți cari alcătuesc societatea, decât ce cred eu, ce spun eu și ce sufăr eu?"

— „Dar el pare că te iubește," obiectă Iulia mișcată de durerea prietenei sale, „nu ai observat, cum la vederea d-tale, el a scăpat vioara din mână?... Vioara aceea e un Stradivarius. După sunetele melidioase, ce scoate, este un instrument de un preț fantastic, mai ales pentru el... Și la vederea numai a d-tale, l'a scăpat jos. Trebue să te adore tânărul acesta, frumoasa mea! Știi ce? hai să mergem la el, în odaia lui, să vă explicați."

D-șoara Godwin șovăi:

— „S'o fi culcat, o fi dormind... bietul Geo... o fi dormind!"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Cum," exclamă bruneta, „cum îţi închipui că un om, care te iubeşte,—după cum s'a văzut,—poate dormi?! Mai ales când te ştie atât de aproape. Hai la el!"

Şi fără a mai aştepta, Iulia îşi luă prietena de braţ şi o târî spre uşă. Cecilia îşi potrivi părul înainte de a eşi, îşi muşcă buzele, spre a le roşi prin circulaţia forţată a sângelui, şi eşi cu Iulia în coridor.

Femeia de serviciu, le zări şi ghicind intenţia lor, spuse într'o şoaptă:

— „Cu cinci uşi mai încolo: unde se vede prin geamlâcul uşei lumina din odaie. Are o perdea la uşă. Mă iertaţi, mă sună un pasager, dar am să vă spun despre d-nealui lucruri extrem de interesante, e o inimă de aur."

Bruneta strânse mâna Ceciliei, şi conducând-o, murmură cu admiraţie afectuoasă:

— „Cât de fericită trebue să fii d-ta Cecilio! Eşti bogată, eşti frumoasă! şi te iubeşte unul din cei mai minunaţi şi talentaţi oameni din câţi există! Eşti de invidiat!"

Frumoasa fată strânse mâna prietenei sale, apoi scoase cele două verighete, le privi cu duioşie, şi le puse din nou la loc.

* * *

Ajunse în dreptul uşei indicată de servitoare, fetele se opriră o clipă.

Când Cecilia Godwin înaintă ca să bată în uşă ea văzu proectânduse de perdeaua geamului, statura lui Geo. Din pricina căldurei, sau a orei târzie, el era fără haină şi fără vestă. Umbra corpului său, admirabil proporţionat, prins într'o cămaşă de mătasă, se mişca încet pe pânză. Mâna lui întinsă apucă un fotoliu rulant şi îl trase până în dreptul luminei. Din fotoliu se profila pe perdea, capul şi umerii unei fete. Umerii şi gâtul păreau slabi, dar fruntea şi profilul obrazului, arătau linii de o armonie ideală.

Cecilia, cu un gest convulsiv, apucă braţul prie-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tenei sale şi privind cu ochii holbaţi, văzu cum violonistul se apleacă înspre fotoliu. El ridică în braţe corpul fetei care părea îmbrăcată într'un costum de noapte. Când o ridică din fotoliu, fata, al cărei profil de o nobleţă rară, se vedea pe pânză, îl mângâiă pe frunte. Ea îşi apropiă buzele de obrazul tânărului şi îl sărută. Artistul, oprit în loc, sărută la rândul său obrazul fetei, şi ducând-o în braţe, porni în spre lumină. Corpurile lor se măriră pe pânză enorm, precizând detaliile de profil, ale ambelor fiinţe, apoi dispărură.

Cecilia dădu drumul prietenei sale, duse o mână la piept şi alta la gât, şi se împletici gata să cadă.

Iulia o susţinu, mângâind-o şi cercând să o îmbrăţişeze, apoi o condu-se spre odaia ei, şi încuiă uşa spre a nu fi turburată de celelalte fete.

Frumoasa fată se aruncă în fotoliu şi izbucni într'un plâns înăbuşit.

După ce se potoli puţin, sub mângâierile prietenei sale, ea suspină:

— „Aveai dreptate Julieto: sunt de invidiat: sunt bogată, sunt frumoasă, şi el... el.. Oh! Sunt cea cea mai nenorocită fiinţă din lume!"

CAP. IX

Sub mângâierile prietenei sale Cecilia găsi destulă putere, ca să se reculeagă. Ea luă o hotărâre dârză: îşi sterse ochii şi începu:

— „Julieto, luasem toate măsurile ca să mă logodesc cu el. Plecasem decisă pentru cele mai mari sacrificii. Scrisesem tatălui meu, care nu aproba ideea mea de a lua pe un artist, scrisesem că renunţ la moştenire şi la orice, însă, că de şi îl părăsesc pentru acela pe care îl iubesc, îi voi păstra iubire şi recunoştinţă, pentru tot ce a făcut pentru mine. Dar că îl las pentru acela, care, sunt sigură că mă iubeşte... Şi uite," făcu ea cu un suspin dureros, „el mă trădează... Acum nu mai mă pot duce

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

acasă : nu pot spune tatălui meu că m'am înşelat, şi că mă întorc la el."

— „Înţeleg," şi bruna dădu din cap cu compătimire," eu aşi face la fel, deşi nu găsesc că aşi face bine. Acuma te prepari pentru New-York?"

— „Ai ghicit : să telegrafiezi companiei cinematografice, că voi veni să fac angajamentul şi că îmi rezerv toate drepturile, despre cari îmi scriau ei. Şi că ; să mă aştepte cu un automobil închis la „trenul special" cu care sosesc din Cleveland..."

Bruneta luase hârtie şi creion şi scria, pe când prietena ei îi dicta, cercând să'şi condenseze frazele în stil telegrafic.

Ea dădu textul telegramei Ceciliei spre control şi sună servitoarea, apoi deschiă uşa :

— „Urgent ! Să se expedieze urgent !" comandă Iulia fetei de serviciu : „şi să ni se trimeată functionarul, care îngrijeşte de trenuri: cel cu mersul trenurilor... Dorim să plecăm chiar acuma. Avem „trenul nostru special," care trebue să stea undeva prin vre'o gară, la dispoziţia noastră. Să ni-l descopere, sau să ni se pună altul la dispoziţie căci vroim să pornim chiar acuma !"

Până să vină functionarul chemat, Cecilia se schimbă şi Iulia înştiinţa pe celelalte fete de hotărîrea d-şoarei Godwin.

Fetele primiră cu explozii de bucurie ştirea despre schimbarea programului. Ideea cu mergerea la New-York era bine venită, căci fiecare fată avea câte o săptămână liberă de petrecut.

Numai chimista Helen, nu se asocia la veselia lor, de oarece fabrica, la care era angajată în calitate de conducătoare a laboratoarelor, nu-i încuviinţase mai mult de trei zile. Ea îşi zmuci părăria băeţească de pae din cap, şi o trânti pe o canapea strigând cu o îndignare comică :

— „Am să le pun dinamită ! am să-i arunc pe toţi în aer ! ca să fie nevoiţi să mă lase zece zile la New-York !"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Angela se alătură de Cecilia şi mângâind-o, o asigură că va merge ori unde, şi-i va fi cea mai devotată sclavă :

— „Mă voi da cu o cremă neagră pe obraz, ca lumea să creadă că sunt o neagră, o roabă a ta, frumoas-o !"

Dar Cecilia zori preparativele şi fiind-că „funcţionarul" cu ajutorul telefonului găsise unde staţiona „trenul special," ea expedie înainte un grup, rămase cu Iulia şi Aneta, care tocmai controla socoteala, ca să plătească. Când fu să plece, d-ra Godwin se opri pentru a scrie câteva cuvinte.

Ea aruncă pe hârtie două rânduri de litere cari păreau că fug unele de altele le puse într'un plic şi le adresă d-lui Gedeon Walsh, adăugând : „personal."

După ce instrui pe femeia de serviciu, să-i predea scrisoarea peste o oră, sau a doua zi de dimineaţă, porni spre automobilul menit să o ducă, împreună cu Angela, la trenul care o aştepta : totul fusese regulat prin intermediul funcţionarului de la hotel.

La câteva minute după plecarea fetelor, tânărul violonist eşi din odaia lui, îmbrăcat într'un costum de seară şi întrebă pe intendenta etajului, dacă a văzut pe d-şoara cea frumoasă, d-ra Godwin.

Femeia replică scoţând scrisoarea :

— „Da, am văzut-o; şi s'a interesat mult de d-v... Mi-a şi lăsat o scrisoare „personală" pentru „d-voastră."

— „O scrisoare ? Mie ? Dar ce, s'au culcat aşa de vreme ?!"

— „Nu, nu s'au culcat... Au plecat cu trenul... Probabil au şi pornit, căci aveau un tren special la dispoziţie."

Cuprins de nelinişte tânărul se alătură de un bec electric, deschise plicul şi femeia îl văzu devenind alb. El se şterse cu mâna tremurândă la ochii şi se sprijini de perete, pentru a cili : Ochii lui alunecară din nou spre iscălitura citeaţă a Ceciliei. El descifră :

— „Domnule Gedeon Walsh.

Află că nu mai am pentru d-ta nici simpatie şi nici măcar stimă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

De aci încolo să nu mai încerci a te arăta înaintea mea! Te urăsc!

Cecilia

CAP. X

— „Am informaţii precise că ticălosul acela se află aci!" strigă un bărbat voinic, de o statură peste mijlocie, adresându-se intendentei etajului al 8-lea, din hotelul Statler.

Străinul avea fruntea înaltă, ochii căprui, faţa energică, rasă, nasul drept şi faţa frumos proporţionată.

El părea de patruzeci de ani dar mustaţa rasă îl arăta mult mai tânăr, şi cu toată atitudinea lui puţin cuviincioasă, părea un om de o oare care bună stare.

Intendenta îl măsură din ochi şi văzându-l surescitat, zise cu o liniştc afectată:

— „Se află într'adevăr aci, dar nu-l puteţi vedea acuma! Ş'apoi trebue să văd, dacă vrea să vă primească."

Streinul zise cu o violenţă reţinută:

— „Nu-i nevoie! Când m'o vedea, are să afle el destul de repede cu cine are afacc! Arată-mi camera lui."

Femeea se îndreptă spre un telefon, din perete, ca să cheme un om de serviciu, însă bărbatul, ghicindu-i intenţia, o împiedică şi repetă cererea lui în chip imperios.

Intendenta zise cu hotărîre:

— „Domnule: aci nu este nici grajd, nici cârciumă, ca să intre oricine peste pasagerii noştri. Voi chema omul de serviciu, să vă dea afară, dacă nu sunteţi cuviincios şi nu vroiţi să vă conformaţi regulei. D. Walsh nu'şi primeşte prietenii, fără a fi anunţaţi; dar cum o să vă primească pe d-v., care pare că-i sunteţi duşman."

Streinul se apropiă de femee, cu un gest ameninţător.

Intendenta, obicinuită cu asemenea situaţii, îşi dădu aerul că cedează insistenţelor lui.

— „Eu mă spăl pe mâini" murmură ea, şi pentru

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

a deruta pe strein, se prefăcu înduplecată şi consultă o listă din buzunar, apoi îl trimise în spre altă direcţie, la o odaie, care, fiind neocupată era încuiată.

In vreme ce zurbagiul bătea în uşă, şi strigă să i-se deschidă, un servitor erculean sosi, se sfătui cu intendenta şi se pregătea să înainteze spre strein. Insă nu avu când să pornească, de oarece streinul venea furios.

Servitorul văzându-l că se apropie ameninţător, îşi sumese mâinele muschuloase, gata să „intre în acţiune."

Dar zurbagiul pricepând de ce este vorba, se potoli şi oprindu-se în loc, îşi scoase cu o mişcare bruscă pardesiul şi sacoul şi le aruncă jos.

Fără a mai aştepta alte formalităţi, el se apropiă de servitor şi pe când uriaşul sta gata să întindă mâna să-l apuce de piept, streinul repezi cu o putere desperată un pumn spre frnntea namilei.

Lovitul se dădu câţi-va paşi înapoi, izbi cu capul de perete şi se lăsă dealungul zidului pe vine, rămânând acolo nemişcat.

Zurbagiul îl privi câteva secunde, şi văzându-l scos din luptă, îşi luă pardesiul şi sacoul, le întinse intendentei şi îi făcu semn imperios să-i ajute la îmbrăcat.

Femeea privise scena, holbându-se de spaimă şi aculuă hainele din mâna streinului, înghiţi de câteva ori în sec şi se execută fără a scoate vre'un cuvânt.

Zurbagiul vru să întrebe din nou pe intendentă despre locuinţa lui Walsh, dar uşa camerei ocupată de violonist se deschise şi Gedeon apăru în prag.

Privirea lui cuprinse scena întreagă: el pricepu că se petrecuse o luptă şi un surâs se ivi pe faţa lui, când ochii îi dădură de figura streinului.

Artistul înaintă şi zise cu un accent cordial:

— „Ah domnul Teodor Godwin! Aci? Bună ziua d-le Godwin! pe cine căutaţi?"

— „Pe dumneata!" fu răspnnsul arţăgos al lui Godwin. „Pe dumneata! Bănuiesc că ştii pentru ce?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Să intrăm în odaia d-tale!" Şi adresându-se intendentei adăugă: Când s'o trezi bolnavul ăstă de jos, să-i dai aceşti zece dolari, pentru că l'am lovit. Taxa legală e cinci dolari, dacă mă dă judecăţi... Insă ori cu judecată, ori fără, eu îmi rezerv dreptul ca, pentru rest să mai exersez pumnii pe el, când mi-o mai eşi în drum!"

Gedeon îl precedă, arătându-i calea. Insă înainte de a-l lăsa să intre în odaie, el puse degetul pe buze şoptind:

— „Dacă nu vă supără ruga mea, domnule Godwin, vă rog să vorbiţi încet: e în odaia de dincolo, cineva, care doarme. A plâns sărmana toată noaptea.."

— „A plâns!" exclamă în surdină d. Godwin, abia stăpânind-şi mişcarea lăuntrică. „A plâns!"

Artistul oferi un scaun şi explică oftând:

— „Da, din pricina unei nenorociri care m'a lovit din senin."

Pe faţa energică a milionarului, se zărea puţin din ceea ce îi răscolea sufletul. El nici nu se aşezase pe scaunul oferit, şi abia înfrânându-şi mânia ce sta să-l covârsească, îşi frângea mâinile.

El se opri în cele din urmă în dreptul tânărului, şi privindu-l ţintă în ochi îl întreabă cu un accent de ameninţare înăbuşită:

— „Ascultă tinere! Te-am priceput de la început! Spune cât vrei? un milion?... două milioane?... Cât vrei?!"

Şi cum tânărul îl privea aiurit, el îl apucă de încheetura de sus a vestei şi insistă:

— „Fixează-ţi cifra! Să-ţi dau un cec şi să le duci drrracului!"

— „Domnule Godwin", murmură tânărul artist cu o mânie abia reţinută, „nu înţeleg cuvintele d-voastră, şi... mărturisesc că de n'aţi fi părintele unei fiinţe pentru care mi-aşi da viaţa, nu ştiu cum aş-ţi eşi de aci."

— „Nu ştii!" izbucni Godwin cu glasul de astădată nereţinut: „să mulţumeşti lui Dumnezeu că vroind

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

să evit un scandal, în care ar fi implicat numele meu, nu te arunc pe fereastră... Deschide uşa de colo! „Cu un gest poruncitor el arătă intrarea odăiei, în care, după spusa lui Gedeon, dormea cineva.

— „Nu pot," zise tânărul; „acolo doarme o fată, o domnişoară..."

Milionarul rânjit cu o expresie în care furia şi mortificarea îşi disputau întâietatea:

— Ştiu că e o... domnişoară... cel puţin aşa era până aseară... Acuma o ştiu ce este... Deschide!"

Palid cu ochii încruntaţi, Gedeon exclamă:

— „Ce d-le nu mai vă daţi seama de cele ce vorbiţi!..."

Şi cum tânărul se postase înaintea intrărei milionarul strigă:

— „Deschide! sau dă-te la o parte, căci vreau să trec dincolo să o văd şi să o judec!„

— „Dar pentru numele lui Dumnezeu!" exclamă tânărul cu un sfâşietor accent de rugă, „înţelegeţi domnule, că nu puteţi intra acolo, căci ceeace d-tră vă închipuiţi..."

Inainte ca tânărul să fi putut isprăvi, Godwin îl apucase de piept şi cu o mişcare de o violenţă animalică, îl îmbrâncise peste un scaun în spre colţul opus al odăiei. Tânărul împiedicat se împletici şi căzu.

Milionarul îi arătă pumnul şi se pregăti să năvălească în odaia alătrată.

Dar uşa camerei se deschise şi în prag apăru o fată, palidă, cu trăsăturile fine, frumoase, diafanizate de suferinţă. Era o arătare îngerească: însă fata se menţinea cu mare greutate în echilibru, între două cârje înalte.

Godwin se opri locului ca trăsnit. Fata văzând pe Gedeon ridicându-se din colţul în care fusese aruncat, întinse mâinile spre el, cu o exclamaţie de duioşie sfâşietoare.

— „O dragul-scumpul meu Geo!"

Iasă în aceiaşi secundă, cârjile scăpate din mâini

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

o făcură să-şi piardă echilibrul, şi fata, scoţând un ţipăt, se prăbuşi în spre interiorul odăiei.

Gedeon sări în direcţia ei strigând:

— „Ah surioară!"

Dar înaintea lui, milionarul Godwin, făcuse o săritură ca de tânăr, în direcţia fetei, o ajunse şi o prinse în braţe, înainte ca ea să atingă parchetul.

El o ridică şi o duse cu precauţie către cel mai apropiat fotoliu, murmurând:

— „Of doamne — doamne! domnişoară, feţiţă, d-şoară. Cum să mă rog de d-ta, să mă ierţi, scumpă d-şoară..."

Şi scoţând batista, începu să-şi şteargă lăcrimile.

Geo se apropie de fată şi o mângâie cercând s'o liniştească.

Milionarul vru să vorbească, şi stătu înghiţându-şi lacrămile: el scoase nişte ochelari, îi sterse, apoi îi puse la loc şi iar îi scoase, ştergându-i mereu cu un fel de frenezie.

La urmă, surprizându-se că plânge, Godwin surâse, se apropiă de fată, luă un scaun şi începu să-i mângâie o mână, zicând cu intonaţii de părinte care ar alinta un copil mic:

— „Nu te supăra şi nu te speria. Eu sunt Godwin: ştii? Tatăl Ceciliei... Închipuieţi că nu ştiam unde este fata mea. Am şi eu o fată, ştii? tot aşa de frumoasă ca şi d-ta, şi n'ai idee cât de bine îmi pare să fac cunoştinţă cu d-ta, regret numai că te-am supărat şi că l'am cam deranjat pe dumneatui... Îţi cer sincere scuze dragă Geo."

CAP. XI

Artistului îşi potrivise cravata şi hainele şi se apropiase de Godwin.

El vru să înceapă o frază, dar fu întrerupt de intrarea bruscă a trei oameni, cari, chemaţi de intendentă, veneau acuma să pună mâna pe acest musafir năbădăios.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

La vederea tabloului ce li se înfăţişa, căci d. Godwin aşezat pe scaun lângă fofoliu, mângâia tocmai mâna d-şoarei Walsh — ei se opriră în uşă.

Numai uriaşul, cel lovit, a cărui falcă era roşie, umflată, înaintă cu hotărâre.

— „la ascultă“ zise Godwin cu un surâs împăciuitor: „dacă aveţi ceva cu d-nealul, nu e afacerea mea. Dar dacă aveţi treabă cu mine, aşteptaţi-mă afară.“

— „Cu d-v. avem treabă!“ replică uriaşul, cu dârjie.

— „Aşa!? Îmi pare bine,“ făcu magnatul industrial: „atunci mai chemaţi încă trei, ca să fiţi o jumătate de duzină, şi pregătiţivă oasele. Aţi înţeles? Acu poftiţi afară!“

Oamenii se priviră, spre a se sfătui, dar Gedeon făcu un gest poruncitor şi le arătă uşa, rostind:

— „Ce înseamnă mojicia asta? Am să fac să vă dea afară din serviciu! Cum intraţi aci în apartamentul meu, fără să vă chem. Eşiţi repede!“

Oamenii se retraseră cerând scuze şi expticând că fusese aduşi ca să-l apere.

Fabricantul de locomotive se adresă lui Gedeon, întrebând:

— „Dar bine, prietene dragă, de ce nu mi-ai spus nimic... Eu nici nu ştiam că ai o surioară atât de frumoasă şi... delicată.“

— „Am vorbit aşa de puţin cu dv., eraţi atât de ocupat!...“

— „Acuma,“ urmă Godwin, „îmi explic aerul d-tale de tristeţă, care totuşi îţi şedea atât de frumos...“

Glasul muzical argintiu al tinerei fete interveni:

— „Dragul de el, era trist că nu mă putea ajuta: anume s'a angajat într'o „speluncă“ unde i se oferă mai mult, de cât în alte părţi, numai ca să adune mai repede banii, cu cari să mă trimeată, sau să meargă cu mine la Paris, să mă vindec. Sărmanul se vinde,—îşi reduce arta lui, pentru mine, scumpul meu odor!...“

— „Ah, asta!“ O întrerupse milionarul, „asta nu se poate, să mai fie: am să vă trimet eu pe socoteala mea.“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Un gest al lui Gedeon îi opri fraza, pe când fata reluă cu acelaş glas melodios, însă pătruns de o tristeţă, care trecea ca nişte picături de lacrămi prin inima industriaşului :

— „Nu : asta nu se poate... d-le Godwin : ceea ce spuneţi d-voastră este imposibil..."

— „Imposibil !?" exclamă cu un aer uimit milionarul :" Imposibil ? Ce vorbă e aceea ? Eu şi cu unul, supranumit Napoleon, nu cunoaştem ce înseamnă cuvântul acesta."

Un surâs de o gingăşie îngerească trecu peste faţa frumoasă şi atât de înobilată prin suferinţă a fetei. Ea dădu din cap cu tristeţă :

— „Eu," zise tânăra „sunt confidenta fratelui meu. Sunt cea mai bună prietenă a lui... Şi cunosc inima şi scrupulurile lui. Până aci el a fugit din drumul Ceciliei, fiind-că nu a avut îndeajuns ca să trăiască. Acuma când ar fi avut putinţa să-i ofere existenţa şi o casă modestă... Acuma nu se mai poate..."

— „De ce ?" întrebă magnatul. industrial, „n'ar ajunge şi pentru vindecarea...?" El se opri şi făcu un gest de scuză, simţind că a spus ceva care ar fi putut atinge sensibilitatea fetei.

— „Nu," reluă fata cu un surâs care ar fi scuzat şi o crimă „nu; ci din pricina d-rei Cecilia. Ea s'a supărat, de cine ştie ce, şi a plecat de aci lăsându-i un bilet, în care îl insulta şi-l alunga din calea ei."

Şi ca şi când această nenorocire ar fi lovit-o dureros pe ea, fata începu să plângă cu hohote.

Godwin privi înduioşat către Gedon, luă mâna fetei spre a o mângâia şi întrebă :

— „Aşa de mult şi de bine ai cunoscut-o d-şoară, încât o iubeşti atât, că regreţi această pierdere ? Ai văzut-o des ?"

— „Nu," răspunse tânăra suspinând, „nu am văzut-o nici odată, dar o cunosc mai de mult din descrierea pe care a făcut-o frăţiorul meu, despre fiica d-tale... E cea mai frumoasă şi nobilă fiinţă din lume..."

— „Frumoasă... hm aşa o fi ; da... este" replică

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

milionarul cercând să glumească; „dar dacă te-a făcut ea pe d-ta să plângi şi azi noapte şi acuma, nu mai este nobilă de loc!...“

Şi pentru a schimba cursul vorbei, el se adresă lui Gedeon, cerându-i de formă câteva informaţii asupra plecărei trenurilor.

Tânărul, ca să-l poată servi mai precis ceru telefonic, să vină impiegatul însărcinat cu cele privitoare la mersul trenurilor şi organizarea plecărilor.

Funcţionarul chemat intră în odaie şi veni de-a dreptul la Gedeon. Tânărul îi arătă pe oaspele lui şi ceru să-i dea informaţiile cuvenite.

Omul dădu cu ochii de Godwin şi îngălbeni uşor, dar el se reculese şi luă o ţinută militărească, rostind cu o uşoare exagerare:

— „Oh! d-l Theodor Godwin! la ordin!“

— „Da de unde mă cunoşti d-ta amice?“ întrebă milionarul, scrutându-i trăsăturile, cu un interes vădit... „Pare că şi eu te-aşi cunoaşte, dar nu-mi aduc aminte de unde.“

Omul avu o licărire ciudată în ochi, dar el se stăpâni, duse mâna la falca stângă şi rosti, cam codindu-se:

— „Mi se pare că mă doare şi acuma, unde m'aţi lovit acu patru ani. Eram şef de echipă în fabrica d-v.: venisem să vă anunţăm o grevă, şi mi-aţi dat... mie grevă... Ceilalţi au fugit şi nu s'au mai gândit la aşa ceva...“

— „Dar nu e aşa, că v'am mărit lefurile şi fără grevă?“ întrebă fabricantul.

Funcţionarul rosti mai mult pentru a-şi masca turburarea:

— „Celorlalţi le-aţi mărit lefurile, dar mie mi-aţi mărit falca...“

—. „Nu te chema pe d-ta Iohn Haberman ?... Parcă te-am mai văzut eu pe undeva...“

Dar impiegatul negă, afirmând că numele lui este Frank Negros... Şi că se află în serviciul hotelului de vre-o patru ani.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Fabricantul trecu uşor peste acest lucru, care păru a-l interesa un moment şi întrebă de trenul cu care plecase fiica sa. Negros îi dădu toate detaliile plecărei, anunţând că d-şoara Godvin avea un „tren special pus la dispoziţie“ de către o companie de cinematograf şi că, acel tren, a plecat spre New-York prin Pitsburg.

Milionarul abia aşteptă eşirea impiegatului pentru a-şi manifesta supărarea produsă de ştirea aflată.

— „Are să mă facă de râs când s'o şti că este fata mea... Are să fie un scandal... Numai scandalul acesta are să fie o reclamă pentru casa acea de filme. Are să se bată lumea ca să vadă pe fiica unui milionar, pe „fiica regelui locomotivelor,“ devenită „comediantă...“

— „Vă rog“, îl întrerupse Gedeon, „d-le Godwin, nu este nimic neonorabil în această apariţie într'un film ..“

Milionarul rosti cu un accent energic:

— „Într'unul? În zece, în sute are să fie nevoită să apară! Eu domnule, nu vroiam să o las să te ia pe d-ta, ca să nu se zică, de lume că a luat un artist, şi că a devenit, o-o-o... artistă... şi uite acuma ce-mi face! N'am lăsat-o să fie arătată la concerte şi acu să fie arătată cu degetul pe pânzele cinematografelor din Statele-Unite.“

— „Dar d-le Godwin:“ interveni fata, şi glasul ei argintiu căpătă un accent uşor ironic „fratele meu este un geniu muzical a cărui iubire ar onora pe fata unui rege veritabil, iar nu pe fiica unui rege... industrial... cum sunt la noi cu sutele.“

Pe faţa frumoasă a milionarului se ivi un surâs El ascultă zâmbind cum tânăra îl luă la vale.

— „La noi“ urmă fata, „n'ai unde să calci de regi: regele sardelelor, regele aramei, regele bumbacului, regele măturilor, regele vaxului!“

Milionarul se mişcă din locul lui, luă un fotoliu, şi invitând şi pe Gedeon să şadă, zise cu un surâs reţinut:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Pe cât de fragedă şi frumoasă e silfida aceasta, pe atât de răutăcioasă este, când vine vorba să-şi apere frăţiorul. Mă mir d-şoară că te ai oprit la „regele cremei de ghete", şi nu ai continuat cu regele tinichelelor, regele sdrenţelor şi să fi pus capac cu „regele pungaşilor..."

— „Nu d-le Godwin," întrerupe fata cu vioiciune: „până aci! Americanii sunt egalitari, şi ei ar admite orice: dar nu un rege al pungaşilor..."

„Aci toţi s'ar revolta, sub pretext că nu vor să recunoască pe nimeni mai mare."

Milionarul izbucni într'un râs sgomotos.

— „Gluma e tare: e aşa cum le savurez eu: dar mă mir că d-ta, atât de fină le croeşti aşa de... „compacte..."

Fata făcu un gest conciliant şi cu o privire şireată către Gedeon replică:

— „Eu caut să mă acomodez împrejurărilor... şi fac glume în gustul persoanelor cu cari vin în contact..."

Godwin dădu din cap, făcu din deget un gest de ameninţare şi încercă să schimbe vorba:

— „Şi altfel cu ce îţi treci vremea d-şoară, în timp ce acest domn, aleargă prin oraş după treburi?"

— „El nu aleargă .. Stă mereu acasă exersând, şi eu citesc pe Connan Doyle şi printre picături îmi prepar licenţa în filosofie..."

— „D-ta... eşti, adică urmezi filosofia?" întrebă milionarul uimit.

Un surâs se ivi pe buzele palide ale fetei. Ea replică blajin:

— „Negreşit: de altfel, vei admite şi d-ta că în situaţia asta, îmi trebue o mare doză de filosofie, ca să mă resemnez cu soarta mea..."

Godwin făcù o mişcare de compătimire, apoi cercă să glumească exagerând expresia în figura lui:

— „Doamne — Dumnezeule, domnişoară, dar un înger ca d-ta, nici nu trebue să se amărască de nimicuri... Peste câteva luni, ai să fii voinică... Parcă te văd alergând cu fata mea, jucând Golf, sau chiar

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

exercitându-te la box, cum face ea, cu nebuna de Ruth, atleta ei.

„Nu ştii, că are o prietenă, o atletă... dracu gol! D-şoară! dracu gol... Fata aia mi-a cârpit una în falcă, de m'am lungit jos, şi am rămas acolo, numărând stelele verzi, pe cari le vedeam jucând de dinaintea ochilor... Şi cum îmi mai vâjiau urechile! Era de speriat!

„Mi-a dat câteva lecţii şi mie. Dar eu sunt prea ocupat ca să-mi schimb metodele vechi învăţate în tinereţe. N'ai auzit de Ruth Stevenson: Să te ferească Dumnezeu să faci cunoştinţă cu pumnii ei înmănuşaţi... Mai bine să te bată doui oameni, de cât să te pocnească odată diavoliţa aia!..."

Şi ochii lui Gowdin exprimau o frică şi figura lui frumoasă, întreagă se contractă de groază la amintirea acelor, pumni înmănuşaţi.

Zenobia începu să râdă de groaza comică pe care o afişă fabricantul de locomotive şi privi cu ochii umezi pe Geo, a cărui figură se înseninase. Theodor Godwin reluă râzând:

— „Ei, apropo de pumnii fetei acesteia... Am primit azi noapte, o telegramă foarte urgentă de la un fel de nepot al meu, care mi-a comunicat că fata mea, ar fi venit aci, după... adică, ar fi locuind în acelaş hotel cu... ei, cu d-ta... Că a fost aseară acolo la restaurant să o vadă, că a fost bătut; că i s'au ars ochii şi altele. Ei îmi cerea să viu. Fără să ceară el aşi fi venit eu, să-mi scot fata din bucluc, în care o credeam intrată. Şi-un tip curios mi-a dat preciziile cari m'au făcut să viu aci ca turbat. Eram convins că ea se află cu Dumneavoastră: că a locuit pe aci."

Gedeon zise cu o intonaţie de sinceritate care convinse şi cuceri pe Godwin:

— „Da, a locuit, eri câteva ore cu prietenele ei, la o distanţă de vreo cinci uşi de mine. Dar nu am putut să o văd şi să-i vorbesc de cât la restaurantul unde venise să ia masa. Acolo cânt eu de obiceiu."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Știu" întrerupse fabricantul, „Cecilia a venit să te caute și a sosit cu toată „trupa ei de fete" îndrăgăstite de ea. Dar, rogu-te, nu ai nici o știre. Nu s'a întâmplat nimic hotărâtor! Căci numai în urma celor scrise de ea, am putut crede ca d-ta o ascunzi în odaia aceea..."

Zenobia clătină din cap și surâse blajin plecând ochii, fără a scoate un cuvânt.

— „In odaia aceea," făcu Gedeon gânditor; și pe figura lui, și mai înfrumusețată de vălul de melancolie ce i se lăsa peste ochi, trecu o umbră dureroasă: „în odaia aceea? E adevărat am ceva de la ea... ceva care poate vorbi mai mult decât orice aș spune eu."

El se ridică, trecu dincolo și reveni cu biletul lăsat de Cecilia.

La rândul său Godwin scoase din buzunar o scrisoare și o întinse tânărului:

— „Citește mă rog! Citește, ultimele trei rânduri înainte de iscălitură și ai să te cruceștI:"

Gedeon descifră încet scrisul Ceciliei și buzelelui se făcură cenușii.

El citi în șoaptă:

— „De cât să iau pe altul, mai bine mă sinucid. Să știi tată, că, sau voi deveni soția lui Geo Walshi, pe care-l ador, sau mă voi arunca sub cea dântâi locomotivă!"

CAP. XII

Magnatul industrial urmărise cu o încordată atenție mișcarea intensă sufletească, pe care o vedea zugrăvindu-se pe obrazul frumosului violonist. El observă că Gedeon începe să tremure și apoi îl văzu lăsându-se pe un scaun ca să nu cadă.

Godwin emoționat peste măsură de durerea ce vedea la tânărul acesta, izbi o lovitură de pumn în masa de lângă el și exclamă:

— „Să fie al dracului măgarul care m'a îndemnat

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

la debutul carierei mele să mă apuc de fabricat locomotive!"

Zenobia surâse, de această explozie, şi întinzând o mână spre fratele ei, cercă să-l mângâie, şoptindu-i cuvinte înviorătoare. El îi trecu scrisoarea şi, fata, după ce citi, zise surâzând:

— „Nu e nici o primejdie; nu e nimic de temut pentru viaţa ei, domnule Godwin. Dacă—precum aţi văzut,—a renunţat la Geo, este mai mult decât sigur că va renunţa şi la... locomotiva, de care vă temeţi d-v."

— „Să te audă Dumnezeu!" exclamă părintele înviorat de cuvintele fetei şi reluându-şi scrisoarea o puse în buzunar mormăind:

— „Să le ia naiba de locomotive că era gata-gata să încetez fabricaţia lor."

Se auzi o bătae în uşă. Intendenta intră şi arătând o cartă de vizită lui Godwin, zise cu o politeţă exagerată, menită să scuze purtarea ei de mai înainte.

— „Acest domn, condus de o soră de caritate, doreşte să vă vorbească... Pare că nu prea vede bine deşi e tânăr!..."

Zenobia vru să treacă în odaia alăturată; şi îşi luă cârjele de jos. Godwin ceru autorizaţia să primească pe vizitator, declarând că ia răspundrea celor ce s'ar întâmpla.

Dar când fata auzi numele celui anunţat, ea îşi împinse cârjele sub canapea şi rămase la locul ei.

— „Dacă este Ralph:" declară ea; „adică acela care a făcut scandalul de la restaurant, eu rămân... cu fratele meu aci!..."

Până să răspundă Godwin, un tânăr de vre'o 26 ani, brun cu părul negru, ridicat în sus, peste fruntea largă, înaltă, cu nasul drept, gura fină cu linii armonioase, intră condus de o „soră."

Vizitatorul avea ochii roşii şi pleoapele umflate, iar pe alocurea obrazul lui avea umflături şi vânătăi... El aruncă jos pălăria mare ce avea în cap.

Sora de caritate îl duse până la un scaun şi luând pălăria de jos, eşi în coridor.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Desigur că d-ta eşti... Unchiule?“ întrebă Ralph pe Godwin. „Mă iertă că nu prea văd bine. Am uitat ceva şi am venit să-ţi vorbesc, până nu pleci. Domnul mă iartă... şi d-şoara sau doamna, de sigur, căci nu văd, aproape de loc.“

— „Nu e o doamnă,“ rosti fabricantul, „e o domnişoară: una din cele mai frumoase din câte am văzut... Apropie-te să o vezi.

Vorbind el luă pe tânăr şi-l conduse până lângă Zenobia.

Ralph înaintă şi se uită de aproape la fiinţa care-i surâdea cu un aer constrâns. El duse mâinile la ochi, se frecă energic, şi în cele din urmă zise:

— „Credeam că mă înşeală ochii... Dar nu mă înşeală. D-neaei nu e o domnişoară, d-neaei este cel mai frumos înger ce se poate închipui!“

— „Este,“ reluă fabricantul, „este d-ra Zenobia Walsh...“

— „Cum?“ exclamă tânărul, gata să se depărteze „D-şoara Walsh? Soră cu acel... Gedeon Walsh, care..“

— „Da“ răspunse Godwin, urmărind cu un surâs abia stăpânit, încurcătura în care se afla nepotul său. Dumneaiei este chiar sora... sora veritabilă, a lui Gedeon Walsh. Şi cred că îţi va face o deosebită plăcere să dai mâna cu domnul la care te afli în vizită... Dă-mi voe d-le“ urmă Godwin către Gedeon „să-ţi prezint pe nepotul meu Ralph Woodson, supranumit Ralph furiosul...“

Ne văzând bine, tânărul înaintă să întindă mâna, însă se opri brusc, căci fabricantul rosti:

— „Dumnealui este d. Gedeon Walsh, fratele îngerului de care vorbeai adeseori.“

Ralph îşi înăbuşi exclamaţia, ce sta gata să scoată, lăsă mâna jos şi stătu nemişcat. El făcu o sforţare asupră-şi; şi întrerupând tăcerea penibilă ce domnea, zise repede:

— „Nu înţeleg cum am căzut aşa în viziunea lelului... Vroiam să aduc o veste şi n'am ştiut la cine te aflii. Am descoperit unde e dusă Cecilia cu toată

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ceata ei de fete... Sunt informat că ea este acum pe drumul spre New-York."

— „Ah înţeleg," făcu milionarul; „de aceea a plecat eri trenul special care o aştepta acolo pe linia de garaj, lângă fabrica mea, a plecat spre New-York fiindcă s'a supărat pe d. Walsh!"

— „Cum? s'a supărat?" exclamă Ralph cu un aer radios, gata să se împrietenească cu Gedeon la auzul acestei ştiri. „Cum? să fie oare adevărat că s'a supărat pe dumnealui?"

Godwin se duse până la fereastră şi se înapoiă. Pe faţa lui frumoasă nu se putea citi nimic din sentimentele ce-l frământau. El se trudea să ia o decizie. Cu un accent hotărât, care nu admitea replică el rosti:

— „Dragă, am aflat tot ce ai făcut aseară. Eu ştiu atât: Un om care aleargă după o fată, cum faci dumneata, gata de scandal, gata de a trage cu revolverul, nu-i un tânăr care iubeşte ci este un turbat.

„D-ta Ralph, iubeşti planul d-tale, dar nu pe Cecilia!"

Şi cum tânărul făcu un gest de protestare, fabricantul îl opri zicând:

— „Îţi interzic să te mai ocupi de fiica mea! Şi dacă e vorba să fiu franc, eu ţiu la fericirea ei, dar nu la a d-tale. D-ta, despre mine, poţi să te culci luni întregi de-a rândul pe o linie ferată, peste cari ar trece mii de locomotive şi nici nu m'aşi sinchisi. Dar cu fata mea se schimbă lucrurile. Şi apoi nu vezi că ea fuge de d-ta? Şi că d-ta o urmăreşti continuu, pe când ea caută să scape de prezenţa d-tale. Eu, d-le, cunosc pe altcineva, care fugea de ea. Pentru acela a venit ea aci, ca să se logodească cu el: şi îmi pare rău că am sosit prea târziu, căci dacă ajungeam la timp, împezeam totu'. Împăcam eu repede lucrurile. Şi acum nu mai stam cu frica în sân că'i s'ar putea întâmpla vreo nenorcire fiicei mele..."

Ralph făcu un gest teatral:

— „Dacă asta e convingerea d-tale unchiule!" strigă el, „nu mai îmi rămâne decât să mă împuşc!"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Fabricantul scoase repede carnetul său de cecuri, scrise pe el câteva cifre, iscăli, detașă foaia, și o dădu tânărului, zicând în grabă:

— „Ține dragă ține, cecul acesta de 10000 dolaari. Tot vrei să de împușți! Ca să nu greșești și să fii mai sigur de reușită, cumpărăți un tun de 75. Acelea sunt perfecte, nu dau greș!"

Theodor Godwin întinse cecul spre Ralph: dar tânărul scoase o exclamație furioasă și blestemând, trânti hârtia jos, cercă să o calce în picioare, apoi se repezi din odae, afară, dădu peste sora de caritate și plecă mai mult fugind, amenințând cu moarte pe Godwin și pe toate neamurile lui.

Milionarul eși după Ralph, ca să se încredințeze dacă furiosul plecase. El reveni încet și deoarece era frământat de gânduri, stătu mai multe secunde nedecis.

In cele din urmă, el invită pe Geo la o plimbare în automobil, spunându-i cu un ton părintesc.

— „Hai cu mine dragă fiule, să vorbim mai pe larg în automobilul care mă așteaptă, căci trebue să mă duc la un consiliu al acționarilor mei. Ei au început o agitație împotriva mea. Am de biruit câteva piedici ce mi se pun. Dar voi triumfa!"

El salută pe Zenobia și porni spre eșire.

Gedeon își sărută sora îi făcu vreo câteva recomandații și se opri în ușă trimițându-i de departe o sărutare din vârful degetelor.

Când ajunseră jos în vestibulul care da spre stradă, Gedeon avu iluzia că un tânăr se ascunde, pe după unul din stâlpii de marmoră, spre a nu fi văzut.

El nu dădu atenție lucrului, ci urmări cu interes felul cum omul de serviciu fără să iasă din cabina lui, chema, cu ajutorul unor clape electrice, pe șofeurul milionarului.

Omul apăsă câțiva butoni dintr'o claviatură, ce avea la îndemână, și în aceiași secundă, apărură afară,—pe o sticlă roșie,—cifrele reprezentând numărul automobilului. In secunda în care apărură cifrele, afară se auzi sunetul unei trompe de automobil.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Theodor Godwin nu avu de cât să calce de pe covorul — care eşea din hall, trecând pe sub baldachinul somptuos, care tăia trotuarul, în dreptul uşei hotelului, — şi să pună piciorul pe scara automobilului. El se uită la şofeur şi i-se păru că observă ceva ciudat, de care nu-şi putea da seama. Apoi văzând că omul mai are un camarad alături, vroi să-i întrebe de rostul acestuia, însă cum făcea loc lui Gedeon, să treacă, fu luat de şirul frazelor şi uită să se mai intereseze de noul „ajutor."

— „Acuma", zâmbi milionarul, bătând pe frumosul tânăr de braţ, „acuma" să te cuceresc eu pe d-ta „Cuceritorule de inimi" căci d-ta m'ai şi cucerit!"

Gedeon surâse, pe când Godwin reluă:

— „Acu te-am prins, lângă mine". Şi cu regret adăogă: „Ce ciudată fiinţă este omul!... Adineaori eram decis să te omor, dacă găseam pe Cecilia la d-ta, şi acum îmi vine să te strâng de gât, fiindcă nu ai fost în stare să o reţii... la d-ta!"

CAP. XIII

Zenobia rămasă singură câteva ore, primi pe fratele ei cu explozii de bucurie. Fiindcă observă pe obazul lui frumos, o umbră de îngrijorare, căută să-l înveselească povestindu-i câte-va contraziceri descoperite în autorul ei favorit „Connan Doyle". Ea cercă să glumească spre a-l face să râdă, însă nu răuşi.

Gândul că pierdea pe Cecilia şi că ea se aventurase singură într'o lume cu totul necunoscută, neliniştea pe Gedeon.

Şi toate asigurările indirecte, pe cari i le deduse fabricantul, că nu se va opune la căsătoria ei cu el, nu-i putuse înviora îndeajuns pentru a-l stimula să facă, măcar de ochii sorei sale, o figură mai veselă...

Zenobia îl sili să şadă lângă ea, îi potrivi părul pe frunte şi îl mângâiă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Ce fericită voi fi în ziua în care am să te văd căsătorit cu Cecilia! Nu-ți închipui cât de mult mă gândesc la ea, și câte visuri și planuri frumoase am făcut pentru voi dragule!“

Gedeon o privi cu o duioșie nețărmurită.

El trecu sub tăcere faptul că după ce se despărțise de d. Goldwin se dusese la medicul specialist are văzuse, cu câteva zile înainte pe Zenobia, și usese cu el o lungă convorbire. De aceea, când ta îl întrebă unde fusese atâta timp, violonistul, ispunse în mod evasiv, că „abia acuma se desărțise de Godwin“. Apoi, îngândurat, începu să se imbe prin odaie.

Inima lui Gedeon era înpărțită între dorința de a eca după Cecilia și a avea o explicație, care să murească strania ei atitudine, și nevoia de a pune ai repede la cale însănătoșirea sorei sale.

Pe când se plimba privirea lui căzu asupra unei irtii, ce se zărea de sub canapea. El o ridică: era ecul de zece mii de dolari, pe care magnatul inistrial îl scrisese pentru nepotul său.

— „Uite“, zise tânărul arătând sorei sale hârtia, „d. odwin a făcut cecul“ „la purtător“, iar nu pe nuele lui Ralph Woodson.“

Zenobia îl luă, se uită la el zâmbind și îl puse canapea, gata să facă o observație glumeață, nd o bătaie în ușă se auzi și îndată intră un bărt urmat de intendenta etajului.

Femeea zise, pentru a se scuza:

— „D-l Procuror Swonger, dorește să vorbească, particular cu d. Walsh.“

Cel anunțat era ceva peste mijlocie cu ochii căi, fața complect rasă, un nas puțin cam mare jură frumoasă, și bărbie ușor proeminentă. In toi, avea un aer plăcut.

— „D-l Procuror?“ făcu tânărul, uimit, apoi, cu un gest de politeță, invită pe magistrat să șadă. „D-l Procuror se ostenește până la mine?“ urmă el, și fiindcă magistratul făcu din ochi un semn întrebător către Zenobia, el explică:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „D-şoara Zenobia Walsh, sora mea, faţă de care nu am nici un secret... Viaţa mea e atât de puţin complicată, încât... nu am a mă feri de nimeni...“

— „Dar,“ întrebă d-l Swonger, neputându-şi stăpâni o privire admirativă; „nu am putea să-i evităm o durere care... dacă lucrurile se limpezesc... i-ar fi într'adevăr evitată definitiv?“

Fata rosti dela locul ei, cu un ton de hotărâre în care vibra dragostea pentru Gedeon.

— „Dacă e vorba ca să aibă fratele meu o neplăcere, chiar trecătoare, prefer să o împărtăşesc cu el.“

— „Fie : îmi pare rău“, zise procurorul, „îmi pare rău că vă voi turbura. Dar iată : D-le Walsh,—de aceea în loc să vă chem la mine, am venit eu la d-v.—poate se lămuresc lucrurile... Ştiu precis că aţi avut azi vizita celui mai de seamă industriaş din Statele-Unite : D-l Theodor Godwin.“

Gedeon îl privi în faţă cu o aruncătură de ochi francă şi zise surâzând liniştit :

— „Da, a fost aci, şi am eşit împreună. Ne-am plimbat o bucată de drum într'un automobil, apoi ne-am despărţit.“

— „Decât timp ?“ întrebă procurorul cu un aer pe care, pentru faţă, încercă să-l facă indiferent.

Gedeon şovăi o clipă, în darea răspunsului. Procurorul care nu-i cunoştea felul de a vorbi, nu observă, însă Zenobia descifră în atitudinea lui, ceva ce el căuta să ascundă. Fata îşi stăpâni cu greutate o tresărire şi se făcu palidă, Gedeon vorbi cu un ton potolit.

— „Poate să fie trei ore,“ explică tânărul, cu o liniştе bine jucată.

Swonger, reluă cu un aer ceva mai grav :

— „Ştiţi că de cuvintele pe care le rostiţi, depinde atitudinea ce trebue să am faţă de d-v.“ Şi cum tânărul îl privi cu acelaş aer surâzător, leal, procurorul întrebă :

— „Puteţi să-mi spuneţi unde aţi petrecut timpul de trei ore încoace ?... Adică de când susţineţi că v'aţi despărţit de d. Theodor Godwin ?“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Peste faţa frumoasă a violonistului, trecu o umbră de tristeţă. El cercă să arunce procurorului o privire semnificativă, însă nu putu, căci se temu să nu fie observat de Zenobia. El replică încet cu glasul coborât:

— „Să mă iertaţi, dar... nu pot spune unde am fost."

La auzul cuvintelor lui Gedeon, procurorul tuşi uşor: ţinuta lui se schimbă ca prin farmec. El deveni de o răceală aspră şi zise:

— „Bine, fie! Veţi răspunde mai târziu, în biroul meu. Deocamdată aflaţi un lucru,—pe care sunt sigur că-l ştiţi mai bine decât mine,—aflaţi că d-l Godwin a dispărut de trei ore, împreună cu automobilul în care aţi fost d-v. cu el..."

De oarece tânărul şi sora lui deschideau ochii mari, uimiţi de cele auzite, procurorul explică, în cuvinte răspicate, scrutând trăsăturile lui Gedeon;

— „S'a adus la poliţie o notiţă „grifonată" pe un carnet de cecuri, aruncată din automobilul în care d-l Godwin era luat, dus—spre o destinaţie necunoscută. Pe acel carnet scria: „cercetaţi individul, hotel Statler. Ajutor urgent! Moartea mă aşteaptă!..." Şi aci la hotel am aflat că a eşit cu D-v.!"

Violonistul îşi stăpâni emoţia produsă de cuvintele magistratului, dădu din umeri, şi aruncând surorei sale o privire cam constrânsă întrebă surîzînd:

— „Dar ce au face astea cu mine.. Intrucât sunt eu vinovat de dispariţia d-lui Godwin, dacă o fi vre'o dispariţie?"

Procurorul replică pe acelaş ton rigid:

— „D-l Godwin era aşteptat acu 2 ore la un consiliu de afaceri al societăţei ce prezidează el. Sediul Societăţei este tocmai peste banca al cărei nume este pe acest carnet de cecuri... Din carnet lipseşte un cek eliberat pentru suma rotundă de zece mii dolari..."

Ambii tineri se priviră cu o temere care nu scăpă ochilor magistratului. El continuă:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Când poliția a întrebat, acolo, de rostul carnetului de cecuri, a fost găsit ca fiind al d-nului Godwin. Şi am venit să cercetez, ca, dacă ştiți unde este, să-i dau ajutorul cuvenit. Pierderea unui om de valoarea lui Theodor Godwin,—dacă ar cădea victima vreunei curse,—ar constitui pentru viața industrială a acestei țări, o lovitură ireparabilă... De aceea, aşi voi să ştiu unde ați petrecut timpul, de când spuneți că v'ați despărțit de fabricantul de locomotive. Este în interesul d-v. să spuneți tot adevărul, spre a vă evita viitoare neplăceri."

Peste frumoasa față a lui Gedeon trecu o umbră de tristețe, el vru să ceară magistratului o convorbire particulară,—însă nu avu timp căci privirea lui Swonger căzuse pe cecul lăsat pe canapea. Procurorul se plecă, luă hârtia şi după ce o compară cu cifrele indicate pe cotorul carnetului, exclamă:

— „Iată aci o nouă dovadă, care mă întăreşte în presupunerile mele!

„Cecul acesta arată îndeajuns cauza pentru care s'a pus la cale suprimarea milionarului Godwin." Şi bătând din palme, el strigă spre uşe:

— „Intrați băieții!"

Zenobia şi Gedeon vroiră să protesteze şi să explice: dar la chemarea magistratului, doi agenți polițienești, îmbrăcați civil, se arătară în prag. Procurorul le ordonă:

— „Arestați pe d-l Gedeon Walsh şi duceți-l la parchet. Acolo se va explica."

Iar către Gedeon, el rosti cu un aer grav:

— „D-le Walsh, luați aminte că tie ce cuvânt ce veți rosti din acest moment încolo, se poate întoarce împotriva d-voastră. Veți vorbi la parchet... Cât despre domnişoara..."

Dar el se opri brusc, căci văzu pe tânăra fată alunecând de pe canapea pe covor.

CAP. XIV

La vederea sorei sale leşinate, Gedeon nu se mai putu stăpâni, ci dădu curs indignărei ce simțea;

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „D-le!“ izbucni el: „sunteţi pe cale să vă compromiteţi cariera cu greşala ce faceţi, punând la cale arestarea mea.“ Şi în vreme ce'şi d'a silinţa să trezească pe Zenobia, el vorbi în cuvinte pătrunse de o sinceritate convingătoare.

Frumosul violonist arătă că de la despărţirea de Godwin fusese la un doctor, cu care avusese o lungă consultaţie privitoare la starea sorei sale. El dică telefonul doctorului, rugând pe Swonger să pe medic la aparat şi să se convingă.

Pe când vorbea, Gedeon îşi aminti de angajamentul ce avea: trebuia să fie în toate serile la odern Restaurant, şi nu putea lipsi cu nici un preţ ă să piardă avantagiile, de pe urma cărora spera obţină banii necesari vindecărei sorei sale.

El îşi aduse aminte că acuma avea nevoie, mai lt decât oricând, de puterea aceea de fascinaţie, re decurgea nu numai din frumuseţea lui ci şi din odul cuceritor în care ştia să vorbească. Şi pe nd mâinile lui mângâiau fata leşinată, care îşi reea cu mare greutate în fire, Gedeon vorbi cu inaţii melodioase, ale căror vibraţii mergeau până inimă.

n cele din urmă procurorul, începu să şoviie. El apropiă de telefon şi în câteva secunde se conse de adevărul spuselor tânărului.

Gedeon vorbi din nou cu toată căldura:

— „Nu sunt vinovat de nimic din ceeace bănuiţi . Sunt un prieten bun al d-lui Godwin şi m'am espărţit de d-sa, după ce mi-a făgăduit că va veni mă ia astă seară dela locaul unde sunt angajat cânt. Aţi văzut că spun adevărul: Cecul a fost cut pentru nepotul d-sale, care, furios, l'a trântit i, şi a fugit. Dacă voiam eu cecul, probabil nu-l sam aci: putea să fie încasat până acum. Desigur nu mă credeţi, dar, vă rog aveţi în vedere că eu în timpul pe care cereţi să-l justific, am fost la un medic, care mi-a făgăduit că o va vindeca. Puteam eu să spun astea faţă de sora mea? Nu trebue,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

fiindcă în interese pe cari nu le cunosc, vroiți să mă loviți pe mine, să loviți și în sora mea."

Cu toată intonația blajină, ultimele fraze zmulseră din gura procurorului o protestare:

— „Nu vroim să vă lovim d-le Walsh;" zise el repede," suntem siliți să facem cercetări. Dar, „urmă el, văzând că Zenobia și-a revenit în fire, „vom mai vorbi despre aceasta... D-v. puteți pleca!" ordonă el celor doi agenți. „Așteptați-mă jos lângă ascensorul din dreapta."

Zenobia făcu o mișcare, pentru a a se ridica dela locul ei, spre a trece în odaia alăturată. Fratele ei îi ajută, dându-i cârjile. Fata făcu din frumosul ei cap un salut, și procurorul răspunse cu o grabă, menită să-l scuze.

Gedeon o petrecu până dincolo, apoi reveni.

Magistratul îi întinse mâna într'o mișcare pornită din inimă. El zise cu un accent cald, în care vibra o părere de rău sinceră:

— „Ghicesc, deduc, că totul nu este decât datorit unui concurs de împrejurări, cari parcă au luat o poziție ostilă față de d-v. d-le Walsh. Credeți mă, dacă aș fi bănuit măcar, că lucrurile pot fi așa cum le prezintați d-v... nu aș fi adus aci doi oameni. Regret din inimă d-le Walsh..."

Cu toate că era înveselit de întorsătura pe care o luase lucrurile, Geo nu se mulțumi cu atâta ci, vorbi din nou, arătând până la evidență că el nu avea, și nu putea avea vreun amestic în dispariția lui Godwin.

Pe când vorbea, procurorul, a cărui atitudine devenise prietenoasă, îl privea cu un surâs binevoitor, admirând în gând trăsăturile frumoase ale tânărului violonist, și mai ales glasul lui Gedeon, cu inflexiunile molatice, dulci, ca ale unui violoncel.

În cele din urmă el luă cecul, îl puse în carnetul din care fusese rupt și se pregătea să plece, când Zenobia răsări în ușă zicând:

— „D-le procuror, vă rog să mai poftiți pe la noi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dar, ca prieten, aşi avea cred, să vă fac câteva comunicări. Deşi nu sunt de „branşa" d-v., am mult timp liber de gândit şi se poate ca, dacă nu descoperiţi d-v. pe vinovatul în afacerea aceasta, să vă pot da eu o indicaţie..."

Procurorul se înclină şi zise surâzând :

— „Ar fi pentru prima dată când s'ar face o descoperire de acest gen de către o fiinţă atât de fragedă şi frumoasă... Dar eu iau notă de invitaţie şi voi veni mâine la aceeaşi oră. Până atunci, „urmă el surâzând : „dacă îmi făgăduiţi că nu trădaţi secretul ce voi destăinui... vă voi comunica un lucru : Ralph Woodson contra căruia sunt serioase motive de suspiciune, a fost arestat şi este deţinut la mine. Dezvinovăţirea d-stră îl arată ca pe adevăratul autor al acestei lovituri."

PARTEA II

CAP. I

Reclama făcută de stăpânul localului „Modern-restaurant," pe tema scandalului provocat prin purtarea lui Ralph Woodson, adusese un număr neobişnuit de mare de vizitatori şi clienţi.

Ziariştii informaţi de restaurator asupra frumosului violonist contribuise, prin amănuntele ce dădură, la mărirea prestigiului de care se bucura Gedeon.

Publicul năvălise în număr atât de mare, să ocupe locuri, în cât Gedeon când sosi seara, ca să-şi execute „porţia" muzicală abia mai putu răzbi.

Gedeon fu surprins nu atât de mulţimea celor ce pândeau nerăbdătoare eşirea lui, cât de cantitatea de flori şi buchete şi jerbe naturale, ce i se adusese, şi se depusese pe masa de pe care trebuia să-şi ia vioara când apărea.

Tânărul privi printre faldurile draperiei, ca să vadă persoanele din sală. Un sentiment nedesluşit îl îndemna să caute cu privirea prin mulţime, cu gândul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

că poate va zări şi în astă seară, dacă nu pe Cecilia, măcar pe una din prietenele ei. Insă scrutarea lui fu zadarnică.

La apariţia lui Gedeon pe estradă, publicul adunat scoase un murmur de admiraţie. In lumina electrică rozată, care inunda estrada, statura lui, svelţă, prinsă într'un extrem de elegant şi bine croit costum negru de seară, se desemna poetizală pe fondul draperiei liliachii.

Figura lui era înfrumuseţată de aerul de melancolie ce respira. Obrazul lui, alb—rozat, sub efectul luminei şi viralizat prin mica lui mustaţă neagră, avea un farmec straniu, pentru mulţimea aceasta obicinuită să vadă numai chipuri rase de mustăţi.

Cu un gest uşor, el îşi trecu peste o buclă ondulată, ce îi căzuse pe frunte. El întinse mâna ca să apuce vioara, care înconjurată de buchetele ce se depusese pe masă, dispărea. Harpista, făcu o mişcare pătrunsă de servilitate şi apucând vioara o întinse lui Gedeon. El mulţumi, şi după ce adresă auditoriului un salut circular, începu.

Atmosfera supra-încărcată de parfumurile ce exalau corsagiile decoltate ale fetelor şi femeilor prezente, fu zguduită de armonioasele sunete scoase de Gedeon. Prin inimele celor de faţă trecu un fior. Un fel de delir melodios vibra şi tremura prin vasta sală. Până şi dintre bărbaţi, cei mai grosolani mâncători, flămânzi, se opriră căscând gurile la tânărul frumos, care la minunata lui arătare, adăugă vraja nobilă superiorizată, a armoniilor muzicale ce ştia să zmulgă din lemnul uscat ce ţinea prins între umăr şi bărbie.

Când artistul termină, sala porni o furtună de aplauze.

Dela o masă mai retrasă se ridică o fată şi înaintă cu un buchet în mână, până lângă estradă. Ea întinse florile şi rosti, emoţionată, gata să leşine acolo:

— „Sunteţi nu numai un cuceritor de inimi, ci un cuceritor de suflete."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Ne-ți cucerit sufletele... Al meu e al d-voastră, maestre!“

Artistul luă buchetul și surâzând făcu un gest de o politeță drăgălașă, mulțumind. Neștiind ce să răspundă, pentru a nu jigni printr'o răceală prea mare, și a nu încuraja pe o naivă, printr'o expresie sau o mulțumire prea caldă, Gedeon căută în gând o frază banală, uitând cu totul sutele de priviri ce erau ațintite asupră-i. Dar el nu avu vreme să caute replica politicoasă, căci o altă tânără, o brună, se apropiă cu pași hotărâți, și dându-i un buchet mai mic, făcu un gest care însemna;—„citește.“

Bruna îl salută ușor din cap și se retrase.

Violonistul alunecă o privire aproape indiferentă asupra buchetului. El găsi un bilet pe care erau scrise, cu litere mari, vizibile, câteva cuvinte: Ochii lui se bolbară brusc. El citi:

„Scumpe domnule Walsh,

„Tatăl Ceciliei și însă și Cecilia este în primejdie! Termină repede și vino! Te aștept cu automobilul lângă ețire.“

„Iulia Ruark, secretara Ceciliei Godwin.“

Cu mare greutate răuși tânărul să se stăpânească îndeajuns pentru a putea ascunde, măcar în parte sentimentele cari îl răscoleau. Spaima provocată de cele citite, dorința de a pleca în grabă, de a se repezi într'ajutorul ființei iubite, luptau să se trădeze pe frumosul lui obraz.

Harpista îl privise, ca se apropiă și îi șopti cu un accent în care era și respect și multă simpatie:

— „Vreo știre rea care vă silește să plecați urgent? Să cântăm repede o bucată, scurtă, și voi explica patronului, că sunteți nevoit să plecați!... Cauze familiare...“

Gedeon îi adresă un surâs de recunoștință și fiindcă fata îi arăta notele celebrului „Intermezzo“ al lui Mascagni, el, fără a mai se gândi, începu...

Neliniștea și sentimentele cari îi răscoleau trecură tot timpul ca o dâră de lavă, prin notele fascinatoare

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ce scotea. Aria era executată prea repede, prea grăbită, dar grabă lui electriza notele: Aria ridica pe ascultători de pe scaunele lor.

Gedeon vru să plece, dar fu nevoit de aplauze să se întoarcă.

El se înclină în mijlocul unei furtuni de ovaţiuni şi dispăru.

De la o masă se ridicară doi bărbaţi cu plete albe. Erau profesori de muzică la cel mai mare institut muzical din New-York. Ei înaintară spre estradă şi aşteptară reapariţia artistului pentru a-l felicita călduros, dar Gedeon se afla de mult în automobil, alături de Iulia Ruark, bruna şi drăgălaşă secretară a Ceciliei Godwin.

CAP. II

In dimineaţa zilei următoare procurorul Swonger se prezintă la hotel spre a cere lui Gedeon câteva informaţii, dar în realitate pentru a se interesa de Zenobia.

El ajunse până la odăile ocupate de Walsh, cu sora lui şi tocmai se pregătea să bată în uşă, când apăru intendenta etajului. Ea saluta şi avu un gest de uimire când recunoscu în vizitator pe procurorul de eri.

Sentimentele erau atât de vizibile pe obrazul femeii în cât magistratul, pe când se apropia de apartamentul artistului, întrebă:

— „Care este pricina spaimei d-tale. Ce te sperie atât de rău?“

Până să răspundă femeia. Procurorul auzind nişte sunete plângătoare cari veneau din spre odaia lui Walsh, o opri cu un gest, apoi o întrebă:

— „Cine plânge aşa sfâşietor în odaia d-lui Walsh?“

— „D-şoara Zenobia,“ replică servitoarea, „dar vă înşelaţi,“ urmă ea cu un surâs. „Când întrebaţi dacă plânge cineva, vă înşelaţi. D-şoara cântă din vioară, şi scoate dintr'ânsa tot felul de sunete omeneşti.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Acum auziți cum suspină? Asta e vioara d-sale..."

Plânge, suspină râde, chiar și ocărește din vioară!

„Acuma aud că plânge și suspină... fiindcă fratele d-sale nu a mai venit astă noapte."

Procurorul ascultă vorbele femeei, însă toată atenția lui era captivată de sunetele produse de vioara de dincolo. El reluă cu un interes viu:

— „N'a venit acasă d-l Walsh. Adică nu se afla aci?"

— „Din pricina asta chiar și plânge vioara d-șoarei. „Poftiți" continuă ea bătând în ușe. „Poftiți de intrați."

Femeia deschise și se retrase.

Procurorul pătrunse în odaie și zărind pe Zenobia pe canapea, se înclină adânc.

La vederea magistratului, tânăra fată puse vioara de o parte și își potrivi cârjele, pentru a se ridica, dar Swonger își aruncă pălăria pe covor și se repezi să oprească fata de a se osteni, zicând cu o politeță menită să mascheze dulcșia de care se simțea pătruns:

— „Vă rog d-șoară, vă rog nu vă osteniți. Rămâneți pe canapea."

Și cum fata îi surâse întinzându-i degetele subțiri, el reluă cu vioiciune:

— „Am venit să cer fratelui d-v. câteva detalii pentru afacerea asta, în care nu înțeleg o mulțime de lucruri, ce ar trebui să fie cu toate astea foarte limpezi."

Zenobia îi făcu semn să-și apropie un fotoliu și să șadă: Și, după ce-l văzu instalat, întrebă, cu un surâs, care îi lumină fața palidă de nedormire:

— „Ce detalii? Fratele meu mi-a trimis o telegramă spunând că e în căutarea Ceciliei Godwin."

— „Știu," rosti procurorul. „D-șoara Godwin a plecat spre New-York cu un tren special, care o așteptase aci, pe o linie de garaj."

Dar fața lui căpătă un aer de uluire când auzi replica tinerei:

— „Nu, n'a plecat," zise fata, urmărind cu interes expresia figurării procurorului. „Cecilia a dispărut;

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

împreună cu o fată, Angela. Cu această devotată a ei se afla în automobilul care o ducea spre gară. Fetele celelalte au descoperit abia la jumătatea drumului, pe la Pitsburg, că cele două persoane, care ocupase compartimentul rezervat Ceciliei, erau străine."

Swonger se ridică dela locul lui, uluit. El întrebă cu aerul complect buimăcit :

— „Bine d-şoară, dar asta ar fi trebuit să le ştiu eu întâi. De unde le ştiţi d-v.?"

Zenobia se uită cu un aer amuzat la tânărul magistrat, care exagera privirea lui uimită, spre a'şi masca sentimentele. Fata lămuri :

— „Am aflat asta dela fata care e secretara Ceciliei Godwin. A fost aseară aci, în lipsa fratelui meu, crezând că Cecilia se va fi răzgândit, şi că a revenit să se împace. Dar când a dat ochii cu mine, şi a aflat că sunt sora lui Geo mi-a explicat, că din pricina mea a fugit Cecilia. D-şoara Iulia s'a dus să ia pe fratele meu şi să plece îndată în căutarea Ceciliei. O telegramă sosită aci, m'a pus în curent cu o parte din cercetările lor, dar asta nu mi-au redat somnul. Nu am mai putut dormi toată noaptea."

— „Dar cine este această d-ră Iulia?" întrebă procurorul.

— „E o tânără bogată, care ş'a creat averea ei din speculaţii de acţiuni. Are câteva milioane şi fiind îndrăgostită de Cecilia, se devotează ei. Ea crede că va face mai multă ispravă decât a făcut până acuma... Parchetul!"

Procurorul se aşează din nou în fotoliu, îşi muşcă buzele, şi în cele din urmă rosti gânditor :

— „Iată un nou lucru, care vine să adauge la încurcăturile pe cari le văd în afacerea cu dispariţia d-lui Godwin. Dacă Ralph nu ar fi arestat, şi sub bună pază, aş fi jurat că el a pus la cale răpirea şi înlocuirea d-şoarei Godwin. Dar cele două femei cari au jucat rolul d-şoarei Godwin şi al amicei sale vor fi nevoite să vorbească!"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Zenobia surâse prevăzând uimirea nouă ce va produce procurorului şi zise :

— „Femeile nu vor vorbi, căci au dispărut. Ele s'au dat jos, probabil dela prima staţie, în care a fost nevoit „specialul“ să se oprească. Şi astfel colegele Ceciliei, văzând că lipsesc, au pornit înapoi să o găsească, dar abea aci le-a venit în gând că acele două puteau fi străine după mişcările lor ; şi aşa s'a descoperit substituirea. Această descoperire au făcut-o mai mult prin deducţie. Sunt sigură că, dacă acele străine rămâneau în tren, nu s'ar fi observat nimic până la New-York, de oarece fetele nu ar fi îndrăsnit să turbure pe Cecilia din retragerea ei voită.“

Tânărul procuror urmărea cu o atenţie pătrunsă de duiosie, fie ce gest al Zenobiei. El uită să vorbească, sau să dea măcar de politeţă o replică. Mintea lui era absorbită, nu de problema dispariţiei d-şoarei Godwin, ci de faptul că vedea o fiinţă slabă, aproape diafanizată de nemişcarea forţată în care o ţinea boala ei; şi îşi punea pentru a suta oară în gând întrebarea, dacă nu cumva exista vr'un mijloc pentru a o vindeca.

Fata tăcu şi cum privirea lui visătoare se pierduse în ochii ei, el tresări, ca prins asupra unei fapte nepermise, tuşi uşor, se rumeni şi rosti repede :

— „D-şoara Walsh, nu cumva credeţi că există vr'un mijloc pentru a descoperi mai repede pe cei vinovaţi de urzeala, care pare a se ţese în jurul d-lui Godwin şi a fiicei sale?“

Fraza lui era cam departe şi de gândurile lui, şi ceva mai aproape de cuvintele Zenobiei: dar masca în parte surprinderea lui şi părea plauzibilă, însă rumeneala îl trăda.

D-şoara Walsh surâse, cu un zâmbet care îi spiritualiza trăsăturile fine. Un nimb de graţie, şi de naivitate încântătoare părea că aurolează întregu-i chip. Ochii ei, uşor umezi de emoţia ce-i producea constatarea că magistratul se zăpăcise în prezenţa ei,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zâmbiră, cu acea lucire catifelată, indefinibilă, care trădează în unele momente duioşia din inima unei femei.

Ca să treacă uşor peste situaţia aceasta, fata replică surâzând:

— „Cred, ba sunt chiar sigură, că există mijloace pentru descoperirea vinovaţilor. Dar cred că ar fi nevoie ca d-voastră să vă dedicaţi numai acestei chestiuni, şi să nu vă pierdeţi în amănuntele altor afaceri.“

Zenobia vru să înceapă o altă frază, însă privirile ei întâlniră pe ale tânărului: lucirea umedă, stranie, din pupilele lui se înfundă par'că în luminele ochilor ei mari, şi fata se roşi, amuţind. Ea simţi inima bătându-i cu violenţă şi plecând capul tresări de emoţie, când îl auzi întrebând cu o linişte forţată:

— „Sunteţi logodită d-şoară Walsh?“

Fata cercă să isbucnească în râs, dar nu reuşi. Cu glasul schimbat, ea întrebă, strecurând o privire aproape timidă, pe sub gene:

— „E această întrebare în legătură cu vre-o nouă arestare ce vroiţi să puneţi la cale?“

— „Nu se ştie d-şoară. Poate să fie. De aceia vă rog să răspundeţi.“

Cu acelaş surâs Zenobia reluă:

— „Încep să mă îndoiesc de aptitudinea d-v., ca procuror d-le Swonger: aveţi să vă pierdeţi reputaţia.“

— „Vă îndoiţi de mine?... Intru cât întrebarea mea este menită să distrugă reputaţia mea de procuror?“

De astă dată tânăra avu glasul aproape înecat de lacrămi când replică:

— „Ce fel de procuror poate fi acela, care nu ghiceşte, dintr'o singură privire, că o fată cum sunt eu, nu poate inspira alt sentiment decât mila şi după purtarea d-v. judecând, nici acest sentiment măcar nu-l pot inspira...“

Simţind cât de mult o durea acest fel de a vorbi, tânărul îi tăiă fraza cu un gest, în care vorbea mai mult duioşia decât politeţa.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Scuzaţi că vă întrerup: dar eu cunosc un tânăr, căruia i-aţi inspirat o foarte mare... simpatie..."

— „Vedeţi d-le procuror" ripostă tânăra cu vioiciune. „Chiar d-voastră vă simţiţi atât de — cum să zic? — de constrâns de situaţia aceasta, încât nu puteţi pronunţa cuvântul, care se rosteşte pentru a marca o „simpatie" mai mare: „Dragostea."

Swonger replică volubil, cu o căldură abia neţinută.

— „Dar nu admiteţi d-şoară, că eu am ocolit acel cuvânt din respect pentru sensibilitatea de care aţi dat până aci dovadă?"

— „Văd, văd, că sunt nedreaptă," rosti Zenobia înfrânându-se până într'atât încât reuşi să pară mai surâzătoare.

Magistratul reluă cu căldură:

— „Sunt foarte afectat de faptul, că d-v. cercaţi să vă arătaţi nedreaptă. Vă rog să fiţi, pe tot atât de bună cu d-v., pe cât sunteţi de frumoasă şi graţioasă."

Şi ridicându-se, ca să ia rămas bun, ceru voie să o mai viziteze: însă nu în calitate de procuror, ci de prieten devotat şi de admirator.

Tânăra îi întinse mâna surâzând:

— „In orice calitate veţi veni,—numai să nu veniţi... ca... persecutor al fratelui meu,—veţi fi bine venit."

CAP. III

Procurorul nu eşise decât de câteva clipe, şi o fată, cu părul roşcat, năvăli în odaie. Noua sosită gesticula vorbind cu febrilitate. Ea se prezintă:

— „Sunt Angela Atkins, prietena Ceciliei Godwin. Nu aţi putea să-mi spuneţi unde este fratele d-v.? Eu am lămurit totul!... Supărarea Ceciliei era datorită faptului că nu a ştiut că d-v. sunteţi sora lui..."

Zenobia o învită să şadă, şi cu un gest o îndemnă să vorbească.

— „Ah! O comedie întreagă;" reluă volubila devotată a Ceciliei. „Dacă aş fi ştiut eu, de ce plecăm

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

aşa, valvârtej, aşi fi adus-o înapoi în cinci minute. Eu aflasem chiar din seara venirei noastre aci, că Geo,—aşa-l numeşte Cecilia,—este aci, cu surioara lui suferindă. Dar cum să-mi trăznească mie prin cap, să o întreb pe frumoasa mea, de motivul plecărei ei dela hotel. Mi-ar fi fost frică să o supăr..."

— „Ce, aşa de teamă vă este de d-şoara Godwin?"... întrebă Zenobia cu un zâmbet politicos.

— „Aşi, ce teamă? Ce teamă!" replică Angela. Noi o adorăm! Cum să ne fie teamă de ea! Dar mi-era frică să nu o plictisesc, cu o întrebare care ar fi indispus-o. De aceea nu am putut afla de motivul supărărei, decât din momentul în care ea s'a destăinuit mie; după ce am rămas singure."

— „Singure...? Nu înţeleg?" O întrerupse d-şoara Walsh cu un accent de curiozitate. „Nu aţi putea să mă lămuriţi puţin..."

— „Ah, da, hm!" făcu Angela, şovăind în explicaţia ce ar fi trebuit să dea „ aşa este... Dar asta am să vă explic mai târziu... Când mi-a mărturisit Cecilia, că l'a văzut pe Geo ducând o fiinţă femeească în braţe şi sărutând-o...(Şi fata acea frumoasă, bine înţeles îl săruta şi ea.) Puteţi să vă închipuiţi ce a fost pe inima bietei feţe, când v'a văzut pe d-v, prin sticla mată a uşei în braţele lui... Cum sub acest tablou nu scria, ca sub cele pictate sau schiţate: „Fratele nobil ducând pe sora sa suferindă la culcare..." ea nu a avut de unde să ghicească, şi, pe cât este de frumoasă, „ş'a gătit" o supărare de era să mă dea şi pe mine gata. Ştii d-şoară; când o doare capul, pe Cecilia, plâng eu: când are ea migrenă, eu umblu să mă dau cu capul de toţi pereţii, de durere, şi... ".

— „Ce fericită trebue să fie prietena d-stră când se ştie atât de iubită."

— „Ei aşi!" replică Roşcata; „fericită? Ba e plictisită de moarte de noi. Dar e prea politicoasă şi prea bună, ca să ne gonească... Ah! uitam că am venit pentru cu totul altceva. Cecilia este aproape

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

gata să moară de ruşine, pentrucă a scris d-lui Geo Walsh o scrisoare ofensătoare..."

— „Am citit-o", murmură cu tristeţă Zenobia, „am citit-o şi am fost şi eu cu inima sfâşiată de durerea ce i-a produs bietului meu frate... Nu vă închipuiţi d-şoară Atkins, câţ pe mult l'au durut acele rânduri.."

Roşcata se rumeni, ca şi când mustrarea adresată Ceciliei ar fi lovit-o în inimă. Ea zise după o pauză:

— „Trebue să scuzaţi pe Cecilia noastră şi să nu-i măsuraţi actele după norma cu care se măsoară pentru fiinţele obişnuite. Noi o adorăm şi îi tolerăm orice. Dacă o iubiţi, trebuie să faceţi la fel ca noi. Dar... Vă rog, unde pot găsi pe fratele d-stră, ca să-i vorbesc şi să aplanez neînţelegerea ivită între amândoi."

— „Fratele meu a plecat de aseară cu d-şoara Iulia Ruark, în căutarea d-şoarei Godwin. Cred că s'au dus la un poliţist reputat bun, care să le ajute. Se aflase că d-şoara Godwin a dispărut încă înainte de a se fi urcat în trenul special..."

— „Chiar aşa a fost", zise Angela. „Când am pornit noi să coborâm din automobil ca să urcăm în trenul special, eu am reţinut pe Cecilia, ca să o înlăşor să nu răcească la trecerea peste peron spre tren, şi, grilajul înaintea căruia am oprit-o, s'a închis în faţa noastră. Tot odată am văzut că în cupeul destinat nouă, s'au urcat alte două femei, pe care le-am cunoscut că nu erau din grupul nostru. Am oprit pe Cecilia. i-am spus să nu se mai urce, ca să nu se expună, căci îmi era frică de o cursă, şi luând pe Ruth Stevenson cu noi, am rămas în apropierea unui agent de poliţie... Trenul a plecat şi noi ne-am dus în oraş la un hotel, unde nu ne-a cunoscut nimeni."

— „Vai!" murmură Zenobia, „dar ce curaj aţi avut, singure!"

— „Ce singure, că eram trei fete: una o atletă de forţă, şi eu eram armată; aveam un pistol automatic în reticulul meu şi, eu sunt o bună ochitoare.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi la hotel — ca să termin cu explicaţia, — a aflat Cecilia dela mine chestia cu d-ta. Şi abia azi a avut curajul să mă trimeată aci. Dar ea a plecat, a plecat cu atleta noastră, cu Ruth Stevenson până la moşia unei prietene a ei: o d-şoară Edith Fowler care are nişte domenii pe lângă munţii Stâncoşi... lângă Golden Hill... Şi cum ştiam că toate fetele plecase cu „specialul" spre New-York...

— „Plecase", replică Zenobia, „dar cum au plecat aşa s'au întors."

Un om de serviciu, — după înfăţişare un mecanic electrician, intră şi-şi ceru scuze pentru că avea să repare ceva la telefonul care i-se dăduse ca deranjat.

Roşcata, ca şi când ar fi fost la ea acasă, dădu din cap, şi, fără a mai lua în seamă pe lucrătorul care deşurupa telefonul continuă:

— „Acum Cecilia, e la adăpost de orice urmărire din partea lui Ralph, sau a altor persoane interesate de a-i face neajunsuri. Ea s'a îndreptat cu alt tren spre moşia prietenei sale, pe când celelalte fete, cum e doctoriţa Aurelia şi Helen Greaty chimista, s'au dus să-şi reia ocupaţiile lor în New-York. In special Aura noastră „ştii era zorită căci are o clientelă splendidă. Şi, Cecilia noastră, cum spui, s'a îmbarcat..."

Vorbind, devotata Ceciliei, numi localitatea, precizând unde se află „Ranchul central" al d-şoarei Edith Fowler, de lângă staţia Golden Hill.

— „Peste câteva ore", urmă Angela, „mă voi îmbarca şi eu, cu sau fără Geo, spre a aduce amicei mele vestea împăcării. Restul se va aranja uşor."

— „De ce nu-i telegrafiezi?" întrebă Zenobia. „Va afla mai repede şi se va bucura... Geo, ar fi fericit şă ştie, că amica lui nu mai este supărată... Telegrafiază-i..."

— „Nu se poate. Mi-a spus să fiu precaută şi să nu trădez prin telegrame sau scrisori adresa ei, căci simte că are pe cineva de duşman, o fiinţă care o

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

urmăreşte în toate clipele. De aceia m'a rugat să nu telefonez şi să nu telegrafiez, ci să mă duc eu acolo."

Intendenta intră în odaie scuzându-se, apoi se adresă electricianului, care lucra la telefon:

— „Ce cauţi d-ta aci?"

— „Am venit să dreg aparatul... e defectuos..."

— „Cine ţi-a spus că e defectuos?" întrebă femeia cu o privire bănuitoare. „Eu sunt aci intendenta şi eu chem, sau cer, să se facă reparaţii când e nevoie. Şi aci nu era nevoie. Alaltăeri s'a reparat acest telefon, şi a fost dat ca fiind cel mai bun din tot hotelul. Ştii bine că e ordin să nu se introducă nimeni în odăile locuite, cât timp onor. pasageri sunt de faţă. Te voi reclama Directorului. Du-te!"

Omul plecă fără a crâcni, urmat de intendentă până la uşă. Aci femeea se opri şi zise:

— „D-şoarelor, este un mare noroc că aţi fost aci. Cu asemenea pierdevară nici odată nu se poate şti ce dispare de prin odăi, dacă nu-i supraveghezi."

CAP. IV

Pe când maşina care luase pe Godwin se pusese în mişcare, alunecând pe largul bulevard Euclid în spre marginea oraşului, fabricantul de locomotive, dădu-se mâna cu Gedeon Walsh, îi strânse degetele cu o afecţiune pe care nu mai cerca să-o ascundă, —şi îi spuse cu o caldă prietenie:

— „De acuma, te consider ca pe cel mai bun prieten, dragă Geo!"

Violonistul îl privise cu acel fermecător surâs, care îi era natural şi rostise simplu:

— „Tată!"

— „Stai să te sărut!" exclamase milionarul; „stai fiule, că ai nemerit unicul cuvânt care mă putea ferici pe ziua de azi!" Şi părăsind atitudinea băţoasă pe care o afectase atâţia ani de când mânuia oameni, întreaga lui faţă se contractase sub emoţia

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ce-l cuprinsese. El strânse pe tânărul artist la piept şi îl sărută.

Automobilul se opri. Godwin surâse violonistului, şi după ce-l văzu în stradă îl salută din cap, trimiţându-i cu un gest aproape neîndemânatec o bezea din vârful degetelor.

In vreme ce tânărul lua street-carul (tramvaiul electric) care trecea către oraş, magnatul industrial se adânci în planurile ce avea de expus la consiliul pe care îl convocase.

El fu trezit de oprirea maşinei. Automobilul făcu trei sforţări să pornească, şi în cele din urmă se înţepeni. Unul din cei doi şofeuri se dăduse jos şi deschise uşa cupeului.

— „O pană?" întrebă Godwin privind în faţa pe jumătate mascată a şoferului. „Ce e de făcut?"

Omul ţinu cu o mână uşa cupeului, şi cu alta îndreptă un pistol automatic asupra lui Godwin zicând:

— „Ce e de făcut? Să ridicaţi mâinele în sus! Şi să nu mai faceţi vre-o mişcare dacă ţineţi să trăiţi până mâine!"

— „Ce aşa de prost stau eu?" întrebă Godwin ridicând încet mâinile în aer şi vorbind tărăgănat: „Numai până mâine mai am de trăit?"

Vorbind liniştit şi rar, milionarul se pregătea în gând să se folosească de ordinul care-l silea să ridice mâinele, pentru a lovi apoi, cu toată puterea în capul străinului. Dar nu avu timp să execute planul său, căci în fereastra deschisă a uşei opuse, apăru celalt şofeur, cu o armă întinsă. Noul sosit îi ordonă să-şi încrucişeze mâinile pe piept, explicând tovarăşului său:

— „Dacă trece vr'un om şi îl vede cu mâinile în sus, ghiceşte de ce e vorba şi dăm de bucluc.

„Noi avem porunca să-l aducem viu şi fără amestecul nimănui..."

Godwin se supuse zicând cu o ironie uşor exagerată, de grija prin care trecea:

— „Bine că nu mai e încă vr'un curagios ca voi pe aici, că mi-ar porunci să bag mâinile în buzunare."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Al doilea şofeur îşi potrivi ochelarii largi, mari, pe obraz ca să nu i se mişte din loc, şi ordonă tovarăşului său:

— „Treci la volan şi ia-o spre locul de întâlnire fixat de patronul nostru. Eu voiu sta lângă ăsta!"

Milionarul căuta să adoarmă supravegherea şoferului de lângă el, supunându-se cu o grabă servilă ordinelor pe cari acesta i le da.

El îşi făcea în gând planul, să birue pe însoţitorul său şi să năvălească asupra celui de la volan.

Dar cum pentru moment cu forţa nu ar fi putut face nimic, el încercă cu şiretlicul, şi şopti:

— „Îţi făgăduesc oricât îmi ceri, dacă îmi dai drumul de aci! Sunt aşteptat la un consiliu."

Şoferul îl privi bănuitor, se gândi o clipă, apoi rînji şoptind:

— „D-voastră niciodată nu aţi ţinut decât angajamentele scrise: De cele verbale v'aţi bătut joc în public."

— „Aşa e," mărturisi Milionarul, „dar eu îţi pot da un angajament înscris. Ceva mai mult, îţi pot da un cec. Am carnetul de cecuri la mine..."

Peste partea vizibilă din obrazul şoferului trecu o lumină de mulţumire. El se gândi că ar fi o idee minunată să-i ia cecul şi să se folosească de primele ore cari vor urma, pentru a încasa suma.

Şoferul puse pistolul în coastele lui Godwin, şoptind cu dârjie:

— „Ne-am învoit: îmi dai un cec de două milioane: eu îţi scot din buzunar carnetul de cecuri şi condeiul Watterman, ca să scrii. Dar ţine minte, dacă faci o singură mişcare cât de neînsemnată, care să-mi pară suspectă, îţi sbor creerii.

„Admiţând că mă iei prin surprindere şi nu te nemeresc eu, te nemereşte cu siguranţă colegul meu dela volan."

— „Ne-am înţeles," replică fabricantul, stăpânindu-şi o licărire de speranţă ce i se ivise în ochi,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Voi desface puţin braţele, ca să poţi umbla în buzunarul meu interior: Aci," arătă el cu bărbia, „este carnetul de cecuri, şi aci Wattermanul."

Şoferul ţinând cu dreapta arma în coasta milionarului, căută cu stânga, şi scoase cele indicate. El le trecu în mâna lui Godwin, şoptind imperios:

— „Acuma scrie repede cecul şi să-ţi dau drumul!"

Godwin luă carnetul mascând cele ce scria cu cartonul care servea de înveliş. După ce mâzgăli câteva cuvinte, se opri zicând:

— „Amice, ca să-ţi dau o dovadă de sinceritatea mea, când îţi spuneam că îţi dau oricât ceri, şi că vreau să-ţi dau suma cerută, trebue să-ţi arăt, că nimeni, nici o bancă din Cleveland, şi poate nici din New-York, nu dă pe un cec două milioane de dolari, fără să fi întrebat întâi la telefon, sau să fi luat avizul celui ce a iscălit..."

Şoferul perplex, scoase vârful limbei şi întinse buzele ca un copil în încurcătură.

— „Ce-i de făcut?" întrebă în cele din urmă, banditul."

— „Uite să ţi-le dau în cecuri de câte 100.000 şi să le încasezi în mai multe rânduri."

— „Da", murmură şoferul „Ideea dumitale, e ideea dracului. Cu acest sistem îmi dai douăzeci de cecuri şi mă poţi prinde şi pe mine şi pe cei cari mă vor ajuta, de douăzeci de ori! Nu, nu se poate!"

— „Dacă este aşa", şopti milionarul cu un ton flegmatic, „carnetul ăsta n'are nici o valoare, nici pentru dumneata, nici pentru mine! Şi, înainte ca şoferul să ghicească intenţia lui, Godwin aruncă prin fereastra deschisă a cupeului, carnetul în drum.

Şoferul surprins îndreptă cu o mişcare fulgerătoare pistolul spre tâmpla fabricantului.

La atingerea oţelului rece sudoare ţâşni prin porii prizonierului, însă el nu clipi, ci rămase nemişcat aşteptând să vadă, aude întâi bubuitură sau simte întâi glonţul.

In cele câteva clipe de supremă tenslune sufletea-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

scă milionarul își revăzu fiica, revăzu pe Gedeon Walsh, și ca pe un fond neguros zări fabricile lui de locomotive cu miile de oameni activi, furnicând. Dar cum glonțul întârzia și țeava se retrăgea încet de pe tâmpla lui, Godwin întrebă, aproape liniștit:

— „Dar ce s'a întâmplat amice? Nu cumva am călcat protocolul cu ceva?"

— „Mai întrebi?" scrîșni însoțitorul lui? „Mai întrebi? Ai aruncat carnetul de cecuri în drum, ca să semnalezi că ești prizonierul nostru."

— „Tii!" făcu Godwin cu un aer înciudat: „Cum de nu m-am gândit la asta, că așî fi putut să le dau și adresa către care mă duceți."

— „Ce adresă? Ce vorbești?"

— „Păi spui că am trădat că sunt prizonierul vostru. Al cui prizonier? Eu nici nu te cunosc nici pe d-ta nici pe celălalt urât dela volan; și-mi spui că am putut să trădez că sunt prizonierul vostru. Dacă știu al cui sunt, probabil că știu și adresa!"

Omul armat, dădu din cap și reluă după câteva clipe de gândire:

— „Oricum! Cu carnetul și apelul dumitale, sau fără el, tot are să se știe că lipsești. Dar ei n'au să știe locul unde ești dus și de unde ai să dispari."

— „Serios?" întrebă fabricantul de locomotive, „serios crezi dumneata că un om ca mine poate să dispară așa de ușor?"

— „Pfu!" făcu șofeurul cu dispreț. „Ce ești d-ta decât un om ca oricare altul. Și ca om poți dispare, adică muri... mai ales, că nici puterea fizică și nici bogăția d-tale nu are nici o valoare pentru noi."

— „Noi?" întrebă Godwin, „zi sunteți mai mulți? Cum am zice, ați constituit o organizație pentru desființarea mea? Nu cumva este societate, d-voastră și înscrisă la Tribunal? O fi încorporată, după toate regulele și legile Statelor-Unite... Dar ascultă amice? Nu s'ar putea să-mi vorbești ceva mai politicos?"

Șofeurul nu răspunse îndată. Felul desghețat de a vorbi al milionarului, îl pusese pe gânduri. El se de-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cise să-l facă inofensiv complect şi-l întrebă:

— „Aveţi de sigur o armă asupra d-voastră?..."

— „Da," replică Godwin. „Am un automatic, însă ceva mai bun şi mai sigur de cât al d-tale."

Şoferul aţinti arma asupra magnatului industriaş şi se aplecă spre mânerul uşei, ca să-l imobilizeze spre a face imposibilă o eşire a lui Godwin prin acea parte, apoi reluându-şi locul zise cu hotărâre:

— „Vă rog, daţi-vă cu spatele de uşa aceasta. Aşa!" urmă el văzând că Godwin execută ordinul fără a ezita „acuma, ca să fiu sigur că nu veţi uza de mâinile d-voastră, vă rog să le scoateţi prin cadrul deschis al geamului afară. Lăsaţivă în jos, aşa, ca să nu puteţi întrebuinţa mânile d-voastră fără a vă ridica."

Milionarul execută ordinul, lăsându-se pe vine, într'o atitudine grotească. Dar el abia îşi putu stăpâni un surâs, care-i năvălea pe buze, de bucuria lăuntrică ce resimţea.

In acea clipă îi fulgerase prin gând o idee, care-i făcu să creadă că a găsit un mijloc ingenios, prin care să poată căpăta ajutor.

Pe când omul îl cerceta prin buzunare, fără a se teme de vr'o mişcare agresivă, milionarul, cu degetul arătător, scrise pe uşa neagră prăfuită a cupeului, câteva cuvinte vizibile de departe.

El mâzgălise cu caractere mari:

— „Ajutor! Godwin moare aci!"

De îndată ce paznicul termină cu scotocirea buzunarelor, el comandă lui Godwin să-şi ia locul, în fundul cupeului: ceasul, lanţul, portofelul şi tot ce avusese milionarul de valoare, se mutese în buzunarele însoţitorului său.

Abia se instalase fabricantul în fund şi un glas de afară strigă:

— „Staţi. Ce este cu Godwin?"

La auzul somaţiei, omul dela volan aruncă automobilul într'o goană vertiginoasă înainte. Se auzi în urma lor o pocnitură. Şoferul scoase un blestem:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Halti ne-a plesnit un cauciuc!“

Dar imediat se auziră alte patru pocnituri, care se depărtau, şi păzitorul milionarului oftă uşurat:

— „Nu-i cauciucul. Slavă Domnului! Trage numai cu revolverul după noi! Ce noroc că n'a plesnit cauciucul!“

CAP. V

Automobilul îşi încetini mersul pentru a coti pe o sosea părăsită, ce ducea spre un castel dărăpănat, numai ruine. Godwin îl recunoscu: era castelul părăsit de lângă satul indian. Maşina se opri, şi paznicul milionarului, scoase pistolul apropiindu-l în mod violent de pieptul prizonierului său:

— „Să nu mişti“ zise el cu o energie sălbatică, „să nu încerci a scăpa! Să nu faci vre-o mişcare suspectă, dacă îţi este dragă viaţa.“

— „Dar unde dracu mă duceţi“ întrebă Godwin, gata să se folosească de prima mişcare pentru a năvăli asupra paznicului, a-i lua arma şi a o întoarce aeupra şofeurului.

— „John“ zise paznicul, adresându-se către tovarăşul sau, „fă-mi plăcerea să-ţi îndrepţi şi pistolu tău asupra acestui mosafir, căci îmi face impresia că ar fi gata de un atac prin surprindere.“

— „Lasă“ replică celalalt, scoţând un automatic din largul său vestmânt, „doar ştiu eu că e pielea noastră în joc dacă l'om scăpa.“

Ambii siliră pe Godwin să ridice mâinile în sus şi să pornească înaintea lor printre încăperile indicate de ei. Milionarul fu condus într'un subsol, şi pe când Teddy îl păzea ţinându-i ţeava pistolului în spinare, ca să-l inspire astfel frica, ambii deschiseră o uşă masivă de lemn, şi trântind-o de perete îl împinseră cu brutalitate înăuntru.

Unul îi zise răstit:

— „Ai să rămâi aci, să aştepţi soarta ce ţi se va

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

hotărâ... De purtarea d-tale liniştită sau arţăgoasă, depinde dacă vei căpăta sau nu de mâncare astăzi şi în zilele următoare...".

* * *

Milionarul se învârti de câteva ori în vasta încăpere care trebuia să-i servească de locuinţă şi observă cu o bucurie nemărginită, că în partea opusă uşei, se afla un grilaj de fier, mascat de afară cu bălării şi ierburi. Prin acest grilaj pătrundeau câteva raze subţiri, abia perceptibile, de lumină.

Milionarul îşi îndreptă privirele spre locul pe unde intrau razele verzui şi se apropiă, pentru a putea pune la cale o scăpare prin acea parte. El murmură :

— „Doamne cât e omul de ciudat!... până acum câteva ore nu m'ar fi mulţumit nici cea mai superbă lumină electrică şi acum numai zărirea razei acesteia verzue, îmi dă o bucurie şi o speranţă, cari mă fac aproape fericit... Să vedem acuma cum aşi putea eşi de aci mai uşor."

Dar zăbrelele erau groase şi solide. Pe aci nu era nici o speranţă de scăpare.

El începu să facă ocolul încăperei, bătând cu degetele în tencuială :

— „Castelul ăsta părăsit, pe care era să-l cumpăr eu odinioară, trebue să aibă după cum mi-a spus pe atunci vânzătorul, o eşire subterană pe undeva de aci. la să vedem: nu voi găsi eu oare nimic."

Hotărât repede pe muncă, el continuă, cu aceeaşi încordată atenţie, pe care o depunea în toate întreprinderile lui, să cerceteze tot restul zidului. Insă fără nici un rezultat.

In cele din urmă obosit de încordarea depusă, şi de surescitarea prin care trecuse, în ultimele ore, el se întinse jos, pe duşumea alegând locul, ca să nu se aşeze în vre-o necurăţenie.

După câteva minunte de odihnă el se rostogoli, ca să se întoarcă pe cealaltă coastă şi vru să se

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dea ceva mai departe, de oarece simţise, sub şoldul lui, un nod. Godwin puse mâna să vadă ce era acea umflătură, eşită din duşumea, şi scoase o uşoară exclamaţie de surprindere: era belciugul unui capac rotund de fuciu.

Ca înfrigurat, el se ridică în genunchi, apucă de belciug, îl smulse în sus şi după mai multe încercări răuşi să scoată capacul. Sub el se afla o deschizătură asemănătoare gurei unui canal.

Fără a sta la îndoială, Milionarul cu picioarele înainte, începu să dibue pe pereţii tubului de ciment în care se adâncea, şi dădu de nişte fiare, cari ţineau loc de trepte.

Theodor coborâ vreo câţiva metri cu inima palpitând de surescitare şi când dădu de fundul acelei găuri i se păru că simte ca o suflare, o respiraţie ca de fiinţă vie. Cuprins de un fior de groază, el se opri pe loc, socotind în minte, din ce direcţie venea acea respiraţie pentru a se putea năpusti asupra fiinţei, animal sau om, şi a o nimici sau a o scoate din luptă înainte de a-i da timp să-l atace.

In clipa în care se oprise, auzise un mârâit surd, şi până să-şi dea seama de unde venea, simţi o muşcătură în gheata din piciorul drept. Instinctiv el aduse piciorul stâng înapoi, pentru a lovi, şi în secunda următoare vietatea care încercase să-l muşce, sbură, lovită de moarte.

— „Ce naiba!" murmură Theodor, „ce să fi fost asta? Pentru lup era prea slab. Poate să fi fost vreo vulpe. Da, vulpe trebuia să fi fost, şi în cazul acesta trebue să existe o eşire pe aci."

El se plecă ge brânci şi zări într'o oarecare depărtare o lumină confuză, nedesluşită, care venea dinspre întrarea acelei subterane.

Tocmai când se prepara să pornească spre eşire, el îşi adusese aminte că lăsase în închisoarea lui capacul de o parte ne pus, şi, că nu se gândise să mascheze locul prin care dispăruse. Cu iuţeala lui de hotărâre obişnuită Milionarul, se urcă pe scările

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de fier, înapoi, şi puse mâna pe capac pentru a-l trage peste deschizătură.

Dar el nu apucă să termine bine operaţia începută şi auzi cum o cheiă se introducea în uşa închisorei lui, pe când o voce de afară, rostea deştul de tare:

— „Domnule Godwin, să nu încerci vreo mişcare căci suntem doi, cu armele întinse, gata să te ucidem dacă vei îndrăsni să te opui."

CAP. VI.

Godwin intrat cu totul în interiorul închisorei sale, reaşează capacul cu grabă, şi se încredinţă că nu va putea fi descoperit. El aduuă cu mâinile prat în jurul crăpăturei, apoi se ridică şi luând poziţie, în alt colţ al odăi rosti cu hotărâre:

— „Intraţi! şi vom vorbi! Puteţi conta pe cuvântul meu!"

Uşa se deschise cu precauţie şi întâi intră John apoi Tedy; fiecare cu câte o lampă electrică, într'o mână şi cu pistolul în cealaltă.

Godwin ţinea mânile ridicate în aer, şi, după ce explică râzând că n'avea nici o armă, adăugă pe un ton glumeţ:

— „Imi pare bine că vă văd de astădată fără ochelari de automobilişti, cari vă mascau aproape complect obrazele. Uite că pe d-nealui îl cunosc."

— „Asta n'are să-ţi servească la nimic", zise John cu un ton semnificativ.

— „Adică?" întreabă Milionarul, „credeţi voi că o să mă omorâţi şi n'o să mai ies de aci viu?"

— „Aşi", replică cel întrebat, „adică crezi că face să risce vre-unul din noi scaunul electric, numai pentru plăcerea de-a te omorâ pe d-ta?"

— „Planul nostru," reluă celalalt şofeur, „este simplu: noi sperăm să obţinem pentru că te am capturat, vreo câteva milioane de dolari cu care apoi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

să pornim spre Europa unde azi dolarii au o valoare înzecită."

— „El bine, şi care e mijlocul, ca să obţineţi bani de la mine?"

— „Păi," făcu John, „să ne dai un cec asupra unei bănci şi o scrisoare, ca să ne libereze banii, şi ai scăpat."

Fabricantul de locomotive înţelese, dintr'o licărire, că şofeurul care stătuse la volanul automobilului, nu fusese pus în curent, de încercarea pe care o făcuse colegul său, în timpul parcursului.

El zise cu un surâs ironic:

— „Ce şi d-ta începi aci, comedia pe care mi-a jucat-o colegul d-tale în automobil?"

— „Ce comedie?" întrebă John schimbând tonul şi întorcând faţa către colegul său încurcat.

Milionarul rosti cu cel mai serios şi pătruns aer ce putu să-şi dea:

— „Întreabă-l şi vei vedea că din cauza lui, am am fost nevoit să arunc carnetul cu cecuri prin fereastră: spune dacă nu este aşa?"

Tedy bâlgui o replică încurcată, care avu de rezultat că John îndreptă automaticul asupra lui, comandându-i cu o asprime sălbatică:

— „Eşi afară de aci, ca să nu ne răfuim între noi!"

Godwin interveni cu un ton blajin:

— „Nu e nevoe să-l împuşti; pentru asta puteţi să vă explicaţi aci şi mărturia mea are să îndestuleze curiozitatea d-tale."

Şofeurul rânji:

— „Aşa de prost mă crezi d-ta, ca să primesc să mă cert cu colegul meu în faţa d-tale, pentru ca, dacă unul din noi ar eşi învins, d-ta să năvăleşti asupra celuilalt şi să scapi de aci. Frumoasă ispravă am face noi!"

Şi indicând cu degetul colegului să uşa, el eşi în urma lui.

De afară se auziră câteva exclamaţii şi o ceartă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

urmată de înjurături şi lovituri. O încăierare în toată regula se desfăşură.

Godwin ascultă să afle, cine e învingătorul. Spre bucuria lui recunoscu glasul lui John, când colegului său biruit câteva ordine. Apoi uşa se deschise brusc şi, învingătorul, puse lângă zid în interior, un vas cu apă şi o bucată de pâine, rostind batjocoritor:

— „N'am decât cozonacul şi şampania asta să-ţi dau: mulţumeşte lui Dumnezeu, că am biruit eu, căci altfel, nu te alegeai nici cu atât!"

CAP. VII

Milionarul rămase singur, neturburat în tot restul timpului. Noaptea sosi, ziua urmă fără ca nimeni să se fi mai interesat de soarta lui.

El se decise să mai încerce dacă nu ar putea găsi vreo scăpare prin intrarea aceea prin care intrase vulpea, dar se opri la timp zicându-şi în gând:

Pe acolo a putut trece numai o vulpe normală, dar nu o vulpe excepţională ca mine. Mai bine să aştept aci evenimentele."

Cuprins de o sete covârşitoare milionarul se apropiă de ulciorul de fier în care i se adusese apa şi, după ce bău, cântări în mână greutatea lui. I se păru că ar avea aproape un chilogram şi murmură:

— „Ia să încerc eu, dacă nu aş putea scăpa utilizând această cană."

Nu trecu un ceas, şi el auzi cheia întroducându-se în uşă. Cu o mişcare ca de fiară sălbatică, fabricantul de locomotive, se apropiă de uşă luând o poziţie din care ar fi putut să lovească, pe la spate, pe acel ce ar fi intrat, şi aşteaptă ascuns.

Clanţa se mişcă în cele din urmă şi un cap se vârâ prin deschizătură. Cu o mişcare fulgerătoare milionarul izbi cana de fier în capul celui intrat. Omul lovit se prăbuşi în interiorul celulei, fără a scoate măcar un sunet. In secunda următoare Godwin fu asupra celui căzut, îi smulse arma, apoi îi smulse

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

haina de pe el şi se îmbrăcă în pripă cu ea: îşi puse în cap şapca de şofeur, şi eşind afară din celulă, încuie uşa cu precauţie, apoi scoase cheia şi o vârî în buzunar mormăind:

— „Poate să aibă chef să se ia după mine, dacă s'o deştepta şi o striga ajutor: mai bine să-l scutesc de osteneală."

Dar cum eşi în curte un câine începu să latre. Godwin înţelese că de mai sta la îndoială lucrurile aveau să se schimbe în rău. şi fără a mai aştepta, să vadă cine avea să se intereseze de plecarea lui, o rupse la goană în direcţia unei vile izolate, părându-i pe acolo calea mai liberă de obstacole.

El auzi câteva strigăte îndărătul său. Câinele îl ajunse de pe urmă, dar primi o lovitură de picior, care îl trimese la o mare distanţă urlând.

CAP. IX

Fabricantul de locomotive nici nu îşi dădu seama de felul cum trecuse peste gardul care înconjura curtea. El auzi numai în urma sa un gâfâit, şi, când îşi întoarse capul zări, mai mult decât văzu, pe cineva urmărindu-l. Cu puteri încordate peste măsură, fugarul se trudi să mărească spaţiul între sine şi urmăritor.

El văzu la o mare distanţă ridicânduse izolată în câmp, înaintea sa casa, către care pornise. Construcţia era înconjurată de uluci înalte.

Fiindcă urmăritorul său, mai tânăr, câştiga din teren Godwin făcu o sforţare ca să se reculeagă şi să judece limpede ce era de hotărât. Îşi aduse aminte că vârâse arma paznicului său în buzunar, şi, după ce puse mâna pe ea şi se încredinţă că era cu cocoşul încordat, se opri brusc şi ochind pe urmăritorul său, îi ordonă cu un ton triumfător:

— „Stai locului, dacă nu vrei să te las mort!"

Urmăritorul uluit de această neaşteptată întorsătură, la care nici nu visase, se opri şi instinctiv, ri-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dică mâinile în aer. Milionarul îi comandă să se întoarcă cu spatele şi să stea locului nemişcat, însoţind cuvintele lui cu câteva ameninţări. Urmăritorul se supuse, fără a şovăi, ştiind bine că Godwin, fiind în caz de legitimă apărare, avea dreptul să-l omoare ca pe un câine turbat.

Gândul că alţii vor putea sosi pe urma acestui bandit, făcu pe Godwin, să neglijeze orice tentativă de act de bravură, şi să caute a se pune cât mai repede la adăpost de vreo nouă primejdie. El îşi îndreptă fără sgomot, paşii în direcţia ulucilor, şi când fu la o distanţă destul de mare de străin, o rupse la fugă cu ultimele puteri ce îi mai rămaseră.

Când ajunse la câţiva paşi de ulucile salvatoare, el auzi în urma sa mai multe pocnituri de revolver.

Milionarul mai făcu vreo câteva sărituri desperate care îl aduseră până în apropierea porţii, către care îşi îndreptase sforţările.

Poarta masivă, groasă, grea: avea o fereastră care, încă înainte ca el să fi ajuns la trei paşi, se deschise. O ţeavă de puşcă se arătă, apoi glasul unui om îi ordonă să stea locului. Dar o voce de fată rosti de lângă bărbatul armat:

— „Deschide-i d-le Leroux, căci domnul acesta e un bun prieten al meu."

O uşă masivă, care se vedea chiar în poartă, se dădu în lături şi Godwin pătrunse în curte împleticindu-se de slăbiciunea produsă de atâtea încordări. El holbă ochii şi scoase o exclamaţie de uimire, când recunoscu, în persoana care intervenise pentru el, pe Iulia Ruark fata bogătaşă care făcea pe secretara Ciciliei.

Un tânăr sosi alergând, şi încercând să armeze cocoşul unei carabine. Dar tânărul, la vederea lui Godwin căscă gura şi scăpă arma din mână exclamând:

— „Ah ce noroc! iată şi pe d-l Godwin!"

Milionarul deschise braţele, şi, într'un acces de bucurie, — cu toate că abea se mai putea ţine pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

picioare, înaintă şi rosti cu o intonaţie de om fericit:

— „Bună ziua prietene, dar prin ce minune te afli aci dragă Geo?“

CAP. X

Violonistul făcu un gest în direcţia Iuliei şi lămuri cu un surâs:

— Fata asta m'a adus la d-l Leroux, ca să-l consultăm pentru d-ta... şi dumneatul ne convinsese că d-ta, trebue să fi fost adus la castelul părăsit de alături. Noi, o să aşteptăm acuma sosirea procurorului Swonger, către care telefonase, să vină cu puteri poliţieneşti însemnate pentru a nu periclita viaţa d-tale în cazul când te am fi găsit.“

Şi luând pe milionar de braţ ca să-l sprijine, tânărul, împreună cu Iulia, îl conduse către locuinţa francezului.

Milionarul după ce strânse mâna lui Leroux, mulţumindu-i, reluă cu o nerăbdare explicabilă:

— „Dar despre Cecilia a-ţi mai aflat ceva?“

Iulia răspunse în locul lui Gedeon.

— „Avem un telefon din partea d-rei Zenobia Walsh. D-sa ne-a comunicat că Angela, ştiţi fata aceea roşcată, care se ţine ca umbra de Cecilia, a fost pe acolo şi i-a spus că fiica d-v. s'a dus spre o altă direcţie. Se află acuma probabil la o prietenă a ei din munţii Stâncoşi, la d-ra Edith Fowler...“

— „Cunosc,“ făcu milionarul, şi, urmând invitaţiei lui Leroux, pătrunse în veranda casei. „Cunosc, este o fată ciudată, care s'a retras acolo, să facă pe fermiera. O altă sărită ca şi Iulia asta a noastră, care, deşi e bogată, face pe secretara fiicei mele, şi, ca toate fetele cari gravitează în jurul Ceciliei.“

Şi cu un oftat adânc, obositul se lasă în fotoliul ce i-se oferise.

— „Dar bine ne aranjezi d-ta!“ obiectă Iulia râzând. „Noroc că nu se află Ruth prin apropiere, că nu ai scăpa atât de uşor. Noi, admitem să te legi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de noi, dar nu putem tolera să vorbeşti fără menajamentele necesare de idola noastră."

— „La părerea asta mă asociez şi eu:" zise violonistul surâzând.

O fată de ca de 18 ani, drăgălaşă,—cu un aer de melancolie dulce, parcă gravat în oărazul ei delicat de franceză, blondă, îşi făcu aparitia, şi fu prezentată de Leroux, ca „una din cele mai papălapte fete din câte există."

— „Aşi înţeles cred, d-le Godwin că este vorba de d-ra Leroux, adică fiica mea. O pianistă pasabilă, dar încolo, o fată oare nu este bună de nici o altă ispravă decât să viseze."

— „Ba, ai uitat dragă tată să spui că mai sunt bună încă de o ispravă..."

— „Încă de o altă ispravă?" întrebă Leroux simulând o uimire comică, „şi mă rog care este aceea? Aşi dori să o ştiu şi eu?"

— „Aceea de a te amărâ pe d-ta, drăguţul meu părinte..."

Francezul îşi cuprinse fiica în braţe şi o sărută, zicând către cei prezenţi:

— „Scuzaţi că o sărut şi o mângâi în public, dar mi-e frică să nu uit ceeace a spus, şi să rămân păgubaş de o sărutare."

— „Văd că vă amărăşte rău;" zise milionarul, „şi vă invidiez d-le. A mea nu mă amărăşte aşa cu sărutări. A mea este mai... altfel" termină ei repede, când văzu că Iulia încruntă din sprâncenele-i negre.

Godwin întinse mâna spre d-şoara Leroux, şi o mângâiă uşor pe frunte, cu un gest părintesc. Fata se lipi de el şi fiindcă ceilalţi se depărtau ca să prepare un loc de odihnă, ea întrebă cu un accent de încredere:

Cunoaşteţi de mult pe d-l Walsh, d-le Godwin?"

Amuzat de această întrebare a tinerei fete, miliorul răspunse cu un aer misterios-comic:

— „Da drăgălaşa mea, îl cunosc, dar de ce mă întrebi tocmai pe mine despre el?"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Fiindcă dv. îmi inspiraţi mai multă încredere, decât oricare altul din cei prezenţi şi fiindcă aşi dori să aflu un lucru... Veţi fi sincer?“

Godwin răspunse cu un accent părintesc:

— „Da, negreşit: eu nu am păcălit până acuma decât pe oamenii de afaceri, cu cari am venit în contact. Dar pe acela trebuia să i trag pe sfoară eu, altfel mă trăgeau ei. Dar nici odată nu am păcălit vre-o d-şoară...“

— „Vă rog,“ făcu tânăra cu un surâs naiv, „nu aţi putea să-mi spuneţi... aţi văzut vreodată pe... „cuceritorul de inimi?“ acela care cântă în Cleveland la Modern Restaurant?“

— „Da“, replică milionarul surâzând, „l'am văzut dar de ce mă întrebi?“

— „Aşi fi vroit să aflu un lucru, pe care nu-l pot afla dela tata şi nici dela d-şoara Iulia, nu-l pot întreba, de oarece ea nu cred să fi vizitat acel local. D-v. ştiţi, poate, aţi fost pe acolo.“

— „Şi ce să ştiu? Spune repede până nu se întorc ceilalţi!“

— „Vreau să ştiu dacă acel cuceritor de inimi“ atât de faimos, este tot atât de frumos ca... d. Walsh acesta, care văd că vă este prieten.“

— „Dar ce, d-şoara îţi place atât de mult?“

— „Ah,“ zise fata cu un suspin abia reţinut, „tare este frumos şi delicat.“

— „Hm,“ făcu Godwin cu o încruntare din sprâncene, „ştii d-ta d-ră că afacerea asta nu prea mă încântă. Băiatul acesta e vorba să devină ginerele meu.“

— „Dar eu nu întreb de el,“ replică fata cu un accent uşor înciudat, „eu întreb de „cuceritorul de inimi“ care cântă în oraş acolo!“ şi cu gestul ea indică direcţia oraşului Cleveland.

— „Aha, de haimanaua aceea este vorba, „zise Godwin surâzând ca uşurat de o povară,“ apoi, drept să-ţi spun d-şoară, mie îmi place mai mult acesta, decât acela. Acela din oraş este un vântură ţară, pe când tânărul Walsh, este un om respectabil, care are să

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

devină şi mai respectabil după ce o intra în rândul oamenilor, când s'o căsători. Uf !... dar zdrobit mai sunt. Se vede că nu mai pot da încordări mai lungi de cât un sfert de oră. Inainte puteam ţine câte o oră întreagă şi la goană şi la orice soi de lupte. Am început să devin bătrân."

— „Să nu uitaţi d-le Godwin," zise fata, „că a-ţi făgăduit să nu vorbiţi de afacerea noastră, şi să nu mă trădaţi."

— „Păi !" exclamă milionarul în glumă, „dacă o iei ca o afacere, nu am spus adineaori că eu în orice împrejurare am căutat să păcălesc pe cei cu cari am avut afaceri. Eu nu garantez."

— „De ce este vorba," întrebă Gedeon, intrând în odaie spre a spune ceva fabricantul de locomotive.

— „Dacă îmi permite d-ra, pot vorbi, altfel nu spun o boabă din secretul cel mare ce mi-a încredinţat."

— „Nu este nici un secret," rosti fata rumenindu-se şi făcând o sforţare pentru a privi în ochii tânărului. „Şi dacă d. Godwin vrea, nu are de cât să mă trădeze, eu nu am spus nimic rău."

— „Adevărat nu a spus nimic rău," zise milionarul cu un surâs reţinut. A vorbit adică a întrebat numai, dacă faimosul cuceritor de inimi, ştii dragă Geo, vagabondul acela, care cântă în Cleveland, în nu ştiu ce speluncă, este mai frumos decât d-ta. Aşa-i d-şoară ?"

Intrebarea lui rămase fără răspuns, căci fata, neputând să-şi stăpânească sentimentul de jenă, de care fusese cuprinsă, fugise.

CAP. X

Stăpânul casei se arătă. El puse pe Godin în curent cu cele ce se petrecuse. Fusese chemat la telefon de către procurorul Swonger care îl înştiinţase că trimesese un automobil cu poliţiştii către

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

castelul părăsit de lângă satul Indian, ca să supravegheze împrejurimele, dar fără rezultat.

— „Ce păcat că nu am cumpărat castelul ăsta părăsit, pe vremea când îl scosese stăpân lui în vânzare. Numai Rokefeler, cu oferta lui prea mare de bani, i-a făcut pe foştii proprietari să ceară mai mult decât aşi fi vroit să dau, şi nici eu, nici Rokefeler nu l am mai cumpărat. Dacă era al meu, probabil că altfel se petreceau lucrurile."

Leroux surâse zicând cu un aer de uşoară contrazicere :

— „A fost un noroc că nu l-aţi cumpărat, căci, altfel, cine ştie unde eraţi dus şi numai aveam eu norocul să vă servesc."

Fostul poliţist explică lui Godwin, cum în mai multe împrejurări supraveghease acest castel, şi cum el se opusese ideei, pe care o manifestase şeful poliţiei din Cleveland, de a suprima cu totul această ascunzătoare de rău făcători.

— „Dar de ce," exclamă milionarul," de ce te-ai opus d-ta unei idei folositoare ?"

Leroux lămuri cu un aer de superioritate :

— „Ascunzătoarea asta serveşte de minune, pentru urmăriţi şi prinşi pe rău-făcătorii cari se refugiază aci. In urma sfatului meu, poliţia nu a pus nici odată mâna pe vre-un hoţ, care s'a aflat în castel. Ci i-a păndit împrejurimile, cari oferă ascunzători destul de bune şi a pus mâna pe vânatul după care umbla, la o distanţă respectabilă de acest castel. Aşa se face că ruina aceasta a căpătat, pentru răufăcători un fel de reputaţie de inviolabilitate. La crearea acestei reputaţii şi la folosirea ei, am servit şi eu foarte mult."

— „Eu unul," reluă Godwin, „aşi fi propus poliţiei să cumpere acest castel."

— „Am şi propus-o Primăriei, şi s'a şi făcut replică francezul surâzând.

Milionarul murmură cu un fel de admiraţie sinceră:

— „Ştii că e o idee minunată. Dacă mi-a veni

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

chiar şi mie, şi ai executat-o d-neata, apoi într'adevăr ea trebue să fie bună. Pentru asta eu te-aşi fi recompensat d-le Leroux. Zău că o recompensă nu ar strica!"

Fostul poliţist francez, răspunse cu aceiaşi vioiciune:

— „Şi lucrul acesta s'a făcut. Primarul oraşului, care este un fost lucrător, şi ca atare ştie ce înseamnă, să nu ai prea multă avere, s'a gândit să-mi dea un premiu şi să-mi facă şi o leafă pentru propunerea mea, şi mai ales pentru a mă stimula la supravegherea castelului."

— „Din ce în ce mai bine," zise milionarul, „asta mă face să am o idee foarte bună despre primarul oraşului Cleveland."

El fu întrerupt de intrarea Iuliei. Leroux puse un deget pe buze pentru a semnifica lui Godwin şi lui Gedeon discreţie, cu privire la rolul pe care îl avea el în supravegherea castelului părăsit. Gestul şi privirea lui însemnau:

— „Nu am încredere în discreţia fetelor."

Iulia, înaintă cu un ziar în mână. Ea aruncă o privire pătrunsă de duioşie asupra lui Theodor Godwin, şi după ce îl întreabă de starea lui, îi arătă câteva coloane cari tratau despre „misterioasa şi inexplicabila" dispariţie a Regelui Locomotivelor, precum şi despre arestarea lui Ralph Woodson.

O ilustraţie mare înfăţişa pe Godwin cum sta la un birou înconjurat de princi,alii săi colaboratori.

Theodor îşi aruncă privirea asupra clişeului şi arătând pe cel mai retras din grupul de oameni zise:

— „Uite, vezi, d-le Leroux, ăsta este unul din cei mai dibaci oameni ai mei, dar nu se vâră înainte. Cu toate astea l-am avansat şef de echipă... Are să devină un bun director, dacă o continua ca până aci. Este un român, numit Dan Constantin."

„Român!" exclamă Iulia privind cu interes spre tipul arătat: „nu este oare din România, din ţara aceia care are o regină aşa minunată. O artistă şi scriitoare mare?"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Da, chiar așa..." replică fabricantul. „E din România. Și e un tip onest și discret... Are o soție americană... O fostă prietenă de pension a Ceciliei... O fată frumoasă, blondă, cu obrazul rotund : tatăl ei fusese artist... adică.. a devenit artist, din pricină că soția lui era o ochitoare într'un circ."

Iulia îl întrerupse râzând :

— „Dacă e aceea, apoi este Alice... faimoasa Brunely... devenită institutoare, apoi cântăreață, apoi soția acestui Dan Constantin, sub numele de Elena... E un roman curios, viața acestor doi... Dar dacă Dan e devotatul d-voastră d-le Godwin, de ce nu-l întrebuințați pe el în ocazia aceasta ?"

— „Ce să fac cu el ?..." întrebă milionarul gânditor: apoi sub o idee subită, exclamă :

— „Ai dreptate fetițo ! D-ta ai numai idei bune și practice ; să-l chem să-i dau instrucțiile necesare și să-l las să gireze afacerile mele de atelier, pe când eu voi sta în umbră."

Leroux interveni :

— „Și eu cred că trebue,—pentru a putea ajunge să descoperim pe cei cari au interesul să vă sechestreze — să vă retrageți câtva timp din circulație, să aveți aerul că dispăreți... Asta ar da poliției dreptul să facă o serie de cercetări, și ar justifica o serie de măsuri energice, pentru cari altfel nu ar avea pretextele legale..."

Fostul agent Parisian propuse lui Theodor să cheme la telefon pe secretarul său și prin el pe șeful de echipă.

Dar Iulia îl opri de la aceasta tocmai când Leroux ridicase receptorul. Ea propuse să se ia mai bine casa lui Constantin și să o roage pe soția lui, să-l cheme acasă urgent, sub pretext de boală, apoi să-i comunice acolo, acasă la el, tot ce avea de comunicat cu privire la ateliere.

In acest timp Gedeon căută în volumul telefonic numărul lui Dan Constantin, îl arătă Iuliei și fata îl ceru.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

O voce limpede armonioasă, răspunse. Iulia întrebă cu ce casă vorbeşte şi i-se răspunse: „Atelierul de croitorie al d-nei Elena Constantin;" adăugând:

— Vorbiţi cu d-na Constantin, cu ce vă pot servi ?...

Bruna secretară a Ceciliei, căută să reamintească d-nei Constantin epoca în care fusese cu Cecilia Godwin în şcoală, şi dându-se drept fata lui Godwin, ceru Elenei Constantin, să cheme pe bărbatul ei acasă, urgent, sub pretext de boală. Anume ca să nu afle nimeni la fabrică, despre ce e vorba. Iulia adăogă, că avea să dea lui Dan Constantin, ca şef de echipă, câteva însărcinări de o extremă importanţă. Ea repetă cererea ei de discreţie cu orice preţ, şi rugă pe Elena să noteze numărul telefonului ca să o poată lua peste o oră, sau când va sosi soţul ei.

CAP. XI

Nu trecură cinci minute şi telefonul sună: un glas bărbătesc rosti în telefon:

— „Soţia mea, d-na Constantin mi-a telefonat să spun la atelier că sunt chemat de ea ca să viu urgent acasă. Ea m'a povăţuit să dau fuga până la cel mai apropiat telefon public, spre a vorbi cu d-şoara Godwin, fără a comunica nimănui acest lucru. Eu sunt Dan Constantin şef de echipă în atelierele d-lui Godwin..."

Theodor luase al doilea receptor şi abia îşi putu ascunde plăcerea la auzul celor comunicate, el rosti din vârful buzelor:

— „Bravo! Expeditivă femeie are omul ăsta! Păcat că nu este în slujba mea! Asta ar descurca repede unele buclucuri ce se ivesc la mine!"

Iulia astupă cu mâna pâlnia telefonului şi întrebă în şoapte:

— „Dar dacă acesta e un străin ? Vreunul din oamenii aceia cari v'au răpit... Ei ştiu unde sunteţi şi pot cerca să afle... cele ce vroiţi..."

— „Al dreptate," murmură Godwin apoi trecând

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

lângă pâlnia telefonului dădu cu un gest amical fata la oparte şi vorbi:

— „Aci este o rudă a d-şoarei Godwin. D-şoara vrea să ştie sigur dacă sunteţi d. Dan Constantin. Spuneţi ce v'a spus tatăl d-şoarei la ultima convorbire ce aţi avut cu el."

Glasul din telefon răspunse fără şovăire:

— „Mi-a spus bătându-mă pe umăr: dacă vei continua aşa Dane, apoi am să fac din d-ta unul din oamenii mei de încredere."

— „E exact," replică milionarul înveselit, „şi ca să-ţi dau dovadă de încrederea ce o am, îţi comunic că eu sunt Godwin şi că doresc să vii până la localul ce-ţi voi indica, pentru a primi instrucţiile mele, cu privire la mersul atelierelor! Fii discret, ştii că ziarele m'au dat ca dispărut. Nu trăda prin nimic şi nu spune nimănui că ai aflat ceva de existenţa mea."

— „Dar," făcu glasul lui Constantin, „aci totul e pe punctul să se oprească. Toţi vă cred mort. Ar trebui să le redau curaj spunând că trăiţi!..."

— „Nu, nu! Nu te amesteca încă până nu vorbim. De oarece fata mea are să-mi ia succesiunea, dacă nu se va „găsi cadavrul" meu, las-o să se descurce ea."

— „Am înţeles, voi executa întocmai!" Şi Constantin ascultă instrucţiile date de stăpânul său, indicând prin câte un „înţeleg" sau „întocmai" sau „da," că urmărea şi auzea tot ce i-se spunea. El făgădui să sosească pe la patru după amiază la locuinţa lui Leroux.

După ce terminase, Godwin, se întinse pe canapea spre a se odihni. Telefonul sună din nou: de astă dată Zenobia Walsh întrebă la aparat de Iulia şi-i ceru o întrevedere, adăugând:

— „Nu-mi comunica te rog nimic, de oarece hotelul acesta nu are telefonul discret. Este cineva,— cel puţin aşa mi s'a părut—care se intercalează în circuit."

— „Vino la mine la hotel să vorbim. Dar treci şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pe la d. Procuror Swonger ca să vii cu d-sa. Singură nu aş putea să te sfătuiesc să vii."

Gedeon se apropiă de telefon şi după ce află despre rostul convorbirei, zise surâzând cu înţeles:

— „Surioara mea se expune rău, cu invitaţia asta de a aduce şi pe Procurorul Swonger. Nu ştie că omul acesta a vrut să mă aresteze? Să vezi că are să o aresteze în cele din urmă pe însăşi curagioasa mea Zenobia: ăsta este un tip capabil să aresteze chiar şi pe o fată drăguţă"

— „Înţeleg," zise Iulia, „te temi să nu o ducă sub escortă la biserică... O fi sărmanul îndrăgostit Iulea. În tot cazul, eu una, sunt la adăpost de orice primejdie. Dacă s'a aruncat privirile asupra unei fete atât de drăguţe, ca Zenobia, mă pot duce fără nici o grije la locul de întâlnire."

Gedeon îi surâse prietenos şi Iulia, la vederea zâmbetului ce i se adresa, simţi că-i trece un curent cald prin inimă. Ea plecă ochii, zicând cu o intonaţie timidă:

— „D-ta ai trebui să surâzi astfel numai către Cecilia. Zâmbetul d-tale este nu numai frumos, dar şi primejdios, pentru fiinţele care nu ştiu că ai inima angajată într'altă parte. Eu una, să nu fi ştiut, acuma, că eşti îndrăgostit de frumoasa noastră amică, probabil că aşi fi luat ca o încurajare surâsul d-tale cuceritor. Norocul meu este, că şi eu sunt cu inima angajată..."

— „Să mă erţi d-şoară," şopti tânărul, „nu am nici decum intenţia de a fi jignitor. Aşa-mi este felul de a privi... Dar aşi putea afla—de oarece d-ta ştii secretul meu—aşi putea afla şi eu pe al d-tale. Unde e inima d-tale angajată?"

—„Iubirea mea gravitează în jurul Ceciliei," replică fata în mod evaziv" apoi adăugă cu un ton indulgent: „Dacă d-ta în mod involuntar ai o privire atât de seducătoare-atractivă, ce trebue să fie când îţi pui serios în gând să atragi şi să cucereşti pe cineva. D-ta nu ai fost nicidecum jignitor cu privirea ce mi-ai adressat."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Fără a mai replica Gedeon înclină din cap, cercând să treacă uşor peste acest moment; dar fata reluă, ca şi când ar fi vroit să insiste asupra celor ce căuta să evite tânărul:

— „Cât de mult aşi da eu, să am măcar pentru câteva zile puterea d-tale de atracţie. Eu nu ştiu de ce naiba, deşi nu sunt urâtă şi am ceva avere, acela pe care îl iubesc nici nu se uită la mine. Nu sunt nici chioară, nici neagră de tot, şi cu toate astea văd că nu sunt pe gustul persoanei pe care o simpatizez eu."

— „Ah, va să zică ai şi d-ta un... un prieten ?"

— „Este cineva... care însă, nu se gândeşte nici măcar în vis la mine. Nici nu ştie că ţin la el. Şi din păcate, mi se pare că tocmai aerele mele de faţă determinată îl fac să se uite cu un fel de... spaimă la mine."

— „Nu d-şoară," rosti Gedeon, cu o intonaţie prietenoasă, „să nu crezi că un tânăr care ar bănui că o fată ţine la el, nu s'ar simţi mişcat, şi chiar înclinat, atras spre ea. Dar totul este să ştie bietul om, că o fiinţă atât de energică, pe cum arăţi d-ta, nu este gata să-l dea pe mâna poliţiei, în momentul când ar avea tupeul să se uite, măcar în treacăt, în mod prietenos, la ochii ei negri, sau să-i admire tenul bronzat de soare."

— „Lasă-mă d-le Walsh în pace!" făcu fata cu un accent energic, „că doar aşa de neagră nu 'oi fi eu încât să justific aluzia d-tale..."

Tânărul isbucni în râs:

— „Ei, vezi d-şoară, aşa să-l ei pe amicul, sau simpatia aceea a d-tale, şi fii sigur că fuge ca un concurent pentru premiul de iuţeală. Bate toate recordurile de iuţeală care au fost stabilite până astăzi."

Iulia îl întrerupse pe un ton plângător comic:

— „Ei nu, zău, nu vorbi aşa, că nu ştii cât de rău îmi pare."

D-şoara Leroux intră în odaie; dar cum dădu cu ochii de tânărul violonist vroi să se retragă. Iulia

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

însă pentru a avea prilej să schimbe vorba, o opri cu un gest, chemând-o.

Fata se supuse cu aerul unei fiinţe care ar fi fost dusă la tăere. Ea zise în cele din urmă:

— „Nu ştii cât de greu îmi vine să mai vorbesc cu d. Walsh d-şoară, din pricină..."

— „Bată-te norocul de fată!" izbucni Iulia râzând, „nu ştii că eştii singura şi prima fată din Statele Unite, care se poate mândri, că a manifestat dorinţa de a nu vorbi cu d-sa. Închipueţi drăguţă d-şoară, că sunt mii şi mii de fete cari ar fi fericite să vorbească măcar o clipă cu d-nealui, şi-i cer întâlniri în scrisori şi îi trimet flori, şi d-ta cauţi să-l eviţi!... Ştii că meriţi să se voteze pentru d-ta o statue sau măcar o medalie?..."

— „Vai, cum poţi fi atât de răutăcioasă," murmură fata lăsându-se pe scaun pentru a nu cădea din pricina slăbiciunei ce simţea în picioare.

— „V'am jignit cu ceva d-şoară?" întrebă tânărul, mişcat de jena care se arăta aproape dureroasă, pe obrazul tinerei.

— „Ah, nu!" exclamă fata, gata să plângă, „cum să mă jigniţi d-v. V'am supărat eu, cu întrebarea neghioabă, care am pus-o d-lui Godwin, dar am să vă rog să mă ertaţi."

Impresionat de intonaţia cât şi de mimica pătrunsă de o drăgălaşă sfiiciune a tinerei fete, Gedeon îi adresă o privire duioasă. Fata văzu privirea lui, şi îi zâmbi, întrebând cu un surâs suav şi candid:

— „Aşa-i că m'aţi ertat? văd bine că m'aţi ertat. Nu am ştiut că d-v. eraţi veritabilul cuceritor de inimi."

— „Ce," exclamă Julia, „ai crezut dragă că d-lui este un cuceritor de inimi de contrabandă, sau vre-o contrafacere. D-nealui, draga mea fetică, este singurul şi veritabilul „cuceritor de inimi" patentat-patentat! Nu este imitaţie! O, nu te ofensa d-şoară, căci eu am dreptul să vorbesc aşa fiindcă d-lui aparţine unei bune prietene a mea şi, ce-i al prietenei mele este, măcar aşa, în principiu, este şi al meu."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAP. XII

Un negru, servitor al d-lui Leroux, intră spre a vorbi stăpânului, dar ne văzându-l se adresă d-rei Leroux şi zise mai mult în şoapiă:

— „Miss, afară lângă gardul înconjurător este un individ care pare decis să sară în ograda noastră şi nu ştiu ce măsuri să luăm. Poate este vre-un făcător de rele."

— „Poate?" rosti Julia cu un aer sigur de sine; „ceeace face el este mai mult de cât trebue, pentru a dovedi că nu ne poate fi prieten. Un om care caută să intre pe unde nu este o poartă, înseamnă că nu are intenţii curate. Lasă că es eu afară să mă interesez de acest amic nepoftit."

— „D-şoară," interveni Gedeon, „vă rog să nu vă expuneţi în mod inutil. Aceasta este o afacere pentru bărbaţi. D. Leroux, probabil că are să vadă, de ce este vorba şi are să pună lucrurile la cale după cum va găsi mai bine de cuviinţă, fără nici o primejdie pentru nimeni. De altfel ar fi greu să vă uitaţi peste uluci de oarece sunt foarte înalte."

— „De asta vă temeţi d-v. d-le?" râse bruna secretară a Ceciliei. „D-v. se vede că nici nu bănuiţi că eu sunt o acrobaiă şi că un grilaj sau nişte uluci, oricât de înalte ar fi, pentru mine nu prezintă nici o greutate de a fi trecute, necum când este numai vorba, de a mă uita peste ele."

Şi pornind pe urma negrului, care se îndrepta către eşire, spre a arăta unde se află individul descoperit, ea înclină din cap şi dispăru.

Jeana Leroux se apropiă de fereastră pentru a privi afară, dar în realitate spre a scăpa de obligaţia de a vorbi cu Gedeon şi scoase un strigăt:

— „Ah, ia priviţi-o! Se ridică pe uluci. Fata asta este o acrobată fără pereche!"

Violonistul se apropiă de geam şi nu-şi putu stăpâni admiraţia, la vederea felului, cum făptura aceea mijlocie cu formele proporţionate, se ridica încet,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

prin puterea mușchilor ei, până la înălțimea necesară, pentru a privi peste uluci la individul pe care vigilentul negru îl semnalase

Fata ridicată până la centura ei, peste uluci, printr'una din acele mișcări cunoscute sub denumirea „calargiul de forță," sta acum nemișcată scrutând împrejurimea. Ea zări, ascuns sub niște tufișuri de iarbă, pe individul semnalat:

— „Iată-l este colea, ochește-l bine, și nu-l cruța, dacă face altă mișcare decât aceea pe care i-o voi comanda eu. Scoală de acolo proștule!" strigă Iulia cu tonul ei poruncitor. „Ridică mâinile în aer și nu te mai mișca, dacă nu vrei să te ciuruiască omul de lângă mine."

Negrul strigă cu glasul lui de bas:

— „Supune-te sau fă-ți ultima rugăciune!"

Străinul ridică brațele în aer și rămase câteva momente nemișcat.

Fata îl privi scrutător pentru a-l recunoaște la nevoe, apoi, văzând că are a face cu un tânăr, cu aerul inofensiv, se lăsa încet prin puterea brațelor întinse în jos. Dar rochia i-se prinsese de o așchie de lemn din ulucă și cum simți că poalele începuse să i-se ridice până peste genunchi, tânăra se înălță din nou, repede la locul ce ocupase, pe împrejurime și după ce desfăcu rochia se lăsă cu precauție până jos.

Negrul scăpat de grija că străinul ar putea să tragă vre-un foc de armă în direcția fetei, strigă necunoscutului:

— „Ei, acuma pungașule, șterge-o mai repede până nu te ciuruesc!"

Fără a mai aștepta altă invitație, străinul o luă la fugă după toate regulele artei de a spăla putina.

Iulia se înapoiă lângă Gedeon și îl găsi în convorbire cu Leroux, discutând un bilet pe care îl primise în acest interval printr'un comisionar. Ambii puneau la cale plecarea lui Gedeon spre ferma d-șoarei Edith Fowler.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Leroux nu păru deloc neliniştit de faptul că locuinţa lui era supravegheată de răpitorii lui Godwin; el surâse, zicând:

— „Dacă nu au fugit, înseamnă că nu bănuesc nimic din cele ce pot cu contra lor. Ei nu bănuesc că am eu fir telefonic, de oarece nu văd nici o sârmă în aer. Dar să vorbim de d-ta d-le Walsh, dacă pleci, cum rămâne cu sora d-tale?...

„O aduci la noi, aci: va sta cu fiica mea. D. Godwin mi-a spus că are de gând să aducă aci un mare medic, care să o vindece. Cu electricitate, spune d-sa, se fac azi minuni!"

Gedeon dădu din cap aprobător:

— „Eu am vorbit cu un medic care susţine că în câteva săptămâni ar face-o să umble, dacă am urma sfaturile lui... Mi-a vorbit şi el tot aşa cum spui d-ta de cura cu electricitate..."

CAP. VIII

După vre-o oră Godwin îşi făcu apariţia având aerul complect întremat. El decise plecarea lui Gedeon spre hotel, ca să vorbească pe larg cu Zenobia şi să o aducă singură sau însoţită de Swonger şi câţiva poliţişti. Leroux dădu lui Gedeon o manta şi o pălărie, cu recomandaţia de a o da în oraş, la locul fixat de Godwin, lui Dan Constantin, ca să vină neobservat şi să ia instrucţiunile privitoare la mersul fabricei.

Frumosul violonist se urcă în „Fordul" lui Leroux şi însoţit de privirile duioase ale Jeanei, dispăru cu negrul, care făcea pe şoferul.

Automobilul lui fu urmărit cât va timp de o motocicletă, dar de la prima colţitură negrul reuşi să scape de urmărire şi conduse pe Gedeon la staţia de tramvae din centrul oraşului.

Aci, lângă intrare, în culuarul subteran dădu peste Dan Constantin care avea un ziar vârât în buzunarul dela piept al hainei, pentru a fi recunoscut, după cum îi recomandase Godwin.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

El luă mantaua şi pălăria, strânse mâna violonistului şi după ce repetă cuvintele ce-i şoptise Gedeon, ca să vadă dacă înţelesese bine totul, se îndreptă cu „Fordul" condus de Negru, spre casa de lângă satul indian.

Leroux introduse pe Dan la fabricantul de locomotive. Milionarul îşi privi şeful de echipă cu un aer de surprindere prietenoasă şi îl întrebă:

— „Ai fi gata d-ta să iei răspunderea trebuitoare pentru a dirija o întreprindere aşa de mare, precum este organizaţia mea?"

Şeful de echipă îl privi drept în faţă, cu ochii lui luminaţi de un aer de sinceritate şi răspunse:

— „Dacă îmi veţi da instrucţiile şi autoritatea necesară, aşi fi în stare să conduc şi întregul iad, nu numai balamucul d-voastră."

Theodor Godwin îl bătu cu mâna pe umeri, rostind într'un acces de veselie.

— „Bravo tinere, vorba d-tale îmi place! Va să zică vrei?"

— „Vreau să încerc şi aşi încerca ori ce este omeneşte posibil," zise românul, „şi cred că aşi putea răuşi, dacă aţi bine-voi să mă puneţi în curent cu motivele cari vă îndeamnă să nu vă mai arătaţi: aceasta pentru a mă putea orienta în sensul intenţiilor d-voastră în felul cum trebue să conduc stabilimentele D-stră."

— „E simplu," făcu milionarul, „probabil că cineva are interes să-mi facă mizerii. Ziarele m'au dat ca dispărut şi eu vreau să confirm această dispariţie, prin lipsa de la ateliere."

— „Dar, mă ertaţi," obiectă Dan, „soţia mea spunea că acţiunile fabricelor d-v., au să sufere o scădere enormă şi că fiica d-v., pe care o consideră ca pe unica D-stră moştenitoare va avea să sufere o pierdere de zeci de milioane, până la restabilirea ordinei, în haosul ce se creează prin această dispariţie."

Theodor se bătu cu palma peste frunte, şi exclamă într'un avânt de entuziasm.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Nevasta dumitale d-le este un geniu comercial! A găsit un lucru la care eu nici nu mă gândeam şi din care eu pot să trag foloase, colorosindu-mă de toţi deţinătorii de acţiuni, cari până aci mi-au amărât viaţa în consiliile pe cari le prezidez. Dar te rog, soţia d-tale nu ar putea veni până aici?"

— „Cum nu?! Este acasă şi automobilul d-voastră poate să o aducă."

— „Înainte de a mei vorbi," zise Godwin, „ia d-ta telefonul şi comunică-i să vie cu automobilul care îi va aduce un bilet al d-tale printr'o d-şoară, care are să fie d-şoară Ruark. Du-te că eu prepar până atunci totul."

Milionarul chemă pe Iulia şi îi dădu câteva instrucţii cerând, ca după ce va plece de la D-na Constantin, să se oprească la Zenobia şi să o pună în curent cu cele ce nu putuse să-i comunice la telefon. El scrise un bilet pe care îl dădu fetei şi ceru şi lui Constantin să dea o notiţă pentru nevasta sa.

Theodor explică Iuliei, că automobilul trebuia să plece cu o persoană şi să vină tot cu o femee, ca să deruteze pe cei cari supravegheau acuma vila lui Leroux; şi că în locul ei, are să vină d-na Constantin, iar la plecarea d-nei Constantin, are să o aducă pe ea şi pe Zenobia.

De îndată ce bruna secretară a Ceciliei plecă, luată de automobilul condus de negru, fabricantul de locomotive se retrase într'un ungher cu şeful de echipă.

El îl descusu în toate felurile şi se convinse că avea afaceu cu un tânăr hotărât, care nu aştepta decât ocazia pentru a-şi pune în valoare calităţile.

Fabricantul îi dădu o scrisoare care avea forma unei procure, şi o dată mai veche cu două săptămâni. În treacăt el explică printr'o frază, că îi încredinţează această procură ca să facă uz de ea până la sosirea fiicei sale Cecilia, care avea să ia în stăpânire întreaga avere.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAP. XIV

Abia pornise „Fordul" care ducea pe Iulia înspre locuinţa d-nei Constantin şi negrul care conducea maşina, zise tinerei fete:

— „D-şoară, priviţi vă rog prin geamul de la spate ca să vedeţi dacă nu ne urmăreşte cineva."

Bruneta secretară a Ceciliei îşi aruncă privirile în direcţia indicată de negru, şi rosti cu aerul cel mai liniştit:

— „Da, suntem urmăriţi de o motocicletă."

Negrul suprimă cu greu un blestem şi murmură:

— „Cum dracu să fac să scap de motocicleta asta, că de câte ori ies mă urmăreşte?"

— „Nimic mai simplu," zise Iulia surâzând de plăcere, la gândul, că putea să joace o farsă urmăritorilor lor, „pune viteza a patra şi ţine-o în goană până la prima ulicioară îngustă ce se face la dreapta, sau la stânga acestei şosele. Coteşti în ulicioară şi opreşti imediat. Ai să vezi cum se urcă, sau pe trotuar, sau în vre-un copac!"

Negrul r nji de bucurie şi aruncă maşina în viteza a patra. Iulia văzu cu plăcere, după gazele pe care le scotea motocicleta, că urmăritorul dăduse maximul de iuţeală pentru a se putea ţine pe urmele automobilului. Când iuţeala ambelor maşini îşi atinsese punctul cel mai înalt, negrul înceteni puţin ca să poată coti şi intră cu iuţeală pe o ulicioară, care la câteva zeci de metri avea altă cotitură. El trecu de cotitura a doua şi se opri dând maşina câţiva metrii înapoi şi invită pe Iulia să se dea jos, spre a nu suferi vre-o rană în cazul când motocicleta s'ar izbi de automobil.

Iulia nu apucă să se depărteze câţiva paşi şi ambii auziră explozitie grabite ale motocicletei, care trecuse cotitura întâia fără să franeze şi vroia să ia şi cotitura a doua cu aceiaşi iuţeală. Dar motociclistul dătu cu ocaii de „Fordul" care ocupa stradela, din trotuar în trotuar, şi ne mai putând opri,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

vru să urce maşina lui peste bordura trotuarului, spre a trece pe delături înainte.

Roata din faţă alunecă, călăreţul veni peste cap tocmai în uluci, iar motocicleta se târâ câteva secunde pe lângă bordura trotuarului, sporgându-şi rezervorul de benzină: O flacără ţâşni şi motocicleta întreagă fu cuprinsă de foc.

Negrul porni „Fordul", dar el rânji cu tot obrazul în direcţia celui căzut şi îi trimise din degetele aplicate pe buzele lui groase câteva bezele ironice.

— So long my friend! (La revedere amicul meu)."

Iulia sări în cupeu şi ajunsă la casa d-nei Constantin, luă pe Elena, apoi merse până lângă hotelul Statler şi se despărţi de tânăra femee. Fordul porni cu iuţeală spre locuinţa lui Leroux.

Godwin întâmpină pe Elena Constantin cu cea mai mare cordialitate şi după ce o felicită pentru ideea pe care o avusese, o întrebă de-a dreptul:

— „Dacă v'aşi oferi prilejul să câştigaţi vreun sfert de milion, aţi fi dispusă să mă ajutaţi cu discreţie în planul pe care ideia d-v. mi l'a sugerat?"

Faţa frumoasă, rotundă, cu ochii albaştri lucitori a Elenei Constantin, se lumină de un surâs. Ea rosti:

— „Negreşit d-le Godwin, mai ales, după ce văd că sunteţi în viaţă şi că sunteţi tatăl vechei mele prietene Cecilia Godwin, aşi fi fericită să vă pot fi de vreun folos, cu, sau fără sfertul de milion la capătul serviciului."

El o invită cu un gest să ia loc şi reluă adresându-i-se direct, pe când Dan stătea tăcut.

— „Nu aşi primi să vă expuneţi pentru mine doamnă, fără să compensez osteneala d-voastră. Doresc să cumpăraţi de pe piaţă toate acţiunile atelierelor mele: Godwin Consolidated Locomotive Co. Le veţi găsi sub preţul nominal, deoarece dela publicarea ştirei despre dispariţia mea, ele au scăzut vertiginos. Erau o mie de dolari acţiunea. Acum ele cotează după cum am văzut în ziarele cari vin d-lui Leroux, cotează 120 de dolari, mâine au să fie probabil sub o sută.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Aş putea aştepta să scadă mai mult, dar aceasta ar însemna năruirea completă a organizaţiilor mele de muncă. Riscul ar fi prea mare. Trebue să cumperi d-ta mâine tot ce poţi găsi pe piaţa de aci şi din New-York."

— „Asta ar necesita câteva milioane," murmură Elena Constantin gânditoare. „Arătaţi-mi modalitatea şi eu execut cu plăcere."

— Iată: Vom aduna economiile d-lui Constantin, ale d-lui Walsh ale d-şoarei Iulia Rurark. Şi voi plăti flecărui o dobândă de 10 la sută pentru aste trei zile cât voiu avea nevoie să ma stau ascuns. Aş fi stat mai mult de oparte dar nu rentează, trebue să ridic cursul acţiunilor cu prezenţa mea."

— „Dar toată suma ce vom putea aduna astfel, nu va ajinge nici măcar o sută de mii de dolari. Admiţând că toţi sunt asa de puţin bogaţi ca mine," zise Elena surâzând, „şi pe cât ştiu trebuesc plătite sumele integral."

— „Cred că d-şoara Iulia Ruark dispune de vreo trei milioane dolari. Dacă nu-i va mai avea, daţi numai un acont, ca să vă asigure poşesiunea acţiunilor şi apoi restul îl puteţi acoperi printr'un împrumut asupra stocului de care veţi dispune. Lucrul ar fi riscat în cazul când eu nu aşi exista, dar eu după cum vedeţi exist."

Tânăra îşi privi soţul. Dan surâse, cu un aer constrâns şi ca urmând unei sugestii a soţiei sale zise cu oarecare îndoială:

— „Eu nu pricep în materie de operaţii financiare aproape nimic. Nu văd clar de cât în chestii de atelier."

Godwin ca să prevină orice temeri zise repede:

— „Dau şi un înscris pentru sfertul de million promis d-nei Constantin şi de rest mă voiu îngriji eu. In clipa în care mă voiu arăta la primul bancher voi avea din averea mea personală la dispoziţie mai mult decât va fi nevoie. Vă voi da eu doamnă fondurile necesare. Numai să-mi daţi un înscris că

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

d-voastră faceți aceste cumpărări de acțiuni în numele meu și că îmi veți remite mie valorile contra plății de un sfert de milion, și a acoperirei ce vă voi da pentru băncile în chestiune."

Elena privi pe Godwin în față și ochii ei albaștri cari exprimau atâta inteligență și lealitate, aveau acum un aer de îndoială în cât fabricantul se simți obligat să spună:

— „Vom reuși, doamnă; vom reuși cu siguranță!"

— „Dar dacă nu vor scădea acțiunile!" întrebă Elena. „Se poate ca dacă atelierele funcțiencază normal, să existe în public atâta încredere în creația d-voastră în cât oamenii să nu vândă."

Godwin se gândi câteva momente și murmură:

— „Dacă este așa ce crezi că ar fi de făcut?"

Doamna Constantin surâse enigmatic:

— „Cred că Dan al meu ar face bine să închidă atelierele d-voastră, fie și măcar pentru 24 de ore."

Și cum Godwin o privea uluit, tânăra continuă:

— „Ar putea să-i convoace chiar azi înainte de a se face noapte bine și să pună la cale totul pentru mâine. Când ar sosi lucrătorii s'ar trezi cu fabricile d-voastră oprite. Plecarea lor acasă și impresia produsă ar crea în lumea financiară o panică destul de mare ca să convingă pe posesorii mai fricoși de acțiuni să-și arunce toate hârtiile pe piață și atunci... eu cumpăr!"

— „Bravo! Admirabil!" exclamă fabricantul. „Să facem hârtiile și să pornim la lucru."

Dan se ridică să plece.

— „Acum să vă scriu garanțiile pentru banii ce veți depune mâine d-nă Constantin," reluă milionarul după o scurtă gândire. „D-v. doamnă, vă veți duce cu Iulia Ruark la bancher, ca să vă dea toți banii pe cari îi poate ridica. D-voastră ați avut ideea," urmă el, ghicind că Elena vroia să-l întrebe, de ce nu dă această misiune Iuliei, „și apoi ea este o prietenă, cunoscută a Ceciliei și a mea, și va stărui îndată bănueli că eu operez și că am aprijinit această lovitură."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Leroux interveni, zicând respectuos :

— „Să mă iertaţi d-le Godwin, dar creerul meu de european nu se împacă lesne cu metodele americane. Nu vă supăraţi d-nule Godwin, planul propus de d-na Constantin, este un plan de a spolia pe cei ce având încredere în spiritul d-voastră de organizator şi-au plasat banii în acţiunile d-v. Acum d-v. organizaţi spolierea celor ce se încred în d-v."

— „Să mă scuzaţi," îl întrerupse Elena cu vioiciune, „acţiunile n'au scăzut cu voia d-lui Godwin. D-sa nici nu ştia de aceasta, până nu i le-a semnalat soţul meu pe care eu îl pusesem în curent de cele petrecute pe piaţă!"

— „Aşa-i ;" întări Godwin

—„Şi apoi," reluă tânăra femee cu energie: „d-sa prin lovitura pe care o pune la cale, nu spoliază pe cei ce au încredere în d-sa, d-sa cumpără din bănci hârtiile pe cari cei ce n'au avut încredere în soliditatea organizaţiei sale, le-au aruncat pe piaţă pe preţuri derizorii. Vânzările s'au şi făcut înainte ca d. Godwin—care nu e vinovat de dispariţia d-sale, căci după cum mi-aţi spus, d-sa a fost răpit de răufăcători—vânzările s'au făcut înainte ca d-sa să poată afla despre celepe trecute."

— „Da, aşa este," replică Leroux aproape convins, „dar D-sa vrea să cumpere acele acţiuni azi..."

Elena reluă râzând cu un aer de superioritate :

— „Adică D-voastră a-ţi dori ca D sa să se uite cu mâinele în buzunar cum se vor îmbogăţi sute de speculanţi, de îndată ce D-sa ar eşi la iveală, iar Dumnealui să nu se folosească de acest avantagiu, care nu e creat de alţii, ci tot de D-sa?... Asta ar însemna, ca un grup de idioţi, cari au bani, să devină stăpâni pe atelierele imense create de geniul D-sale de organizator... Asta nu D-le, asta nu se poate."

Godwin strânse mâna Elenei şi după ce-i dădu hârtiile necesare şi primi scrisoarea de angajament din partea ei, îi fixă pentru a doua zi o întâlnire cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

lulia Ruark, amintindu-i că trebue să fie de dimineață la locul hotărât.

Tot odată el luă înțelegere cu Dan și cu Gedeon Waish, ca ambii să ia măsuri ca în cazul când Cecilia, citind știrea prin ziare, s'ar întoarce la fabrică, să fie pusă de Gedeon în cunoștință de cele petrecute și de dorința lui de a mai sta câtva timp dispărut.

CAPITOLUL XIV

Se înserase și Elena Constantin împreună cu soțul ei se pregăteau să plece de la locuința francezului, pentru a porni fiecare în direcție fixată de hotărârea lui Godwin. Leroux interveni zicând:

— „Mai stați D-voastră puțin aci, și ne vom întoarce îndată să vă luăm: deocamdată trebue să facem o farsă celor cari ne pândesc, în jurul casei mele, și cari știu cu siguranță, că D-l Godwin se află aci."

— „Ah! atunci se schimbă lucrurile!" exclamă milionarul, „a-și merge și eu dacă e vorba de primejdie. Dar mă tem să nu sosească amicul meu Swonger, procurorul, și să ne strice tot rostul."

Leroux replică surâzând:

— „Cum am văzut planul pe care l'ați expus, cu privire la acțiunile D-v., am telefonat luliei Ruark, care se afla la D-șoara Zenobia, să oprească orice mișcare a procurorului, dându-i să înțeleagă, în fraze voalate, că doriți ca nimeni să nu știe că mai trăiți. lulia a înțeles și de aceea nici n'ați văzut sosind pe nimeni până acuma."

— „Ești un om de mare prevedere," zise milionarul bătându-l prietenos pe umăr. „Dar acuma desigur că vrei să dai vre-o lovitură în planul celor cari mă urmăresc."

Leroux îi șopti la ureche, ca să nu fie auzit de ceilalți.

— „Vreau să dau dușmanilor d-voastră iluzia că

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

v'au scos cu totul din circulație și că nu mai au a se teme de nimic!"

Pe când se pregătesu să se uree în automobilul, care îi aștepta, fabricantul de locomotive, zise gândilor:

— „Să nu fie oare toate astea o înscenare a unui grup de financiari, care vor să deprecieze, prin scoaterea mea din circulație, acțiunile societății ce prezidez? Ce mărginire ar fi din partea mea, ca tocmai eu să mă prelez la facerea jocului lor, când așa putea cu o singură apariție în public și cu o publicație în jurnal, să distrug toate planurile lor."

Leroux lovit de limpezimea acestui raționament rămase câte-va clipe gândilor. Pe fața lui lunguiață însă liniștită, se vedea cu greu cele ce gândea. In cele din urmă zise:

— „Nu se poate, căci afacerea ar fi fost organizată altfel.

„Probabil că e vre'o răzbunare la mijloc, sau o lovitură de bandiți fără mijloace mari. Căci dacă aveau mijloace, se gândeau de mult să mă atragă și pe mine în combinația asta de arestare și subtilizare a persoanei D-voastre.

„Și astăzi în loc să stau de vorbă cu d-v., probabil că v'eși fi fiind închis în pivniță."

—„Pfh!" replică milionarul surâzând și dând ușor din umeri, „parcă pentru a mă scoate din circulație e nevoie să mă închizi în pivniță! N'ai avea decât să mă ții aci și să mă porți cu vorba, după cum... faci acum..."

Ambii izbucniră în râs.

Conversând ei ajunseră la automobil și Leroux șopti șoferului său negru, destul de tare ca să fie auzit de Godwin:

— „De îndată ce vei da de un obstacol, sau ți se va striga să stai, ai să te oprești, pentru a nu primi vre'un glonte în creer. Apoi îndrepți un far în direcția din care ai auzit venind porunca!"

Negrul dădu din cap și porni automobilul, pe când Leroux explica lui Godwin:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Trebue să jucăm o comedie, ca să putem scăpa de urmărirea lor, şi tot odată să-i convingem că v'au scos din circulaţie. Pentru aceasta nu veţi face de cât atât, la prima împuşcătură ce veţi auzi veţi striga: „m'au omorât, aduceţi un preot să mă spovedească. „Restul mă priveşte."

Abia terminase instrucţiunile şi negrul şopti:

— „Văd un trunchi de copac pus de-a curmezişul drumului. Să merg până la el?"

Leroux răspunse afirmativ şi scoţând un pistol automatic îl armă şoptind lui Godwin să se culce în fundul cupeului.

Un ordin scurt, venit din spre laturea drumului se auzi, şi negrul opri automobilul ridicând braţele în sus.

Leroux trase un foc în direcţia din care venea ordinul şi imediat răspunseră două împuşcături. Godwin scoase un atât de natural urlet în cât Leroux se înfioră:

— „Dumnezeule!" ţipă Godwin „m'au omorât tâlharii! întoarce repede înapoi şi să aduci un preot să mă spovedesc!"

Leroux strigă:

— „Tâlharilor, l'aţi omorât pe Godwin!"

Negrul dela volan îndreptase un far în direcţia, din care auzise ordinul şi lumină în plin un grup de trei inşi cari aveau obrazele mânjite cu negru.

Inainte ca agresorul să fi putut trage în cel care îl lumina, Leroux avusese timpul să ochiască şi să lovească pe unul din ei. Un geamăt de durere se zmulse din gura străinului şi el căzu strigând oamenilor săi:

— „Nu mă lăsaţi aci: dacă l'am omorât pe Godwin am câştigat partida!"

Oamenii îl ridicară şi porniră peste câmp în direcţia castelului părăsit, pe când Leroux comandă cu o energie disperată, menită să facă vorbele lui auzite şi înţelese de agresori.

— „Inapoi cât de repede, căci mi se pare că a murit Godwin!"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Automobilul își luă drumul înspre locuința francezului și fabricantul se ridică,—dela locul pe care îl ocupase,—râzând cu hohote abia stăpânite. El căută mâna lui Leroux ca să o strângă, și observă că francezul avea degetele reci și ude.

Milionarul tresări, exclamând cu o intonație de groază:

— „Îi-e mâna rece și udă, ce s'a întâmplat?"

Însă francezul nu răspunse. Negrul auzind întrebarea lui Godwin întoarse capul și îndreptă felinarul electric de buzunar asupra stăpânului său și izbucni în gemete pe când automobilul era gata să dea în șanț.

— „Mi-au omorât pe stăpânul meu! Stăpâne, stăpâne, vorbește!"

Leroux nu răspunse și abia acasă se redeșteptă sub îngrijirea fiicei sale. Pierderea de sânge, datorită unei răni ce primise în brațul stâng, îi produsese un leșin.

CAP. XV

După ce se liniștiră cei de față, Elena decise plecarea ei și a lui Dan pentru a pune în execuție cele hotărâte mai înainte.

Ambii luase cu ei câte un pistol, pentru orice eventualitate.

Negrul voise să-i însoțească dar tânăra femee refuzase zicând:

— „Stai aci de pază, ca să nu rămână casa nesupraveghiată, eu știu să umblu cu mașina asta, de oarece avem și noi un „Ford" ca să-mi fac cumpărăturile din oraș. Dar dacă vrei să ne însoțești până unde este pus bușteanul de-a curmezișul drumului te primesc cu condiția „să te întorci repede."

In câteva momente mașina lor ajunse la locul în care se afla obstacolul și negrul se dădu jos pentru a-l înlătura. Cum nimeni nu se afla prin apropiere

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

şi cum nu mai era nici o primejdie de a fi atacaţi, servitorul lui Leroux zise rânjind:

— „Am să duc trunchiul ăsta acasă: Este o afacere: aşa ceva costă cel puţin o jumătate de dolar."

Inainte de a porni Elena zise:

— „Să spui d-lui Leroux, sau d-şoarei, că trimit automobilul înapoi condus de d-şoara Ruark."

Elena se îndreptă spre hotelul Statler, unde se afla d-ra Iulia, lăsă maşina la câţiva paşi de acolo sub paza lui Dan şi orientându-se după indicaţiile date de Gedeon, se duse de-a dreptul la odaia Zenobiei.

Iulia nu o recunoscu, dar când Elena îi reaminti câteva episoade din vremurile petrecute împreună la pension cu Cecilia şi Edith Fowler,—secretara Ceciliei o cuprinse în braţe şi o prezintă Zenobiei în termeni entuziaşti:

— „Iată una din cele mai perfect echilibrate fete, ce am cunoscut vreodată. Totdeauna gata de găsit soluţii practice. O fiinţă în stare să se apere nu numai pe ea, dar să fie şi un scut şi pentru prietenele ei."

Elena o întrerupse cu o glumă, şi luând loc alături de Zenobia, îi vorbi în mod prietenos ţinându-i degetele în mâna ei.

— „Ştii că d. Walsh cere ca d-ta să te duci acolo chiar de mâine, ca să stai la aer curat, liniştită şi înconjurată de devotamentul câtorva persoane cari te iubesc. D-ta Iulia ai să mergi chiar de astă seară cu un doctor, fiind că bietul domn Leroux s'a rănit la o mână şi a pierdut mult sânge."

Vorbind ea îi dădu biletul pe care Godwin i-l înmânase. Iulia citi, apoi, scrută cu o privire limpede faţa Elenei şi întrebă simplu:

— „Cât îi trebue?"

— „Cât ai?"

— „Două milioane la o Bancă de aci; şi mai am un milion depozitat la National City Banc din New-York, în vederea călătoriei ce proiectasem cu Ce-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cilia acolo şi a unui plan ce speram să pun la cale cu o companie de cinematograf."

— „De minune!" exclamă Elena cuprinsă de o bucurie pe care abia putu să şi-o stăpânească, „du-te repede în cazul acesta la d. Godwin, ca să-ţi dea asigurările şi garanţiile necesare pentru banii aceştia, şi să ne întâlnim mâine, dis-de-dimineaţă ca să pornim la executarea celor ce avem de gând."

Iulia replică pe un ton serios:

— „De ce să'mi dea garanţii? Eu nu am nevoe de garanţii din partea d-lui Godwin."

Zenobia le privea cu o uimire prietenoasă. Ea zise cu un accent de admiraţie sinceră:

— „Ce fericite trebue să fiţi d-voastră, că ştiţi să vă descurcaţi, să luaţi hotărâri, şi să mânuiţi sume mari. Dar cum te lasă pe d-ta, d-şoară Ruark părinţii să dispui de atâţia bani?"

— „Iulia este orfană şi mai este şi majoră" explică d-na Constantin. „Ea a câştigat aceste sume mai mult prin speculaţiuni fericite, cumpărând acţiuni a căror valoare s'a însuiit în timpul de când a avut ea curagiul să plaseze câteva zeci de mii de dolari în ele. Dacă aveam şi eu, pe acea vreme vani, probabil că azi posedam şi eu un stok respectabil.

„Toate ziarele vorbeau cu admiraţie acum câteva luni de superba afacere realizată de simpatica d-ră Ruark, prin vânzarea cu câştig a unui stoc de acţiuni cumpărate pe nimic."

— „Trebue" replică Zenobia, „să ai talent şi predispoziţii financiare ca să te poţi decide să risci banii, când toată lumea crede că mergi la pagubă."

Elena luă pe Iulia de oparte, se scuză cu un zâmbet faţă de Zenobia şi întrebă în şoaptă:

— „Eşti dispusă să împrumuţi d-lui Godwin această sumă, pentru câteva zile?"

— „Negreşit: i-o ţin la dispoziţie!"

— „Mulţumesc" răspunse Elena cu acelaşi surâs amabil: „am făgăduiala d-tale şi sper să ne întâlnim mâine la ora 8 şi 30 la intrarea Băncii Federale.

Şi adresându-se Zenobiei, Elena mai vorbi câteva

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

momente cu ea. D-şoara Walsh le rugă să ducă fratelui ei câteva rufării şi un costum de oraş...

O servitoare primi pachetul şi-l duse până jos, aci îl luă Elena, hotărâtă să-l ducă singură până la automobil.

Iulia ocupă locul la volan. Tânăra strânse surâzând mâna lui Dan Constantin, când acesta împreună cu Elena îşi luă drumul spre casă.

CAP. XIV

Iulia ajunse la locuinţa Leroux însoţită de un medic, care după ce examină rana, scoase fragmentele de stofă ce intrase odată cu glonţul, spălă orificiul rămas şi declară că de oarece proiectilul trecuse prin muşchii braţului, fără să atingă osul, vindecarea se va face foarte repede.

Atât Godwin cât şi Gedeon se ferise de a se arăta medicului spre a nu fi recunoscuţi.

După plecarea doctorului, Godwin se sfătui cu Iulia asupra sumelor ce putea să avanseze şi abia îşi putu stăpâni o explozie de bucurie când află că Elena fixase la 5 la sută dobândă la suma ce avea să-i împrumute d-şoara Ruark. El îi dădu un înscris în schimbul căruia Julia emise trei cecuri de câte un milion de dolari asupra băncilor la care avea depuşi banii.

In acest timp Elena ajungea cu bărbatul ei acasă şi, pe când aşteptau ca ucenica, pe care o aveau la croitorie, să prepare cele trebuitoare pentru masă, ei se sfătuiră.

Elena zise cu o bucurie abia stăpânită:

— Dănuţule să ştii că devii director peste fabricile d-lui Godwin, dacă răuşim să-l servim bine. Şi a-l servi înseamnă să facem ca acţiunile să scadă. Pentru asta ar trebui să laşi mâine să se închidă atelierele: însă să protestezi de formă şi să-ţi alegi prietenii pe cari să te poţi sprijini."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dan zise gânditor:

— „Asta nu este un om pe al cărui cuvânt să pui temei, de cât dacă avantagiul ce-ţi propune îi este folositor lui..."

Elena îl bătu pe umăr şi un surâs lumină faţa ei rotundă, în care bărbia complecta armonia trăsăturilor. Ochii albaştri luminoşi licăriau trădând bucuria ei, când zise:

— „Dar ăsta este adevăratul punct de vedere american! E singurul just şi demn de a fi luat în consideraţie: egoismul uman, nu e cum cred unii, o inferioritate, ci o superioritate; un element de succes în viaţă! Dacă nu am fi folositori celor ce ne întrebuinţează, nu ar avea nici un interes să ne ţină sau să ne plătească. Felul cum spui că se poartă Godwin, e o garanţie că tu vei fi avansat, fiind că prin tine poate realiza multe din planurile lui."

Dan admise, zicând cu o intonaţie sceptică:

— „Fie şi cum crezi. Eu voi cerca să îndeplinesc totul, după cum m'ai sfătuit: dar nu îmi fac iluzii."

Elena inzistă din nou cu căldură ca el să execute întocmai cele cerute de Godwin şi îl lămuri:

— „Dacă reuşeşte în planurile lui, am şi eu un mare câştig în această lovitură frumoasă. Tu ai să fii avansat peste toţi cei ce-ţi erau superiori. Înţelegi? Sări de la 300 dolari la 1500 dolari pe lună. Sau poate şi mai mult. Devii om cu avere Dane! Poţi deveni omul lui de încredere, numai execută totul cu sfinţenie, după cum te povăţuesc."

Dan petrecu noaptea rumegând planurile de mărire pe cari i le evocase soţia lui, pe când Elena, după ce îşi refăcu socotelile, adormi cu uşurinţă, spre a se deştepta în zori de zi şi a se găti de o zi de emoţii şi hotărâri mari.

CAP. XV

Theodor Godwin convinse pe Gedeon să mergă cu Iulia Ruark spre a se pune la dispoziţia Elenei care avea să hotărască de cumpărarea stocurilor de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

acțiunii aruncate pe piață. Leroux fu nevoit să nu se miște din casă, și Iulia plecă însoțită de frumosul violonist, pe când negrul conduse automobilul până în oraș.

La colțul hotărât, lângă banca Federală ei găsiră pe Elena Constantin așteptându-i, Iulia îi prezintă pe Gedeon și Elena nu-și ascunse sentimentul de admirație, ce avu la vederea frumosului tânăr.

Pentru a limpezi lucrurile și a scăpa de bănueli că ar fi vreo intimitate între ei, Iulia explică, făcând prezentările:

— „D-nu Gedeon Walsh, după cum vezi, unul din cei mai frumoși tineri din Statele-Unite... Dar logodit cu Cecilia Godwin."

— „Sunteți prea amabilă d-șoară Ruark," o întrerupse tânărul cu un surâs care aproape zăpăci pe Iulia, „n'am fost logodit și nu sunt încă. Dacă aș lăsa să treacă drept un adevăr politicoasa d-v. afirmație, d-na Constantin ar putea să-și facă o idee greșită despre felul meu de a fi corect."

— „Dar," exclamă Iulia, „eu știu precis că logodna era decisă, că draga Cecilia adusese și inelele și numai o neînțelegere a amânat logodna d-v."

Elena strânse mâna lui Gedeon, zicând cu un surâs amical:

— „Sunt convinsă că biata Cecilia trebue să fie foarte mâhnită de această amânare."

— „Mi-era teamă să nu se sinucidă," explică Iulia, trecând în spre intrarea marei instituții financiare, lângă care se întâlnise cu Elena. „Acuma însă avem de hotărât și de executat dispozițiile luate de Godwin. Iată cekurile iscălite gata. Dar nu credeți că ar fi trebuit lăsat ca fabricile să fie închise?"

— „Da, asta am și decis-o," zise Elena, „așteptam numai să mă consult cu d-voastră, d-șoară. Dacă sunteți de acord, las lucrurile să meargă precum am decis."

Elena controla hârtiile mici de mărimea unei bancnote de 5 lei, cari reprezentau, iscălite de Iulia

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

suma de trei milioane dolari, apoi alături de acele hârtii un cek iscălit de ea, având o valoare de 10 mii de dolari, şi luă dela Gedeon un alt cek de 30.000 de dolari, zicând:

— „Cu asta, curăţăm piaţa de acţiunile d-nului Godwin: ai văzut că aceste valori carî trecuse de 1000 dolari hârtia de 100 dolari, au încheiat aseară sub 80 de dolari. De îndată ce va sosi ştirea că s'au închis atelierele d-lui Godwin, ele vor cădea sub această cifră cu mult."

— „Până atunci să ne preparăm," zise Iulia, „să fim gata de acţiune, cum zic soldaţii noştri. D-nă Constantin aveţi toate elementele de care e nevoie? Cunoaşteţi bine tot ce trebue să facem?"

Elena Constantin făcu un gest prin care invită pe câteşi doi să şadă şi se opri în faţa lor ca să le vorbească în şoaptă mai de aproape:

— „Uzinele Godwin au fost transformate în societate anonimă, cu un capital de 15 milioane, împărţit în o sută cincizeci de mii de acţiuni a câte una sută dolari. D-l Godwin mi-a comunicat că pe piaţă se află circa 78.000 acţiuni. Ele se urcase şi trecuse de 1000 dolari. Acuma panica asta, datorită dispariţiei lui şi mai ales comentariilor pesimiste făcute de marile ziare—cari blamau parchetul nostru că nu ia măsuri mai energice pentru găsirea lui Godwin—au produs o scădere vertiginoasă. Hârtiile au căzut de eri sub al pari."

Gedeon surâse cu un aer cam încurcat:

— „Să mă iertaţi, subiectul este atât de arid în cât nu pot să vă urmez: e prea multă cifrărie şi finanţă."

— „Nu e nimic, d-le Walsh," îl întrerupse Iulia, „eu sunt pasionată pentru asemenea gimnastică cu cifrele — e şi logic deoarece sunt o acrobată: — continuaţi d-nă Constantin."

Elena înclină din cap şi oarecum mirată, deşi se bucura de interesul ce depuuea Iulia în întreaga această combinaţiune, urmă:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Vom aştepta să mai cadă şi vom anunţa telegrafic prin remizerul oficial, la colegul său din New-York că am depus aci un cek de un milion în contul unor cumpărări ce trebue să se facă la New-York la Bursa de acolo."

Iulia rosti cu o bucurie pe care cerca s'o mascheze:

— „Am să execut întocmai, dragă doamnă. Dealtfel aşa operaţii am mai făcut eu şi singură, dar cu sume mai mici. Staţi aci, să vorbesc pentru depozitul meu din New-York de la National City bank of New-York. Cunosc personal pe preşedintele băncii d. Wanderlip. Îi voiu vorbi la telefon."

Elena îşi frecă mâinile de bucurie, exclamând:

— „Avem toate şansele de câştig de partea noastră d-şoară. Să ştii că o să-i producem d-lui Godwin cea mai mare bucurie a vieţei lui, de vom reuşi."

Iulia primi această afirmaţie cu o expresie de bucurie sinceră care păru Elenei ciudată. Ea se îndreptă spre ghişeul unui funcţionar superior, zicând înainte de a pleca:

— „De d. Godwin îmi pare foarte bine, dar îmi pare şi mai bine că vom putea îmbogăţi pe Cecilia."

Rămasă singură cu Gedeon, d-na Constantin începu să-i explice care avea să fie rolul său în operaţia ce trebuia pusă la cale.

Frumosul violonist află cu uimire că el trebuia să întrebe la ghişeul de tranzacţii privitoare la acţiuni —ce preţ ar căpăta pe o mie de acţiuni de-ale companiei Godwin. Cu răspunsul acesta trebuia să meargă la bursă, care se află la doi paşi şi să întrebe dacă i se poate oferi ceva mai mult, deoarece banca Federală nu i-a pferit o sumă suficientă.

— „Dar nu am nici o acţiuue de ale lui Godwin!" exclamă tânărul.

— „D-voastră nu oferiţi spre vânzare," îl lămuri Elena, „ci numai întrebaţi. Totul este să creiăm o atmosferă de depresiune în jurul acţiunilor."

Pe când vorbea, sosi un tânăr lucrător, care intră

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

şi privi cercetător în faţa tuturor. El se opri la doi paşi de Elena şi nu îndrăzni să-i vorbească. Tânăra femee îl scrută şi întrebă în şoaptă:

— „Nu eşti oare d-ta Smith, din atelierul dirijat de d. Constantin?"

— „Da doamnă," răspunse tânărul, luminându-se la faţă. „D. Constantin m'a trimis pe bicicletă cu acest bilet la d-voastră. E urgent."

Elena ceru voie lui Gedeon să citească şi deschizând plicul rămase câteva clipe gânditoare. Rupse o fâşie din partea albă a scrisoarei şi cu un creion pe care i-l oferi Walsh, scrise repede:

— „Dragă Dane e foarte bine că s'a întâmplat după cum am vorbit. Tu, opune-te numai de formă, dar lasă i pe ei să închidă. Telefonează negreşit ştirea ziarelor fără întârziere.—Elena."

Tânărul dădu fuga la un ghişeu să ceară un plic: Elena închise scrisoarea şi o dădu, cu explicaţia ca să i-o ducă lui Constantin cât de repede.

Şi către Gedeon ea lămuri:

— „Bărbatul meu avea dela d. Godwin misiunea să pună la cale închiderea atelierelor, dar se vede că s'au găsit speculanţi, cari să vrea să pună mâna pe acţiuni şi de aceea au convins pe directori să închidă ei atelierele. Când a sosit Dan acolo a găsit totul hotărât pentru închidere. Dan, cu care vorbisem în acest sens, s'a opus de formă şi mă înştiinţează de acest lucru neprevăzut, ca să-l aduc la cunoştinţa „patronului."

— „Să mă duc eu să-i comunic?" întrebă Gedeon, gata să se repeadă la cea dintâi cabină de telefon automatică.

— „Nu, nu este nevoie," zise Elena. „Am luat hotărârea pe care cred că ar fi luat-o d. Godwin. Am decis ca ei să se supună hotărârei lor, opunându-se numai de formă la închiderea atelierelor."

— „Dar decizia patronului," zise tânărul coborând vocea, „era ca d. Constantin să propună închiderea."

— „Da, dacă n'o propuneau alţii: dar aşa, ei are

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

să poată propune continuarea. Noi putem lucra singuri din momentul în care vom avea un stok mare de acțiuni în mână, convocăm o adunare prin care îl împuternicim noi: D-șoara Iulia d. Leroux și eu, poate vine și Cecilia, și-l împuternicim să reia lucrul tocmai fiind că s'a opus la închiderea atelierelor. La acest lucru m'am gândit și l'am și sfătuit la plecare să nu se zorească. Uite că d-șoara Ruark vine radioasă."

— „D-nă Constantin, Eleno dragă," rosti Iulia, apucându-i o mână, „am aranjat cu d. Wanderlip să îmi țină la dispoziție depozitul meu, și să-l treacă remizierului ce voiu desemna, la prima telegramă telefonică ce-i voiu adresa azi pe la amiază. Mi-a dat câteva indicații, pe cari am făgăduit că le voi urma."

Elena o puse în curent cu sosirea omului venit din partea lui Dan și Iulia exclamă în șoaptă:

— „Să știi dragă că s'au gândit și alții să pună mâna pe acțiunile fabricelor Godwin. Trebue să fim cu precauție să nu ni le rafleze de la nas."

Pe când vorbeau, se făcu o liniște subită, în toată clădirea Iulia se îndreptă spre un ghișeu la informații, dar fata de acolo îi răspunse pe un ton bășos că nu e obligată să informeze lumea până și asupra zgomotului sau a liniștei din instituția la care era funcționară.

CAP. XVI

Iulia se înapoiă spre grupul ei cu un aer vădit contrariată, zicând:

— „Uf! De n'ar fi fetele astea vârâte în toate instituțiile și serviciile, tot ar mai fi de trăit. Gâsca aia de la informații face pe discreta și totuși trebue să aflăm."

— „Lucrul e simplu," întrerupse Elena: „să rugăm pe d. Walsh să se intereseze puțin. Numai să-i surâdă fetei acelia și o vei vedea cum trădează toate secretele...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Sunteţi aşa de bun d-le Walsh?“

Frumosul violonist dădu din cap, fără a mai discuta, se apropiă de ghişeu, tuşi uşor ca să atragă atenţia fetei. Tânăra era preocupată să asculte cele ce şopteau cu gesturi disperate câteva funcţionare de lângă ea, când dădu cu ochii de figura lui Gedeon, fata holbă tot obrazul şi se îndreptă repede spre ghişeu, potrivindu-şi buclele pe tâmple. Ea întrebă cu cel mai politices surâs despre dorinţa tânărului; însă glasul ei suna aspru, răguşit, şi fata îşi drese vocea pentru a întreba cu vioiciune:

— „Cu ce vă pot servi, domnule?“

— Mă cunoaşteţi d-şoară? întrebă Gedeon cu acelaşi surâs fermecător; şi cum tânărş îşi exprima părerea de rău de a nu-l cunoaşte, el întrebă:

— „Aşî dori să ştiu ce catastrofă s'a produs de a putut stârni aşa o panică aci.“

— „Ah, domnule ce nenorocire,“ începu tânăra bucuroasă că poate lungi vorba cu Gedeon — „Închipuiţi-vă: în urma dispariţiei faimosului Godwin, au crulat acţiunile societăţei lui în mod vertiginos. Şi acum a sosit ştirea la telefon că s'au închis atelierele Godwin din pricina crahului ce are să urmeze acestei scăderi brusce. De nu oprea lucrul, acţiunile s'ar fi menţinut poate pe lângă preţul de emisiune. Erau sub sută aseară. Acum probabil că au să cadă sub cinzeci, şi poate sub 20 de dolari bucata. E un dezastru!“

— „Aveţi multe hîrtii d-şoară?“

— „Am avut până alaltăeri. Dar am un frate în presă şi el, când a aflat de dispariţia lui Godwin mi-a spus să le vând repede până nu se află. Am încasat câte o mie de dolari pe fiecare. Colegele mele cărora le-am spus să vândă cu preţ mai bun s'au trezit ruinate. Vreo opt au vândut de eri pe la prânz şi au luat câte o sută cincizeci, dar altele, uite acelea de colo, cari plâng au rămas cu hârtiile nevândute. Dar ce şi d-v aveţi d-le?“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Gedeon penibil impresionat de faptul că vedea femei plângând, se întristase. Funcționara neputând pricepe ca un străin să se simtă atins de durerea altora, crezuse că și el este încurcat în acțiuni. De aceea la r spunsul lui afirmativ, fata îl apucă de mână, cu un gest de compătimire, zicând :

— „Ah ce rău îmi pare pentru d-v. și aveți multe?"

— „Da, o sută douăzeci! Nu știți pe ce preț mi le-ar cumpăra banca d-voastră?

— „Ce păcat!" exclamă fata, „sunteți ruinat. Banca nu vi le-ar cumpăra azi nici pe 50 de dolari. Toți ar voi să vândă pe ori ce preț. Dacă ar fi cine să cumpere, cred că banca însăși și-ar desface stocul ei pentru 50 de dolari acțiunea."

Și cum Gedeon osalută, fata îi spuse că este oricând la dispoziția lui cu plăcere.

Violonistul afectă un aer întristat și se apropie de Iulia, comunicându-i în șoaptă cele aflate.

Iulia se consultă cu Elena, spunându-i că o treime din totalul valorilor aflate pe piață, erau la New-York și restul în diferite mâini din Cleveland.

Elena propuse intrarea imediată în acțiune, arătând că nu trebue să aștepte o cădere a valorilor sub 40 de dolari. In acest scop Iulia propuse să mai aștepte până ce ziarele vor publica știrea închiderei, dar până atunci să vorbească cu subdirectorul băncei Federale și să se prevadă cu cele necesare unei cumărări mai mari de acțiuni. Ea convinse pe Gedeon să meargă să ofere acțiunile sale, sub rezerva de a le aduce îndată : iar Iulia să cumpere cu prețul ce i s'ar oferi spre vânzare, în cazul când hârtiile ar fi coborât până la 40 dolari.

Ajunși la funcționarul care mânuia valorile curente, Gedeon întrebă cu o politeță pătrunsă de demnitate :

— „Pe ce preț aș putea să vând la d-voastră vreo sută de acțiuni de ale companiei Godwin ?

— „Oh," făcu funcționarul, „veniți încoace d-nă Stregory, iată încă o victimă a dispariției lui Theodor Godwin," și până să vină funcționara, el sfătui :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Dacă le mai vindeți acuma puteți să luați 50 de dolari pe acțiune. Peste o oră ele vor fi sub 40 judecând cum sosesc stocurile pe piață."

D-na Stregory șefa oficiului de vânzări și de cumpărări, de acțiuni se apropiase! Ea privi pe Gedeon și-l salută zicând:

— „D-nule Walsh ce păcat că aveți acțiunile acestea. Veți pierde totul. Mi s'a telefonat din New-York că în urma știrei că s'a suspendat lucrul și că s'au închis atelierele, acțiunile s'au prăbușit de la 70 la 40 de dolari bucata.

„Noi nu am putea oferi decât sub patruzeci. Și din nenorocire Banca noastră a cumpărat până acuma pe 50 și 55 și chiar 60 dolari tot ce a venit. Dar de acum încolo nu mai cumpără."

Gedeon se depărtă: și Elena făcu semn Iuliei șoptind:

— „Chiamă repede pe amicul d-tale din New-York, la telefon și cere-i să oprească și să cumpere pentru d-ta toate acțiunile Godwin în momentul când vor ajunge la 40 de dolari, dar să nu aștepte să cadă mai jos!"

— „De ce nu „mai jos!" întrebă d-șoara Ruark, pentru a pricepe mai bine cele ce vroia Elena.

— „Fiindcă se poate să fie oameni cari să aștepte căderea acțiunilor până la 30 sau 25, pentru a pune mâna pe ele. Cu 40 dolari bucata am putea cumpăra tot stocul de pe piață."

— „Lasă-mi te rog," continuă ea, „cu ce să arvunesc acțiunile ce voi cumpăra de îndată ce vor scădea la 40."

Iulia îi întinse un cek și întrebă:

— „După ce vom cunoaște când va fi aproape să se producă scăderea ?..."

Dar ea nu apucă să termine bine fraza și auzi din stradă un vânzător de ziare urlând:

— „Citiți „Cleveland News" cu închiderea atelierelor Godwin și crahul iminent al societății."

— „Ah! am înțeles Eleno dragă!" zise Iulia. Acu e momentul să cumpărăm. Să mă reped!"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Stai," o sfătui doamna Constantin, „nu avea aerul zorit, ci fă-te că şovăieşti şi că apoi urmezi unei inspiraţii subite: la tot dintr'odată. Bancherii au să fie bucuroşi că scapă de a pierde mai mult printr'o nouă scădere!"

Iulia dispăru şi Elena luă pe Gedeon de braţ zicându-i:

— „Acuma să avem aerul că ne stimulăm să cădem într'o cursă: D-voastră veţi cumpăra o mie de acţiuni şi eu voi angaja restul..."

Doamna Stregory văzând pe Gedeon că se apropie de ghişeu întrebă surâzând:

— „Aţi adus cele o sută de valori? Vi le poţ lua pe 39. Noi acum am primit ordin să vindem ori cât de mult pe 40 dolari bucata, până nu vine alt stok de acţiuni spre ofertă şi de acolo să nu mai cumpărăm decât cu 30 dolari bucata."

Elena şopti lui Gedeon, abia auzibil:

— „Desigur că s'a constituit un grup de financiari cari au decis preţul până la care să scadă acţiunile pentru ca apoi, să cureţe piaţa de ele. Cereţi o mie de acţiuni."

Gedeon spuse d-nei Stregory, că nu a venit să vândă, ci să cumpere de oarece vrea să ajute la menţinerea cursului, iar nu să-l scadă vânzând.

— „După cum veţi dori d-le Walsh. Iată că au sosit şi alţi vânzători..."

Funcţionara făcu un semn subalternilor ei, să se ocupe urgent de cumpărători şi Gedeon auzi cum d-na Stregory le indică preţul: 37 dolari. Intorcându-se spre Gedeon şi însoţitoarea lui, funcţionara întrebă..."

— „Câte doriţi? o mie? Vă fac o mie pentru preţul de 39. Sub preţul de adineauri; dar cu condiţie să achitaţi integral."

Violonistul prezintă cele două cekuri spre achitare, unul de 10.000 altul de 30.000.

— „Dar pentru mine câte acţiuni puteţi reţine pe acest preţ?" întrebă Elena. „Eu sunt o admiratoare a

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

d-lui Walsh şi vreau să urmez inspiraţia d-sale. Artiştii au de multe ori viziuni mai clare, inspiraţia le vine mai de sus."

Doamna Stregory făcu o figură consternată, şi nu se putu împiedica de a zice:

— „Dar d-şoară, d. Walsh se ruinează!... De ce să vă ruinaţi şi d-voastră. D-sa câştigă cu arta d-sale... Dar.. fiecare face ce vrea... Vă pot da ori câte acţiuni vroiţi. Dacă vroiţi vi le dau şi pe toate pe preţ de 39 dolari bucata: sunt până acuma 45 000 de acţiuni sosite afara de cele cari se negociază, adică vreau să zic, se vând acuma cu 30 dolari acţiunea..."

— „Fie," făcu Elena privind cum Gedeon numără hârtiile ce obţinuse. „Vreau să imit pe acest artist frumos... Daţi-mi toate câte le aveţi..."

D-na Stregory se uită la cekurile ce-i înmânase Elena şi le trimise spre verificare casierului general. Casierul, fiindcă văzuse pe Iulia Ruark alături, în biroul subdirectorului, profită de ocazie ca să o întrebe, dacă le „recunoaşte," şi la afirmarea ei le trimise înapoi pe menţiunea „perfect."

Funcţionarul chemat de d-na Stregory, aduse un fel de valiză în care băgă 45 de pachete de câte o mie de acţiuni, şi le trecu prin ghişeu în mâinile Elenei, pe când o fată prepară un borderou general pentru acţiunile ce vânduse."

O aruncătură de ochi a Elenei făcu pe Gedeon să întrebe:

— „Nu cumva mai aveţi acţiuni Godwin afară de astea? Aşi mai cumpăra pentru restul ce a rămas dela diferenţa de curs."

— „Mă iertaţi maestre," interveni Elena, cu un surâs admirativ, „nu aţi binevoi să uzaţi de fondul de care dispun pentru cumpărăturile, ce aţi mai vroi să faceţi?"

— „Dar vă ruinaţi definitiv d-şoară!" exclamă d-na Stregory cu un accent de desnădejde.

— „Ce are a face," replică Elena cu un zâmbet

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de o naivitate copilărească, „ce are a face, mă voiu ruina alături de maestrul meu favorit!"

Funcționara întoarse capul cu desgust mormăind:

— Ce gâscă, Doamne! ce gâscă! In loc să-i dea lui un cadou princiar, ea se ruinează ca o toantă, pentru gloria de a se sărăci alături de „maestrul ei favorit!" Ce gâscă!"

Indârjită d-na Stregory ordonă funcționarei de lângă ea, să treacă și ultimele pachete de acțiuni sosite, pe numele d-lui Walsh și să opreească prețul din cecurile depuse de Elena.

Gedeon luă teancurile într'un jurnal la subțioară și după ce așteptă să se regulezze restul, ce datora Elenei, îi oferi brațul, luând valiza cu acțiuni în mâna liberă.

Când fură gata să iasă pentru a aștepta pe Iulia la locul fixat pentru întâlnire, o fată modest îmbrăcată se repezi și după ce află la ghișeu prețul derizoriu sub care căzuse acțiunile, se întoarse spre ușă plângând.

Elena recunoscu într'însa pe ucenica ei. Fata îi spuse că tatăl ei, lucrător la Godwin, avusese zece acțiuni și că acuma se ruinase.

— „Ține acțiunile fetico," zise Elena, „și du-le la mine acasă. Am să-ți dau în contul lor câte 500 de dolari de fiecare până se vor ridica... Apoi mai vorbim. Acuma stai cu noi, să duci valiza asta grea, până la automobilul de piață."

Iulia le întâmpină radioasă, ea comunică Elenei și lui Gedeon că directorul Wanderlip dela National City Bank din New-York îi trimisese o telegramă telefonică spunând că el cumpărase conform instrucțiunilor, toate acțiunile Godwin și că acuma le depusese în casa de fier a Băncii. El o anunțase că-i trimete o chitanță de confirmare telegrafică, menită să fie urmată de o scrisoare de confirmare, care să vie prin poștă recomandată?"

— „Ah ce bine îmi pare că i-am făcut d-lui

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Godwin un serviciu! Dar d-voastră ce aţi făcut!?" întrebă ea nerăbdătoare.

Elena arătă cu o privire valiza, şi cu alta pachetele învelite în gazete din mâna lui Gedeon.

— „Am curăţat tot ce era pe piaţă. Şi ce mă miră, este că nu s'a produs nici o urcare... Poate unde le-am luat dintr'odată în bloc."

— „Da, chiar aşa este... Dar acum să mergem: să mergem să depunem valiza în caseta mea din tezaurul băncii, căci altfel ne pot fi furate şi stăm cu frica în sân."

Însoţite de Gedeon şi de funcţionarul care avea sarcina de a aduce pe clienţi la casetele respective, fetele se îndreptară spre subsol şi depuseră la loc sigur valiza cu toate acţiunile.

CAP. XVII

Când Godwin află dela Iulia cele ce răuşise să aducă la îndeplinire la New-York şi ceeace făcuse Elena, milionarul începu să joace prin odae zicând într'un avânt de bucurie:

— „D-şoară Ruark: Te rog să-mi dai voie să te sărut!" şi fără a mai aştepta învoirea fetei, depuse două sărutări resunătoare pe obrajii ei. Iulia duse mâna la inimă şi se făcu palidă. Ea găsi puterea să spună râzând:

— „Dacă pentru o afacere de 25.000 de acţiuni mă sărutaţi de două ori, apoi a păţit-o, D-na Constantin. Pentrn o afacere de 50.000 de acţiuni trebue să o sărutaţi de patru ori. Vă omoară bărbatul ei...!"

Zenobia surâdea din fotoliul ei, alături de Jeana; şi Iulia se dădu pe lângă d. Leroux să se intereseze de rana lui; însă Godwin nu-şi înfrâna bucuria. El exclamă:

— „Şliţi fetelor! Asta este ziua cea mai frumoasă din viaţa mea! Am devenit stăpânul unic, nedisputat al operei pe care am creat-o tot eu. Şi am câştigat şi aproximativ 75 milioane de dolari: atât este va-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

loarea acțiunilor ce ați cumpărat cu 3 milioane ale d-rei Ruark!"

— „Bravo!" întrerupse Iulia simulând o supărare: „Cu banii mei câștigați milioane și mie îmi dați o nimica toată de 150.000 dolari."

— „Asta este numai dobânda," replică Godwin înveselit de tonul fetei: „eu vă datorez toată combinația ce ați făcut: vroiți o primă de un sfert de milion, cât îi dau și d-nei Constantin pentru cele ce mi-a sugerat și ajutat să punem la cale?"

Drept răspuns Iulia sări de gâtul milionarului și vru să-l sărute dar se opri și începu să tremure ușor.

Peste fața curată, cu fruntea 'naltă, nasul drept frumos, cu gura energică a fabricantului de locomotive, trecu o ușoară roșață.

Godwin privi fata cu un aer curios, surâse, și ca să nu-i jignească delicatețea schimbă vorba.

Telefonul sună și un negru veni să cheme pe Gedeon. D-na Constantin dorea să comunice câte va amănunte d-lui Leroux... sub înțelegând pe Godwin, apoi îl ruga să-l poftească la telefon.

— „Știți," zise Elena după câteva cuvinte, „că ar trebui, în interesul afacerei, pentru ca să nu se spună că a fost o mașinație a noastră ar trebui să plece tatăl Ceciliei până în California sau în Munții stâncoși și de acolo să dea de știre că trăiește și că fiind bolnav, cere să se continue lucrul. Este în interesul și al d-lui în chestie și al lui Dan."

Milionarul cunoscând din spusele luliei cele ce se petrecuse la fabrică, făgădui să se execute, apoi la Telefon ceru voie Elenei să o viziteze, când avea să fie soțul ei acasă. Elena primi făgăduind că a doua zi să-l primească după toate regulele ospitalității.

In ziua următoare o telegramă sosită lui Leroux pe numele luliei, din partea Angeliei, anunță că „frumoasa" se află la Golden Hill ranch în munții stâncoși, sănătoasă, dar cam tristă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Înviorat de ştirea primită milionarul se pregătea să plece, când negrul anunţa sosirea unui automobil cu mai mulţi domni.

Gedeon recunoscu pe procurorul Swonger;

— „Haiti," exclamă Godwin: „să ştiţi că prostul ăsta ne prepară vr'o surpriză neplăcuta... După ce a vrut să te aresteze pe d-ta pentru mine, dragă Geo, să ştii că vine să mă aresteze şi pe mine..."

Leroux, cum sta întins pe canapea isbucni în râs, zicând:

— „Nu m'aşi mira de loc, să aflu dela el ca bandiţi cari nu au putut pune mâna pe d-voastră, să se fi plâns la parchet, că eu vă ţin aci sechestrat, —în acest caz, dacă vroiţi să scăpaţi mai uşor puneţi-vă un fular în jurul gurei, lăsaţi pălăria pe ochi şi duceţivă cu d. Walsh la d-na Constantin, de acolo plecaţi cu un automobil până la o staţie şi porniţi spre Golden Hill. La revedere!"

Cu decizia caracteristisă acţiunilor lui, milionarul îşi legă un fular peste partea inferioară a obrazului puse o şapcă a lui Leroux peste ochi, dându-şi aerul unui şofeur cu falca umflată şi, însoţit de Gedeon porni, condus de Jeana, spre o altă eşire, pe când negrul, făcând oficiul de om de casă, sili pe Swonger şi subalternii lui să aştepte în salon, până se convinse bine că Godwin şi cu Walsh au dispărut de cotitura drumului.

Swonger impacient de atâta aşteptare făcu sgomot şi lulia intră întrebând cu cel mai candid aer, despre rostul acestei turburări:

— „Aşteptăm aci de zece minute, să vorbim cu stăpânul casui!" exclamă procurorul abia stăpânindu-şi supărarea.

— „Puteţi aştepta şi dela începutul creaţiei d-le. Nu va chemat nimeni aci ca să faceţi scandal..."

— „Dar eu sunt procurorul Swonger, d-şoară..."

— „Un motiv mai mult ca în calitate de procuror să daţi dovada că respectaţi şi legile cuviinţei, nu numai ale republicei!"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Swonger abia își putu înfrâna necazul și era gata să replice pe un ton violent, când auzi pe Zenobia întrebând:

— „Dar cine face așa gălăgie acolo dragă Iulio?“

— „Un domn, care zice că e procuror,“ fu replica tăioasă a brunetei.

Swonger întrebă, potolindu-și vocea:

— „Nu este cumva dincolo d-șoara Zenobia Walsh?“

— „Da, chiar d-sa. Dar ce vroiți. D. Leroux este bolnav.“

Swonger îmblânzit reluă:

— „Pot să-i vorbesc d-șoarei sau d-lui Leroux? Vă rog d-șoară scuzați tonul meu. Omul greșește uneori... D. Leroux poate să mă primească?“

Iulia conduse pe procuror în odaia alăturată în care Zenonia ședea întinsă pe o sofa pe când d. Leroux încă palid, cu mâna bandajată atârnată de gât, sta într'un fotoliu.

După cuvintele de introducere, Swonger începu:

— „Am venit adus de un denunț. Mi s'a afirmat că d-voastră dețineți pe d. Godwin sechestrat aci. Fusese vorba acum trei zile să viu să păzesc vila părăsită. Oamenii mei cari acum se află în salon— au pândit dar nu au văzut nimic. Acuma un denunț e un lucru care trebue cercetat și am venit să văd unde este d. Godwin.“

Leroux se desfăcu la mână și zise liniștit:

— „Oamenii d-voastră n'au văzut nimic, dar eu am fost rănit într'una din seri de aceia pe cari oamenii d-voastră nu i-au văzut. Eu însu-mi am rănit pe unul din ei.“

Swonger lămuri cu un surâs:

— „Înțeleg și neavând cum să se răzbune, au trimis acest denunț pentru a vă procura neplăceri. Din nenorocire d. Godwin nu este de găsit nicăeri și pierderea lui, acuma mai ales, este o lovitură teribilă pentru toată industria noastră de locomotive, într'o vreme când avem mai mult decât ori când

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nevoie de ele. Ştiţi poate, din ziare, că atelierele Godwin s'au închis. Guvernul ar sprijini pe ori cine ar avea curagiul să încerce a le face să meargă...“

— „Şi de ce nu se fac propuneri în acest sens?“ întrebă Leroux.

Swonger dădu din umeri cu descurajare:

— „Toţi directorii fabricelor Godwin par a fi cumpăraţi de un consorţiu de financiari, cari doresc să pună mâna pe acţiunile societăţei. Eri ei au pus două tipese îndrăsneţe să rafleze toate acţiunile de pe piaţă: Una e o oarecare d-şoară Ruark, care a cumpărat telegrafic tot stocul disponibil la New-York, iar alta o d-nă Constantin.“

Zenobia îşi stăpâni un zâmbet şi întrebă pe Iulia:

— „Ai auzit d-ta dragă, numele acestei îndrăsneţe aventuriere numită d-şoara Ruark? Închipuiţi draga mea, o fată să rafleze toate acţiunile pe piaţă. Aşa ceva n'am citit nici în Conan Doyle!“

Iulia dădu din umeri cu un aer de dispreţ, abia putându-şi stăpâni surâsul care îi cripsa buzele:

— „De unde vrei d-ta să cunosc eu pe fie ce aventurieră care există în Ohio! Dar cât a raflat oare?“

Procurorul ca s'o înbuneze i se adresă dând explicaţii:

— „Ambele aceste diavoliţe, au pus mâna pe acţiuni a căror valoare era înainte, şi va ajunge iarăşi în scurt timp, la cifra de 75 milioane de dolari. Numai în câteva minute, d-şoară.“

— „Groaznice diavoliţe,“ zise Iulia auzibil.

— „Ceea ce este mai nestim, d-şoară Walsh, este că mi s'a afirmat că fratele d-voastră a fost văzut acolo interesându-se să vândă acţiuni şi pe urmă a vrut să cumpere, şi că una din ele, acea d-na Constantin, avea aerul că numai din admiraţie pentru d. Walsh cumpără tot ce s'a găsit pe acolo. Admiraţie sau calcul, dar a făcut fata aia o lovitură superbă. Regret că nu a făcut-o fratele d-v. d-şoară.“

— „Dar dacă o făcea nu-l arestaţi acum?“ în-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

trebă Zenobia cu un surâs care dădu fiori prin inima procurorului.

Swonger se reculese de efectul privirei şi rosti:

— „Cum să-l pot aresta, d-şoară? astea sunt speculaţii permise de legile noastre, şi admirate de ori ce american. Dar mă iertaţi nu a-ţi putea să-mi spuneţi dacă d. Godwin se află aci?“

Fata surâse din nou şi dând figurei sale delicate un aer de protestare blajină replică pe un ton care deşi era liniştit, nu admitea discuţie:

— „Negreşit că nu este aci. Nu v'a spus d. Leroux? Vroiţi? Vă pot jura iată o jur chiar, că d. Godwin nu se află aci, în această casă, încăperi, sau măcar în aceste împrejurimi.

„Dar din acest moment d-le Swonger, consideri ce întrebare a d-v. asupra acelui domn Godwin ca o jignire intenţionată ce a-ţi vroi să-mi aduceţi...“

Procurorul vroi să protesteze de intenţiile lui curate, să invoace neeesitatea în care era pus de ordinul superiorilor săi, dar fata zise Jeanei:

— „Adu-mi dragă cârjile, ca să mă retrag din faţa acestui domn, care pretextând că-mi poartă prietenie, vine să neliniştească pe amicii mei cu prezenţa agenţilor ce cară după sine!“

Procurorul bâigui încurcat:

— „Vai d-şoară, dar cât de crudă sunteţi cu mine.“

— „Unde e cruzimea mea d-le procuror? Nu aţi mai venit odată să arestaţi pe fratele meu. Acuma, mă mir că încă nu aţi pronunţat formula d-v. sacramentală, faţă de una din persoanele prezente.“

Swonger îşi şterse sudoarea de pe frunte cu o batistă, vru să vorbească din nou, dar tânăra îi reteza vorba.

— „Iată aci este prietena mea, Jeane. Vino Jeano dragă să vezi cum te arestează d. Swonger cât ai clipi! Sau aveţi aci pe d. Leroux pe care îl acuzaţi că deţine pe ilustrul d-voastră Godwin sechestrat... Mă mir că încă nu i-aţi pus de mână acel soi de căţuşe descris de Connan Doyile, ca fiind întrebu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

intat de Sherlock Holmes, care şi el făcea pe procurorul."

Swonger opri cu un gest politicos fluxul de cuvinte al Zenobiei şi declară că se retrage împreună cu oamenii săi, numai ca să nu mai supere cu prezenţa sa pe d-şoara Walsh.

Fata rosti cu o intonaţie care părea serioasă:

— „Nu mă supără venirea d voastră când sunteţi singur. M'ar bucura să vă văd odată la noi ca prieten, iar nu ca procuror gata să-mi bage prietenii, rudele, fratele şi poate chiar şi pe mine la închisoare."

— „Voi veni d-şoară," replică Swonger, „voi veni să vorbim asupra celor ce mi-aţi spus cu privire la persoanele pe care le bănuiţi, că ar fi în legătură cu această afacere. Voi veni ca prieten."

— „Ştiu," zâmbi fata, „veţi veni ca prieten şi pe urmă veţi scoate un mandat din buzunar! Şi parodiând glasul lui bărbătesc: „în numele legii vă declar arestată! Şi luaţi aminte d-şoară Walsh că orice cuvânt veţi rosti din acest moment, se poate întoarce împotriva d voastră."

Schimbând glasul fata încheiă:

— „Foarte mulţumesc de aşa prietenie."

Peniru a dumeri pe Swonger, Leroux scoase o cartă pe care erau notate atribuţiile sale pe lângă autorităţile din Cleveland; şi Swonger, îşi ceru scuze exprimându-şi regretul că nu a ştiut precis cu cine avea afaceri, înainte de a fi venit cu atâţia inşi „în vizită." El îşi îndreptă cercetările în direcţia vilei părăsite, dar cu acelaş insucces.

CAP. XVIII

Frumosul violonist însoţi pe Theodor Godwin până la locuinţa d-nei Elena Constantin şi ambii fură introduşi în odaia care servea drept salon. Elena pregătise totul în vederea sosirei oaspelui ei, şi pentru a fi mai sigură că nu va fi turburată de lucrătoarele ei, le dăduse o zi de vacanţă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Milionarul sosi şi scoţându-şi fularul care-i masca partea inferioară a obrazului, făcu vr'o câteva reflexii menite să arate cât de politicos lucru este să meargă cineva pe stradă alături de o mutră de lapte către care se întorc nu numai fetele şi damele, dar până şi bărbaţii. El zise cu un aer supărat:

— „Tânărul acesta, d-nă e un tip compromiţător: pe cuvântul meu! Tocmai când aveam mai mult interes să nu fiu luat în seamă, tocmai atunci s'au blojdit mai mulţi la noi."

— „La mine, dragă d-le Godwin," îl întrerupse Gedeon, „la mine s'au uitat, nu la d-ta; aşa că d-ta nici nu ai fost luat în seamă. Cu atât mai puţin cu cât umblai în urma mea."

— „Nu mai merg decât în automobil cu d-ta Gedeon dragă! Asta să o ştii. Acuma d-nă Constantin să regulăm treburile noastre."

Vorbind fabricantul, scoase condeiul său şi pe o hârtie de scrisoare adusă de Elena, îi făcu un cek pentru banii pe cari îăgăduise, punând o dată anterioară. El făcu o altă scrisoare prin care împuternicea pe Dan Constantin să ia conducerea atelierelor, din momentul ce va crede de cuviinţă şi să iscălească toate ordinele în numele „preşedintelui Godwin."

— „Dar," îl întrerupse Elena, „d-nul Gedeon Walsh şi cu mine am dat vr'o 40.000 de dolari pentru o mie de acţiuni, în afară de acţiunile cumpărate cu banii d-şoarei Iulia Ruark."

Godwin se gândi un moment; el păru uşor contrariat, în cele din urmă zise:

— „Vi le răscumpăr cu preţul de 1000 dolari bucata: aşa că aveţi de împărţit un milion între d-v. după puterile băneşti ce aţi pus în joc.

Gedeon interveni întrebând cu un aer nedumerit:

— „Dar spuneai că ai un bancher, dragă d-le Godwin, de ce nu ai cerut banii dela el?"

Milionarul îl bătu pe umeri rîzând:

— „ Şi sub raportul acesta eşti un naiv dragă;

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

amicul meu mi-ar fi dat bani şi ar fi cumpărat prin oamenii lui trei sferturi din acţiunile de pe piaţă. Nu, nu puteam să fac decât cum am făcut. Eşirea mea din culise ar fi urcat hârtiile la preţuri pe cari nu aşi fi putut şi nici vrut să le plătesc. D-na Constantin mă pricepe desigur."

Elena indicase servitoarei să intre în salon cu ţigările, cafelele şi dulceaţă, pe care o servea, spunând că o face după cum i-a spus bărbatul ei, că se oferă în România...

— „Aşa-i," zise Godwin, „Bărbatul d-tale nu e american născut, este american prin voinţa lui. Român, e din ţara care are cea mai nobilă Regină şi Regele cel mai mare ca abnegaţie, iubire de popor, din câţi au cunoscut istoria. Ştiu .. de altfel toţi românii sunt lucrătorii buni. Sunt unii din ei organizatori admirabili."

Pe când vorbeau, Dan Constantin sosi. El salută cam stângaciu, impresionat de marea cinste ce-i făcea regele locomotivelor, şi câteva momente nu găsi cuvinte să vorbească.

Elena se folosi de această inferioritate momentană a soţului ei pentru a-l prezinta într'o lumină favorabilă. Ea zise cu un aer protegiuor:

— „Oh, dragul de el, ce emoţional este de vizita d-voastră d-le Godwin! Vedeţi el ţinea mult la d-v., şi vă admira astfel încât niciodată nu ar fi visat ca d-voastră să-i faceţi o astfel de o onoare.. Şi acuma iată că nici nu îndrăzneşte să vină să vă dea mâna..."

Godwin mişcat de cuvintele tinerei femei, se ridică dela locul lui şi ducându-se spre Dan îi apucă mâinele zicând cu o intonaţie prietenoasă:

— „Nu-ţi închipui Dane dragă,—permite-mi să-ţi vorbesc ca unui fiu, — nu-ţi închipui cât de drag mi-te face acuzaţia ce-ţi aduce frumoasa d-tale soţie. Şezi şi să vorbim prieteneşte. Pe d-nealui pe băiatul ăsta frumos îl cunoşti? Este viitorul meu ginere... D-l Walsh. Veţi lucra odată împreună... Strângeţi-vă mâinile!..."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Gedeon privi în ochii lui Dan cu acel aer surîzător, blajin, prietenos, care îi câştigă simpatiile celor ce se aflau cub magia ochilor lui şi îi strînse mâna zicând :

— „Sper să rămânem buni prieteni!“

— „Cine ar putea să reziste atracţiei ce exercitaţi?“ întrebă Dan, mirîndu-se în gând de cuvintele ce rostea.

Fabricantul de locomotive vorbi, adresându-se Elenei :

— „Regret din suflet că d-voastră fiind femee nu puteţi avea acces în direcţia atelierelor mele. Cred că judecata d-voastră promptă ar fi de mare folos lui Dan al d-voastră... dacă var asculta.“

Elena replică zâmbind :

— „Cum să nu asculte? De sfaturile bune, ascultă el oricând. Cred că d-v. dacă îmi daţi voie să exprim părerea mea, aţi face bine să telegrafiaţi—din Golden Hill dela d-şoara Fowler,—lui Dan ordinele pe cari să le execute. Parcă aveaţi un secretar...“

— „Aveam, dar s'a dat de partea consorţiului care se luptă să pună mâna pe acţiunile ce aţi raflat d-v. şi Iulia Ruark. Ştiu bine, că prin el s'ar fi putut face multe lucruri, de oarece avea autoritatea pe cere şi-o crease lucrînd în numele meu...“

Dan interveni cu o lămurire :

— „Pe ordinul dat de el s'au întemeiat eri directori ca să închidă atelierele.“

— „Mi-a făcut un serviciu. Şi D-ta Dane, intervenind, cum ai intervenit, în urma sfatului D-nei Constantin, te-ai pus în evidenţă ca singurul care reprezinta, şi ştia să ia apărarea, intereselor mele. Pentru acest singur fapt, trebue să te numesc director general. Şi am să o fac telegrafic. Poimâine am să fiu acolo la Golden Hill şi vei vedea...“

Dan bâigui câteva fraze de mulţumire.

— „Toată poţitica d-tale, are să fie,“ urmă magnatul industrial, adresându-se în parte Elenei, să

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

faci să lucreze lumea ca şi mai înainte, şi să se execute comenzile pentru cari avem contracte. Pentru o săptămână vei introduce lucrul de noapte, ca să recâştigi zilele pierdute; Vei da sporuri de salarii unde vei crede. Vei da lucru cu bucata, şi vei lua totul din mâna directorilor cari s'au dovedit că lucrau contra intereselor mele. Vei cere pentru D-ta sprijinul Justiţiei, pretextând că boala nu mă lasă să plec de acolo."

— „Cred că directorii cari au fost contra d-v,, dacă-i mai lăsaţi să lucreze, vor căuta să reintre în favoarea d-v. printr'o muncă mai încordată."

Elena interveni cu vioiciune:

— „Vor pune la cale sabotagiul sistematic, şi vor lucra să scadă producţia crescând cheltuelile. Aceasta în vederea deprecierii acţiunilor. Probabil că acei cari au avut de gând să pună mâna pe acţiuni printr'o lovitură financiară nu au să se dea înapoi până nu vor fi încercat toate posibilităţile."

— „Da," zise milionarul gânditor, „trebue să-i eliminezi! In tot cazul ţine-i la distanţă de orice acţiune: peste trei zile vei primi telegrama mea. In acest timp vei cerca să-i sileşti să reînceapă lucrul."

Gedeon făcu o propunere:

— „Nu aşi putea să rămân şi eu aci, să-i dau d-lui Constantin concursul meu, când va fi să convingă lucrătorii să reia lucrul?!"

Fabricantul de locomotive după ce luase dulceaţa oferită de Elena, bău apa din pahar şi zise cu o intonaţie veselă:

— „D-ta Geo dragă ai să fii bun numai pentru secţia femeilor; ştii sunt vopsitoarele de piese metalice, şi lucrătoarele dela vagoanele capitonate, curăţitoarele şi toate femeile şi fetele în general. Când te vor vedea, că le ceri să lucreze, au să înceapă numai de cât de dragul ochilor d-tale."

— „Aşi fi fericit să pot deveni şi aşa de vr'un folos, tatălui... Ceciliei," replică violonistul fără a face pe modestul. „In cazul acesta ar trebui însă şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pentru celelalte ramure în cari lucrează bărbaţii, să fie o damă sau o d-şoară frumoasă, în lipsa Ceciliei..."

— „Ş'iu," îl întrerupse Godwin. „Şi eu m'am gândit la influenţa pe care ar avea-o asupra bărbaţilor, intervenţia d-nei Constantin."

Elena îşi stăpâni rîsul cu greu; privi spre soţul ei şi îl întrebă mai mult din ochi:

— „Ai admite ca eu să fac pe oratoarea?" Apoi tare continuă: „Nu ar fi primul caz şi nici ultimul. Dar toate acestea se vor aranja mult mai uşor decât o credeţi d-v. d-le Godwin. Nu lucrătorii au cerut oprirea lucrului, ci directorii cumpăraţi."

Godwin fu lovit de acest argument. El aruncă o privire admirativă în direcţia d-nei Constantin, şi suprimă un oftat, pregătindu-se să o complimenteze pentru vederea ei limpede.

O lucrătoare a Elenei bătu în uşă, şi o chemă. Dan Constantin se scuză şi-şi însoţi nevasta până afară.

Gedeon bătu uşor pe umărul lui Godwin; şi cu o privire prietenoasă, indulgenţă şopti:

— „Tată socrule—iată socrule; ia seama să nu vii în conflict cu porunca a şasea."

Milionarul izbucni într'un rîs sgomotos sub care cercă să-şi ascundă mişcarea lăuntrică. In cele din urmă, rosti cu aerul glumeţ, pe care îl avea când era în dispoziţii bune:

— „Sunt fiinţe pentru cari nu este uşor să calci o poruncă. Dar sunt altele pentru cari regreţi că e numai o pârlită poruncă de întrînt. Dacă bănuiala d-tale ar fi adevărată... aşi regreta că nu mai sunt cel puţin o mie de porunci de călcat. Insă din fericire, inima mea este prinsă într'altă direcţie: ţin la o fiinţă care nici nu bănuieşte cât de mult o admir şi o simpatizez."

CAP. XIX

Sosirea lui Dan Constantin şi a lui Gedeon Walsh

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

la sediul directoral al fabricelor de locomotive, surprinse pe secretarul lui Godwin şi pe cei trei directori, cari discutau acolo continuarea închiderei şi plătirea lucrătorilor. Dan trecând printre rîndurile de lucrători cari staţionau în curte, ca să se informeze de soarta lor, află că se promitea facerea plăţilor, ca pentru o închidere mai îndelungată. El vorbi cu câţiva din colegii săi, cari erau ca şi el şefi de echipe şi, le dădu ştirea, că lucrul va fi reluat şi că, în curînd vor sosi ştiri, dela Godwin care se află bolnav, într'un sanatoriu, de pe urma unui accident de automobil.

El alese câţiva din cei pe cari îi cunoştea mai bine, le ceru să-l sprijine şi le promise, în afară de leafă, gratificaţii. Vre-o 50 de inşi îl urmară.

Spre uimirea lui, Gedeon găsi printre cei prezenţi la consiliul de directori pe Ralph Woodson, nepotul lui Godwin, căruia Swonger îi dăduse drumul pe cauţiune. Ralph vorbea cu autoritate făgăduind să găsească banii necesari pentru plata lucrătorilor, dacă vor anunţa închiderea atelierelor pentru o lună. Directorii abia priviră la Dan Constantin, pe care îl considerau, ca pe un simplu şef de echipă, şi secretarul îi dădu ordin să aştepte afară, de oarece aveau întâi directorii de terminat discutarea închiderei uzinelor.

— „D-le Hardy," zise Dan înaintând către secretar, „vorbesc în numele celor ce m'au delegat să vă cer socoteală de închiderea atelierelor. Şi aveţi să mă ascultaţi!"

Directorii se consultară din ochi cu Ralph şi cu secretarul Hardy, spre a hotărî aruncarea lui Dan afară. Însă tânărul nu se intimidă, ci, luînd un scaun îl oferi lui Gedeon, rostind liniştit :

— „Vă rog să luaţi loc, până regulez cu aceşti domni!"

Gedeon se aşeză, picior peste picior, pe când Hardy, încurcat, avea aerul gata să sară asupra lui Dan Constantin.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şeful de echipă zise cu simplicitate:

— „Nu vă iuţiţi: reprezint un grup de lucrători, hotărîţi să vă facă piftie dacă vă atingeţi de mine, alesul lor. Şi mai reprezint şi pe persoana care iscăleşte aci. Citiţi d-le secretar. Citiţi, dar nu puneţi mâna pe hârtie."

Directorii şi secretarul se apropiară. Hardy citi ordinul scris de mâna lui Godwin, ordin prin care, în caz de lipsă a lui şi în caz de turburări, Dan Constantin şef de echipă, avea să ia conducerea atelierelor şi să dispună continuarea lucrului şi plata lucrătorilor, cu fonduri ce i se vor pune la dispoziţie de Banca Federală.

Toţi rămaseră consternaţi. Secretarul holbă ochii, scos câteva momente din liniştea şi încrederea în sine ce afişase. Numai Ralph nu se dădu învins. El strigă într'o explozie de furie:

— „Să-l arestăm! Trebue să fie părtaş cu acei cari au pus la cale dispariţia lui Godwin. Pe mine m'au arestat fără nici o probă. Acest om are în mâini, dovada că a ţinut pe Godwin la discreţia lui, şi că i-a smuls acest document, cu ajutorul căruia vrea să pună mâna pe fabricele de locomotive."

Cu o mişcare bruscă, Hardy reuşise să smulgă hârtia din mâna lui Dan, şi se pregătea să o rupă în bucăţi. Gedeon dela locul lui, interveni cu o linişte care potoli pe toţi:

— „Dacă rupeţi hârtia d-le secretar, nu veţi avea cu ce dovedi că acest om este complice în dispariţia d-lui Godwin. Prin „rupere" faceţi numai dovada că d-v. vă temeţi de el şi că hârtia vă încurcă socotelile."

Secretarul se opri nedumerit, puse hârtia pe birou şi întrebă:

— „Dar d-v. cine sunteţi? parcă v'aşi fi văzut eu unde va..."

Ralph privise pe Gedeon şi recunoscându-l exclamă:

— „D-nealui este tipul după care a fugit fata lui

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Godwin! Omul care se credea viitorul ginere a lui Godwin. Un vânător de zestre."

Directorii se priviră încurcați. Aveau în fața lor pe succesorul probabil al stăpânului. Atitudinea lor se schimbă; din agresivă deveni curtenitoare.

Numai Hardy, care cunoștea sentimentele anterioare, ale lui Godwin, împotriva lui Gedeon, mai păstra o atitudine bățoasă. El privi hârtia de pe birou, apoi la Dan și Gedeon, căutând să vadă ce legătură era între toate aceste. Unul din directori luă pe Ralph mai de o parte, pe când ceilalți doi, căutau să justifice prin tot felul de întortochieri bănuelile ce se crezuse în drept să le arate față de afirmațiile lui.

Starea de nehotărîre fu întreruptă de irupția unui număr de lucrători și șefi de echipe, cari vroiau să știe de soarta colegului lor.

Dan Constantin le făcu semn să stea liniștiți și reluă cu glas destul de tare, ca să fie auzit de toți:

— „Sunt — cum ați văzut din acel document pe care vroiați să-l rupeți,—sunt împuternicit de d-nul Godwin, ca în lipsa lui, să-l înlocuesc: să continui lucrul, să făc plăți cu banii puși de d-sa la dispoziție și să numesc și să dau afară pe oricine va lucra contra intereselor d-sale: adică, pe cine va căuta să-l ruineze oprind lucrul, atunci când toți lucrătorii se roagă să fie lăsați să lucreze."

Câțiva din prietenii lui Dan încântați de această subită avansare a colegului lor strigară:

— „Hura pentru Godwin! Să reluăm lucrul imediat!"

Dan încurajat de sprijinul amicilor săi, se adresă directorilor.

— „Din acest moment încolo, d-v., care ați ordonat încetarea lucrului, veți bine voi a sta de o parte, până la sosirea d-lui Godwin. Iar d-ta d-le Hardy nu vei mai da un ordin, fără ca el să fie iscălit de mine. D-v. d-le Ralph, porniți și vă duceți

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

să reclamați parchetului că am venit să vă deranjez planurile.

„Patru din amici mei, vă vor însoți până la eșirea din uzină. Vă rog," se adresă el către câțiva, cari înaintaseră să apuce pe Ralph; „vă rog să-l menajați. Dați-i și pălăria. Numai în caz de o face gură... potoliți-l."

Hardy aminti că d. Ralph Woodson este nepotul lui Godwin, dar Constantin zise cu liniște:

— „Mai bine ar fi fost un străin, și lua apărarea intereselor stăpânului nostru, decât o rudă care vrea să-l rutineze, lucrînd la închiderea uzinelor, când comandele contractate cu statul trebuesc executate cu orice preț.

— De altfel d-v. d-le secretar, nu vă îngrijiți de răspunderea ce îmi iau acuma; d-v. aveți destul pe cap cu răspunderea ce v'ați luat, lucrînd sub inspirația d-lor cari, au fost directori până adineaori."

Pe când vorbea Dan, Ralph fusese luat și dus afară cu toate opunerile ce făcuse.

Directorii se priviră palizi. Unul din ei, după ce se sfătui cu colegii săi, încercă să ia pe Dan cu vorba, spre a-l încurca într'o discuție, dar fostul șef de echipă nu se lăsă păcălit, ci rosti cu un ton de autoritate:

— „Acuma, d-v. domnilor foști directori, aveți să vă duceți până acasă, și veți sta la dispoziția d-lui Godwin și a ordinelor ce voi primi... Până la poartă vă vor excorta câte doi din amicii mei."

— „N'am nevoie de nimeni!" exclamă unul din directori cu dârjie.

— „Se poate, dar lucrătorii știu acuma ceea ce vroiați d-v., și vă așteaptă. Ei pot să vă linșeze, dacă nu sunteți însoțiți. Primiți excorta cât v'o propun eu. Mai târziu veți veni să mă rugați și nu voi mișca un deget pentru d-v.! Eu nu am interes să mă pun rău cu lucrătorii pentru a vă ocroti pe d-v. care nu m'ați fi ocrotit de loc, ci m'ați fi mâncat cu plăcere... Plecați."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Câte-şi trei directori se înţeleseră dintr'o privire, şi eşiră din birou excortaţi.

De afară se auziră huiduieli şi fluerături: Unii lucrătorii mai dârzi, cereau spânzurarea foştilor şefi, alţii instruiţi de amicii lui Constantin, însoţeau pe directorii aruncîndu-le batjocuri şi ironii usturătoare.

Ajunşi la poartă cei trei fură întîmpinaţi de un grup de femei. Parte din ele erau lucrătoare, iar restul soţiile lucrătorilor rămaşi acasă. Veneau să protesteze contra închiderii fără nici un motiv a fabricei.

Unul din cei trei foşti directori se urcă pe o culie şi începu să îndemne femeile să spargă geamurile biroului în care se afla noul conducător.

Intr'o săritură o femeie mai tânără îmbrăcată în zdrenţe, cu obrazul murdar, mascat de o broboadă, fu alături de orator şi începu, în cuvinte pasionate, să îndemne femeile să meargă să ceară reluarea lucrului. Ea arătă o piatră şi o cărămidă, ce le avea în mână, spunînd că e gata să înveţe minte pe cei cari îşi băteau joc de existenţa muncitoarelor.

Grupul întreg de femei înfuriate năvăli în spre localul în care se afla Gedeon cu secretarul Hardy şi cei câţi-va lucrători devotaţi ai lui Constantin.

Oamenii arătară mulţimea femeilor furioase, cari soseau vociferând şi Dan se pregăti să iasă afară spre a le vorbi. Unul din şefii de echipă, spuse lui Dan pe un ton îngrijorat:

— „Le cunosc! Nu vei putea vorbi Dane. Inainte de a putea plasa o frază, ai să te alegi cu capul spart; bărbaţii, ai văzut i-am câştigat uşor, dar la femei nu au trecere vorbele. Nu poţi vorbi, căci toate au să vocifereze."

Gedeon înaintă surîzând:

— „D-le Constantin," zise el, „să încercăm ce putere are ideia soţiei d-tale!" Şi cum Dan îl privea mirat el complectă:

— „Ştii spunea că pentru a îndupleca pe femei ar fi destul să le vorbesc eu."

Dan negă din cap cu energie, nevoind să expună

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pe Gedeon primejdiei de a fi rănit de vr'un proectil. Dar o piatră sparse geamul biroului, şi apoi o cărămidă lovi în biroul în faţa căruia sta secretarul. După câteva secunde mai sosiră alte proiectile.

Trebuia intervenit până nu era prea târziu şi Gedeon Walsh, fără a mai asculta, se repezi prin uşă, se opri în capul scării înaintea mulţimei de femei cari vociferau în chip asurzitor.

La vederea acelei mase alcătuite din figuri crispate, în faţa primejdiei ce părea că-l ameninţă, tânărul se opri, cu un aer uşor mirat. Peste faţa lui frumoasă, virilizată de mica mustaţă brună, trecu un surîs nelămurit. Gedeon îşi aminti că acum era momentul să se folosească de acea putere de fascinaţie pe care o radia întreaga lui fiinţă elegantă, şi un zâmbet fermecător îi lumină chipul.

In loc să facă un gest menit să impună tăcere, el surîse ridicând mâinile, şi-şi acoperi cu palmele urechile, dând acestui gest un aer de comică protestare împotriva vociferărilor.

Ca în urma unei vrăji, ţipetele amuţiră, se auzi numai o arţăgoasă zicând:

— „Să auzim ce spune jurnalul cela de modă masculină."

Un rîs general urmă, şi surîsul lui Gedeon se schimbă într'un rîset de un haz cuceritor.

Dan se folosi de această clipă de tăcere, pentru a năvăli afară şi a rosti cu energia necesară menită să dea glasului său, o mai mare amploare:

— „D-nealui aduce din partea d-lui Godwin ştirea, că lucrul se reia din acest moment! Şi că vi se vor plăti şi zilele de nelucrare ce v'au fost impus de directorii pe cari i-am eliminat."

Câteva aclamări răspunseră. Unele femei cerură să le vorbească Godwin. Dar Dan explică în cuvinte scurte, că stăpânul fabricelor se află bolnav într'un sanatoriu, iar lucrul va fi reluat imediat şi pe măsură ce vor sosi lucrătorii absenţi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Dar cine e păpuşa asta frumoasă cu mustăţi?“ întrebă altă femeie.

— „Este probabilul succesor al d-lui Godwin... Ginerele patronului,“ zise Dan, şi, adăugă el bătând prietenos pe umărul lui Geo, „cel mai bun prieten ce aveţi. D-nealui a cerut să vă plătim zilele nelucrate.“

— „Fetelor,“ strigă o tânără din mulţime, „acesta este celebrul Gedeon Walsh supranumit cuceritorul de inimi. Fiind că a avut o idee tot pe atât de drăguţă pe cât este de frumos, propun să strigăm de trei ori „Hura“ şi staţi: mai propun că dacă strigăm „Hura“ şi s'o găsi vr'o trădătoare să mai facă scandal sau să vorbească nefolositor să-i rupem coadele. Acuma să strigăm!“

O întreită aclamaţie eşită din piepturile sutelor de femei, zgudui aerul. Gedeon mulţumi din cap uşor, şi nu se putu dumeri; i se păru că recunoaşte acest glas, dar el nu putu distinge din sutele acelea, care femeie vorbise.

O altă voce femeiască propuse:

— „Să o numim pe ea, delegată; să trateze în numele nostru!“

— „Păi, ea a dat cu bolovanul în geamul biroului!“

— „Şi cu cărămida tot ea a dat!“ strigă alta.

— „Cu atât mai bine,“ rosti propunătoarea, „are să aibă mai multă autoritate: să meargă singură să trateze şi noi să admitem tot ce o decide.“

Convinse, sutele de femei scoaseră ca dintr'un singur piept strigătul:

— „Să meargă!“

Printre lucrătoarele adunate se făcu o ulicioară, pe care înainta delegata spre intrarea biroului.

Noua sosită avea o broboadă pe cap, şi obrazul mânjit, iar întreaga ei îmbrăcăminte curgea de pe ea, par'că ar fi fost compusă din bucăţi luate separat din şapte etalaje de vechituri.

Femeia ţinea broboada cu mâna la bărbie, şi când se apropiă, destul ca să fie văzută bine de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cei doi bărbați, puse un deget pe gură și căscă ușor ochii. Erau două mari stele albastre strălucitoare de inteligență.

La vederea acestor ochi Dan făcu o figură ca de tâmpit, dar se stăpâni, și cu un gest de politeță măsurată îi arăta drumul în spre birou, făcându-i loc să intre. Cedeon îi urmă, frământându-și în zadar creerul să ghicească de unde cunoștea glasul și par'că și privirea acestei zdrențeroase.

Constantin făcu un gest către secretarul Hardy chemându-l afară pentru a-i da însărcinarea să convoace telefonic pe contabili și supraveghetorii de de ateliere, spre a le comunica ordinul de reîncepere imediată a lucrului.

Femeia care susținea pe delegata, ceru să intre și ea. Dan o privi și-și stăpâni un zâmbet apoi se repezi de adreptul la delegată, zicându-i cu cel mai duios accent:

— „Bată-le norocul de șireată! Dar cum ți-a dat prin gând să ne spargi geamurile?!"

Și fiindcă Cedeon încă nu pricepea, Dan zise rîzând fericit:

— „Dați-mi voe să vă prezint pe persoana care se ascunde sub aceste colecții de zdrențe alese; N'o cunoașteți? Este fosta d-șoara Alice Brunelly. Fiica celebrilor soți artiști ochitori..."

— „Alice Brunelly," murmura Gedeon nedumerit, întinzând mâna, „după voce și după privire parcă ași cunoaște-o, dar după nume, mărturisesc că nu am avut onoare încă..."

Dan reluă în glumă:

— „Trebue să o cunoașteți e cea mai ideală ființă din câte am cunoscut... însuși d. Godwin s'a exprimat cu admirație față de aptitudinile sale... Ați vorbit cu dânsa de curând..."

Delegata surîse și-și scoase broboada dela gură arătându-și tot obrazul, Gedeon Walsh scoase o exclamație de surpriză:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Ah... d-na Elena Constantin! Ce surprindere! D-v. ne-aţi ajutat. Intr'un chip cu totul miraculos.

Elena îşi potrivi părul zbârlit pe frunte, şi-şi şterse negreaţa de pe obraz, scuzându-se:

— „Nu puteam să las pe Dan la voia întâmplărei... Femeile sunt mai rele de cât bărbaţii—când operează în turmă... Dacă ştii să le câştigi merg că oile.“

Dan o întrebă cu aerul lui blajin, prietenos:

— „Ei doamnă delegată — văd că ai adus şi pe ajutorarea d-tale d-na Wanderoff. Ce ai hotărît? dictează-ne condiţiile şi noi, fiindcă eşti mai tare, le primim, dar avem să te punem să plăteşti geamurile sparte!“

Elena şi Gedeon izbucniră în rîs. Tânăra îşi reaşeză broboada pe cap, îşi reluă aerul de mai înainte şi se pregăti să iasă zicând:

— „Ai să auzi propunerea mea afară. O să admiţi ca stabilită între noi.“

— „Ne vedem la masă? Ori rămâi până diseară aci. Dacă rămâi, vii cu d nul Gedeon Walsh, să aranjăm plecarea d-sale pe urmele d-lui Godwin şi... vindecarea d-şoarei Walsh de care sincer să spun m'am îndrăgostit şi eu... Nu uitaţi că diseară ne vom duce la d. Leroux să ţinem un consiliu...“

Elena eşi şi se arată în faţa biroului şi cu glas tare comunică femeilor:

— „Am stabilit că soţii noştri îşi reiau lucrul după amiază, şi să le plătească ziua de azi întreagă, precum şi celelalte zile nelucrate! Nu mai ascultaţi de nici unul din mincinoşii cari au cercat să ne aţâţe împotriva noului director general.“

Mulţimea de femei aclamă rezultatul şi se îndreptă spre eşire având pe Elena în mijloc.

CAP. XX

Dan chemă pe colegii săi de atelier şi le distribui rolurile dându-le atribuţii noi. Pentru a putea avea mai multă autoritate, el rugă pe Gedeon să amâne

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

plecarea sa pentru o zi şi, în urma consfătuiri ce urmă seara cu Elena şi Iulia Ruark la casa lui Leroux, lucrul rămase definitiv.

Francezul a cărui rană mergea spre o repede vindecare, le comunică ştirea, că poliţia făcuse de astădată o cercetare amănunţită la „castelul părăsit" şi constatase dispariţia completă a oricărei urme de rău făcători. El adăogă ca o concluzie:

— „Au aflat probabil despre plecarea d-lui Godwin, şi au renunţat să mai stea să mă supravegheze..."

— „Dar în acest caz," interveni Zenobia din totoliul ei, „d. Godwin este expus la o nouă nenorocire: îmi este teamă să nu i se întâmple ceva rău pe drum."

— „Acuma a scăpat de orice urmărire;" zise Iulia cu aerul ei sigur.

Discuţia alunecă asupra plecărei lui Gedeon şi se decise ca a doua zi el să instaleze pe sora sa la sanatoriul de care vorbise şi cu Godwin; şi după ce va aranja şi cu rezilierea contractului său, să pornească spre Golden-Hill-Ranch, unde se afla Cecilia.

Dan povesti, câteva din cele aflate, cu privire la maşinaţiile foştilor directori şi cum i se făcuse de reprezentantul unui grup de financiari, propunerea de a trece de partea lor, spre a se putea pune mâna printr'o operaţie de bursă, pe acţiunile societăţei Godwin... în cazul când, vor fi aruncate pe piaţă, în urma unei noui închideri a uzinelor.

Iulia îl întrebă dacă a găsit o modalitate de a face plăţile după ce va termina banii ce-i vor fi puşi la dispoziţie de bancherul lui Godwin.

— „Cred că da," replică el, privind spre soţia sa: „Elena spune că pot depune în gaj şi sconta ordinele de comandă ce ni s'au făcut de către stat. Sunt câteva greutăţi de biruit. Dar hârtia patronului ţine loc de cea mai solidă procură... atât timp, cât voi avea lucrătorii de partea mea..."

— „După „gajul" de care vorbiţi," adăugă Iulia,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„poți să plătești toate aceste datorii, cu avansurile pe care le poți lua dela guvern pe locomotivele furnizate. Arăți inspectorilor cari vor veni să te viziteze, după spusele ziarelor, și ei îți vor face orice înlesniri, numai să nu încetezi lucrul. In curând Statele Unite vor fi obligate să ducă războiul în Franța pe cheltuiala proprie."

Gedeon zise :

— „Se vorbește de construiri de căi ferate proprii, acolo pentru transportat trupele americane spre front..."

— „Eu," explică din nou Iulia, pentru a da curagiu lui Dan, „eu mă fac forte să găsesc vr'o trei milioane de dolari, numai pe simpla iscălitură a d-lui Constantin, ca împuternicit al d-lui Godwin."

Când se despărțiră târziu, Elena strînse pe soțul ei de braț zicându-i :

— „Vezi Dănuțule, cum se întorc lucrurile spre bine, dacă muncești cu onestitate și rîvnă, într'o direcție."

— „Să știi," replică soțul ei, „că abia aștept să dăm de un ungher mai retras, spre a te săruta pentru tot ce ai făcut până acum pentru mine. ."

Elena îi strînse ușor brațul și-i aminti o făgăduială :

— „Cuminte Dănuțule ! a fost vorba că suntem numai prieteni, doi camarazi...

— „Știi bine că dragostea noastră... s'a dus !"

Amărît de cuvintele cari îi aminteau o greșeală ce săvârșise el față de soția sa, cu luni înainte, Dan nu mai vorbi de dragostea ce simțea în pieptul său. El discută câteva idei ale Elenei în materie de organizație a atelierelor și a doua zi fu de vreme la birou, înaintea tuturor funcționarilor.

In cursul zilei sosi Gedeon, aducând veste despre instalarea sorei sale la Sanatoriul de „Arsonvalizare" cura prin electricitate de înaltă frecvență.

Pe când vorbeau, telefonul sună și glasul soției sale îl întrebă :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Ai aflat ştirea cu catastrofa de cale ferată în care este cuprins şi Godwin..."

Dan îngălbeni. Godwin? Dacă era Godwin mort, însemna ca el să nu se mai poată descurca singur.

— „Nu." Murmură bărbatul îngrozit, „dar cum este? Ce ştii?"

— „Trimete după un ziar. „Toate au apărut cu titlul: „Regele locomotivelor" victima unui accident de cale ferată! Godwin este încă viu..."

Dan lăsă receptorul şi dădu ordin a i se aduce foaia. In aşteptarea jurnalului, el explică lui Gedeon cele întâmplate.

Tânărul violonist, emoţionat zise încet:

— „De unde a putut afla sora mea, că se va întâmpla un accident de cale ferată? Ce înseamnă această coincidenţă...?"

Cum sosi ziarul, Dan îşi aruncă privirile asupra titlurilor şi citi:

„Regele Locomotivelor Godwin, sărit din vagonul dezlegat... Găsirea lui Godwin pe talus în nesimţire. O ciornă de telegramă arată că numea pe şeful de echipă Constantin, Director General peste atelierele Godwin!"

Zvonul despre această catastrofă se răspândi în toate fabricele ca o dâră de praf de puşcă aprinsă. Toţi şefii noi numiţi, se prezentară la Dan, unii ca să se informeze, alţii ca să-l felicite despre confirmarea numirei lui.

— „Totul va merge ca mai înainte. Vă spusesem că d-nul Godwin se află într'un sanatoriu. Acum vedeţi, ziarele confirmă din nenorocire o scuză pe care mi-o dădu-se el. Dar oricum, D-l Godwin este viu, şi ne va reveni în curînd. Până atunci nu cer nici eu, nici el, decât atât: fiecare să-şi facă datoria până la capăt. Confirmarea pe care o aduc ziarele despre numirea mea nu face decât să mă sprijine întru ceeace priveşte creditul moral de care am nevoie... De aceea, să muncim camarazi...!"

Elena şi Dan căutară pe Iulia Ruark pentru a se

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sfătui cu ea, dar spre mâhnirea lor secretara Ceciliei dispăruse fără a lăsa nici o indicație despre locu spre care se îndreptase.

A doua zi le sosi o telegramă iscălită de d-șoara Ruark. Ea încheie repetând: „Curagiu! Nu vă lăsați învinși de o știre rea! Patronul trăește. Curagiu și muncă."

PARTEA III

CAP. I

Indianul „Soare-răsare" își strecură capul prin deschizătura ușii, dar văzând că nimeni din odaia convalescentului nu-l observă, înaintă cu pași neauzibili, până la un fotoliu, lângă care ședea, pe covor, cu picioarele încrucișate, o tânără, soția lui. El o atinse ușor pe umăr și făcu semn să vină până afară. Ambii trecură prin ușă fără a produce nici cel mai mic sgomot.

Tânăra, al cărei obraz, de un roșu arămiu, avea trăsături regulate ca de europeană, își ridică genele negre, lungi spre bărbatul din fața-i, și ochii ei aurii, cari îi atrăsese porecla: „vrăjitoarea cu ochii de aur" avură o expresie de umilință-rugătoare când rosti în șoaptă:

— „Ce dorește stăpânul meu?"

— „Unde este mosafirul „Obraz de față? Se află în încăperea cealaltă?"

— „Nu... acolo se odihnește acuma „Crinul..." D-șoara Cecilia!..."

Indianul „Soare-răsare" răsuci o telegramă în mână și mormăi:

— „Nu e nimeni aci... să citească: stăpâna noastră e pe moșie cu Miss Iulia. Cine să citească hârtia asta? Bolnavul nu are voe încă să vorbească."

— „Are voe și vorbește ca un papagal de două zile, dar acuma doarme. A vorbit și ieri și ziua înainte de ieri."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Pe când indianul sta nehotărît, soția lui îl privea învăluindu-l cu o ochire în care duioșia și supunerea cea mai devotată se exprima pe față. Ea îi admira corpul voinic prins în cămașa înflorată de cusături artistice lucrate de mâna ei.

Restul costumului se compunea dintr'un pantalon, a cărui dungă exterioară era alcătuită din ciucuri alăturați unul de altul până jos; iar în picioare avea mocasini (opinci de piele) cu broderii datorite tot soției sale. În părul lung negru, lucios, adunat într'un fel de coc mic, se afla o pană mare de vultur care servea și de ornament și de „ac de cap."

— „Unde găsim noi pe d-nul „Obraz de față"? întrebă indianul gânditor.

— „Poate în odaia cu cărți. D-nul Gedeon citește mult, el poate ar ști să citească și telegrama asta."

Indianul se gândi și decise că s'ar putea ca Gedeon să fie în stare să descifreze textul unei telegrame. El porunci soției sale:

— „Adu-l... și nu trezi pe bolnav!"

Vrăjitoarea înainte de a porni șopti:

— „Stăpânul meu să nu vorbească despre „Crinul-alb," poate l'ar supăra..."

— „Nu înțeleg de ce?"

Indiana tâlmăci surîzând:

— „Fiind că amândoi sunt ca soarele și luna: amândoi frumoși; amândoi fug unul de altul... Vrăjitoarea vede bine; și ceeace nu vede ghicește..."

Și cu pași neauzibili, femeia se furișă în spre bibliotecă, pentru a chema pe Gedeon Walsh afară. Ea îi făcu un semn indicându-i să umble cu precauție.

Tânărul veni surîzând până la veranda, în care îl aștepta „Soare-răsare."

— „Domnul... știe să citească o telegramă?" întrebă indianul.

La răspunsul afirmativ al lui Gedeon, omul roșu îi dădu biletul:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Citeşte... dar cu grijă: hârtiile astea aduc totdeauna necazuri mari. Rar aduc bucurii."

Frumosul violonist, văzu că biletul era adresat lui Godwin, dintr'o localitate de lângă Cleveland.

El desfăcu şi avu impresia că i se clatină pământul sub picioare.

Telegrama suna:

„Veniţi cu orice preţ: s'au dat foc atelierelor. O groaznică explozie, provocată de o mână misterioasă a dărîmat atelierele principale. Sunt sute de victime. Focul arde alimentat de vânt şi de depozitele de uleiuri incendiate... Veniţi cu orice preţ Dan Constantin."

Indianul făcu semn soţiei sale să se retragă mai de o parte:

— „Veşti rele?" întrebă el cu aerul aproape impasibil.

— „Da! foarte rele," replică Gedeon fără să-şi poată stăpâni mişcarea lăuntrică.

„Soare-răsare" îi luă, cu o mişcare bruscă, neaşteptată, telegrama din mână şi se pregătea să o rupă. El zise flegmatic:

— „Dacă-i vestea rea, să o rupem! Nu are să mai fie..."

— „Stai nenorocitule!" exclamă Gedeon sărind să salveze hârtia: „stai, nu o rupe, că este a d-lui Godwin..."

Faţa indianului se lumină: un surîs abia perceptibil, arăta bucuria ce simţea la auzul acestei afirmaţii:

— „Uh!" făcu el, întinzând petecul alb spre Gedeon: „dacă e aşa, poate să-şi plouă cu pacoste de aceste... Nu-mi pare rău..." Şi spre soţia lui adăugă:

— „Scoală pe bolnavul tău, ca să afle ce-l aşteaptă!..."

Fără a mai se interesa de soarta telegramei „Soare-răsare" se îndreptă spre grajduri, cu acelaş pas demn şi liniştit.

Soţia lui, „Vrăjitoarea cu ochii de aur," privi spre Gedeon întrebător:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Ce zice frumosul „Obraz de fată?“ Să deştept pe tatăl „Crinului alb?“

Gedeon răsuci teleprama în mână, gânditor: Godwin se întremase îndeajuns pentru a putea vorbi. De cinci zile nu fusese lăsat să vorbească decât strictul necesar, şi azi, când putea să stea cu el de taină, se vedea nevoit să-i dea o ştire egală cu o nouă lovitură de moarte.

Pe când se gândea Vrăjitoarea făcu o săritură spre odaia convalescentului şi din prag întoarse capul spre Gedeon făcându-i semn:

— „El cheamă!“ şopti tânăra, pe când din odaie se auzi glasul liniştit al lui Godwin. Gedeon se apropiă de patul magnatului industrial şi întrebă în şoaptă:

— „Te simţi bine...? Vorbeşte încet, căci dincolo se odihneşte...

— „Ce şi astă noapte m'a vegheat?“ întrebă Godwin înduioşat... mititica! Ei cum stai?!“

Frumosul violonist privi la obrazul ras complect, curat, întinerit a lui Godwin, apoi dădu din cap cu tristeţe:

— „Să vorbim de d-ta... căci noi... nu ne vorbim încă. Sunt aci de mai bine de o lună, şi se vede că ea se simte atât de mortificată de prezenţa mea, în cât nici nu vrea să mă mai întâlnească. Evită să treacă prin încăperea în care mă ştie. Şi multe altele... Dar d-ta te simţi bine?“

— „Eu?“ făcut Godwin, ridicând usor glasul, într'un acces de exuberanţă, „eu stau de trei zile prăjindu-mă de dorinţa să vorbesc — aşi ţine discursuri azi, dacă ştirea ce-mi dai nu m'ar nelinişti. Ştii, ce? nu-mi plac toanele astea ale fiicei mele.“

— „Vor trece... De altfel,“ explică tânărul luând mâna milionarului, „se poate să fiu eu vinovat, fiindcă nu am făcut demersul necesar. Am aşteptat ca evenimentele să ne pună faţă în faţă şi...“

— „Şi evenimentele au altă treabă decât să mijlocească împăcarea între doi îndrăgostiţi,“ com-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

plecă fabricantul rîzând, cu aerul radios al unui om care are putința de a plasa o glumă.

Gedeon vru să replice dar își aduse aminte de hârtia ce ținea în mână și, ca să nu strice dispoziția lui Godwin, făcu un gest pripit să o bage în buzunar. Gestul atrase atenția milionarului: el întrebă, cu o ușoară încruntare, care era menită să fie hazlie:

— „Ascultă tinere ce ascunzi acolo...?"

Dar Gedeon făcu o figură atât de încurcată încît Theodor Godwin încruntă de astă dată serios din sprîncene și zise:

— „Dar ce hârtie ascunzi acolo Geo dragă? Ia dă-o încoace, să o văd, că sunt destul de întremat să suport orice emoții... Mai ales acuma când mă știu lângă Cecilia și d-ta, nu m'ar putea abate nici măcar aflarea unui dezastru."

Violonistul fu gata să se folosească de această declarație pentru a pune pe fabricantul de locomotive în fața realității, dar, deși el făcuse gestul de a scoate hârtia, se opri la timp, și fața lui frumoasă se lumină de un surîs care pentru oricine altul ar fi fost hazliu. Theodor Godwin, cu firea lui bănuitoare nu se lăsă sedus de zâmbetul lui Gedeon, ci reluă cu un aer glumeț:

— „Haide-hai tinere! sunt o vulpe prea bătrînă pentru a fi păcălit de d-ta, scoate fițuica aceia, care ți-a inspirat gestul de groază și citește-mi-o că n'am ochelari la îndemână..."

Tânărul șovăi între dorința de a fi pe placul lui Godwin și aceea de a nu-l îndurera. Dar milionarul învinse ezitarea lui, zicând cu un accent de energie în vocea lui clară:

— „Nu mai șovăi! lasă scrupulurile ce-ți inspiră prietenia și citește tare!"

In loc să execute dorința milionarului, Geo îi puse la îndemînă ochelarii cari se aflau pe măsuța de noapte, sub o carte, și îi dădu hârtia zicând:

— „Citește d-ta, că eu nu am curagiul necesar..."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

El nu termină bine fraza şi din odaia alăturată se auzi glasul armonios al Ceciliei:

— „Tată dragă, cum te mai simţi ...?“

— „Minunat, fetiţa mea dragă, minunat...“ răspunse Theodor aruncându-şi privirile asupra textului telegramei. Faţa lui luă o expresie de groază, dar trăsăturile i se înseninară brusc şi, el, punând hârtia pe pat, îşi scoase ochelarii, cu o expresiune de veselie neobişnuită, apoi începu să rîdă.

Gedeon îşi simţi inima strîngându-i-se în piept şi, frîngându-şi mâinile exclamă:

— „Ce-am făcut? Ce-am făcut?!

Cecilia văzând telegrama, făcu legătura între disparatele mişcări sufleteşti ce observase. Îngălbeni, se aruncă de gâtul tatălui ei, şi îl cuprinse pe după cap, murmurînd cuvintele de duioşie nețărmuită.

CAP. II

Milionarul privi spre cei doi tineri cu un aer mirat, se lovi cu o mână peste frunte şi zise rîzând potolit:

— „Bată-vă norocul de copii! la priviţi cum s'au întristat fiind că mă văd rîzând!“

Şi cum cei doi tineri îl priveau cu o mirare şi curiozitate intensă, cu temerea de a nu-l vedea având un acces, Godwin reluă ceva mai cu vioiciune.

— „Ce, nu cumva aţi crezut că am înebunit, din pricina acestei farse idioate? Nu dragii mei, încă nu sunt sărit! Dragă Cecilio, şi d-ta Dragă Geo, puteţi să vă ştergeţi ochii în linişte; capul meu e mai solid decât ale voastre la un loc!“

Cecilia îşi aruncase privirile pe textul telegramei şi palidă, aştepta o explicaţie, pe când Gedeon nu îndrăsnea să întrerupă.

Cu un surîs de a cărui luciditate nu mai putea fi îndoială, milionarul arătă textul explicând:

— „Este o farsă grosolană. Eu şi cu Dan Constantin, am stabilit între noi o înţelegere, în urma

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

căreia, ştiu dacă telegrama vine de la el sau nu. Am stabilit să pună întâi data, apoi textul, apoi să încheie cu semnătura lui, precedată de cifra datei minus unu. Adică dacă a început telegrama cu 7 Iulie să o încheie cu: 6 Dan Constantin."

Cecilia scoase un oftat de uşurare.

— „Aci nu este nici o dată, şi nici o cifră;" rosti ea. „Este dar falşă telegrama."

— „Tot ce poate fi mai stupid şi falş!"

Violonistul apucă mâna convalescentului şi o strînse exclamând:

— „Mulţumesc că mi-ai luat două pietre de pe inimă... Dar n'ar fi bine să facem o contraprobă?"

— „Da, dar nu telegrafică... telefonică... Are telefon aci?"

Cecilia dădu explicaţia:

— „Da, unul admirabil... Poate vorbi şi cu New-York. Dacă cerem comunicaţia, o avem în două ore... Să mă duc să o cer?"

Şi fără a aştepta răspunsul, fata trecu în odaia în care se afla telefonul, vorbi, apoi reveni lângă tatăl ei.

Theodor observă aerul ceremonios cu care tinerii se priveau, şi mângâiă pe fiica sa, zicând în glumă:

— „Ia fetiţo dragă, să lămurim un lucru... Tu şi cu d-nul acesta de aci, mi se pare că sunteţi supăraţi... De curînd v'aţi supărat... De ce nu vă împăcaţi?..."

— „Păi," exclamă fata cu un aer de ciudă copilărească, „nici nu ne-am împăcat măcar de când suntem aci. D-l „Obraz de fată," cum îi zicea Indiana,—nici nu a binevoit să facă măcar un demers... un singur pas spre mine."

Gedeon ridică mâinile spre cer rostind cu un aer de disperare:

— „Dumnezeule mare! Am venit două mii şi cinci sute de chilometri până aci, unde se află d-sa, şi zice că n'am făcut măcar un pas... spre Dumneaei! Auzi fată?!"

— „Cărui fată te adresezi?" întrebă Theodor, a-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

bia putându-şi suprima un surîs: „dacă te adresezi celui din cer, o să aştepti cam mult, până ţi-o răspunde. Pe, când, dacă te adresezi mie, eu înţeleg repede şi soluţionez, şi mai repede, toi ce-mi vine în mână..."

— „Dumitale mă adresez." replică Gedeon.. „dar vezi... D-şoara zice că eu..."

— „Stai să vă împac eu acuma," zise Godwin cu surîs părintesc; şi apucând pe Cecilia de mână, întrebă cu o asprime simulată; „D-şoară: de ce, când ştii că nu ai avut dreptate, că te ai supărat şi l'ai ocărît... de ce n'ai făcut primul demers D-ta!"

— „Eu l'am ocărît?" întrerupse Cecilia abia stăpânindu-şi lacrimile... „Eu? Nici odată!"

— „Ba l'ai ocărît în scris. Am văzut eu, că: din bandit, asasin, sau aşa ceva, nu-l mai scoteai. Ba îi interziceai să mai treacă prin faţa d-tale. Ştiu... Ştiu precis. Am văzut scrisoarea d-tale. Ce ai de spus?"

— „Am de spus," replică fata stăpânind cu mare greutate intensa mişcare sufletească ce o sguduia „am de spus că d-nealui ar fi putut fi mai cavaler şi ar fi putut să vină în ajutorul meu."

— „Cum mai cavaler?" Theodor avea aerul uluit. „Cum să-ţi vină într'ajutor?

— „Ei da," reluă fata, rumenindu-se şi privind cu toate acestea în ochii tatălui ei, „dumnealui ştia, şi vedea bine, că eu am fost greşită şi că eram vinovată. Şi ar fi putut să înţeleagă, că mie, ca vinovată, îmi venea peste măsură de greu să recunosc greşeala mea... D'aia ar fi trebuit dumnealui în calitate de cavaler, să facă acest gest de nobleţă sufletească şi, ştiindu-se că are dreptate..."

— „Ei cee? să-ţi ordone să-i caz în genunchi? întrebă Theodor...

— „Ba... ar fi trebuit să vină dumnealui şi să-mi ceară ertare fiindcă eu greşisem, şi mai ales fiindcă, el avea dreptatea de partea lui..."

Milionarul se apucă repede cu ambele mâini de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cap şi se sgudui uşor, mormăind cu un aer de om nedumerit :

— „Să mă fi zăpăcit boala oare în aşa hal...“

Cecilia se plecă şi îl sărută, ca să-şi ascundă obrazul, dar Theodor o respinse uşor, zicând auzibil :

— „D-şoară mi se pare că aţi greşit adresa. Cu mine nu aveţi nici o nevoe să vă împăcaţi. Cu mine sunteţi de mult reconciliată.“

O tăcere aproape penibilă urmă cuvintelor lui Cowdin. Cecilia nu ştia unde să se ascundă pentru a nu simţi privirile lui Gedeon asupra ei. Ea era gata să fugă din odae, când frumosul violonist, ocolind repede patul convalescentului se apropie de tânăra, cu un surîs pătruns de o fermecătoare franchetă.

El apucă mâna fetei şi privind drept în ochii ei, întrebă :

— „Mă vei erta oare... D-şoară... vreodată?“

Cecilia simţi că privirile lui Gedeon i se adâncise prin ochii în creer şi până în inimă. Ea duse mâna liberă la piept şi şopti cu glasul tremurat:

— „Cât de târziu te-ai decis Geo dragă, cât de târziu... Cine ar putea să fie supărat pe d-ta ?“

— „Cine?“ întrebă Theodor înviorat de această întorsătură, „Cine? să-ţi arăt eu o fată care este în stare să ţină supărarea două luni... fără a vorbi logodnicului ei...“

Tânăra se aruncă de gâtul convalescentului, exclamând :

— „Dar bine tată dragă, cum poţi vorbi aşa. Eu nici nu sunt încă logoditâ şi nici nu ştiu dacă voi fi vreodată...“

Milionarul o mângâia uşor pe cap, câteva secunde tăcând pentru a găsi cuvinte de împăciuire. El zise cu ùn ton părintesc :

— „Scumpa mea, nu te lansa în cuvinte şi fraze mari, cari pot strica mult chiar când nu au un caracter irevocabil. Scoate mai bine cutiuţa acea cu inele, din reticolul tău, şi am să împac eu lucrurile.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Nu uita că eu sunt un om care până eri alaltăeri, nu aveam nici voe să vorbesc, pentru a nu'mi periclita tubulatura internă a cazanului meu. Scoate cu tiuța și regulez eu cele ce mai vor fi de făcut.

Cecilia dădu să răspundă, însă fu întreruptă de sosirea d-șoarei Edith Fowler care, însoțită de Iulia Ruark, pătrunse în odaia convalescentului.

— „Însfârșit!" strigă Edith din ușă, „în sfârșit! Avem să putem vorbi cu tatăl răpitoarei noastre Cecilia!" și înaintând, apucă mâinele lui Theodor cu un gest băețesc, le strînse, și așezându-se pe patul lui, întrebă:

— „Ei! Așa-i că e mai bine sănătos decât gata de plecare pentru lumea cealaltă... ?"

Milionarul plăcut impresionat de aerul și de cuvintele fetei, dădu din cap, replicându-i cu surîsul lui juvenil:

— „Mai încape îndoială d-ră?! întreabă pe d-șoara Iulia dacă nu am fost încă de când m'a vegheat la sanatoriu, de părere că e mai bine viu decât mort?"

In atmosfera prietenoasă din odaia bolnavului, fetele nu observară că Geo și cu Cecilia erau alăturați. Cuvintele sburau dela unul la altul vesele, înviorate de conștiința primejdiei trecute.

Pe când vorbeau, Edith înmână lui Gedeon un plic, cu un scris femeesc. El îl desfăcu fără a mai cere voie, și arătă Ceciliei: sora sa îi scria din sanatoriul, în care se afla, că începuse să umble singură de o săptămână și că în curând avea să vină să-l viziteze.

— „Ai să vezi d-șoară Godwin," șopti Gedeon, „ai să vezi, ce delicată este și cât de mult avea nevoe de sprijinul meu, și să vezi și cât de frumoasă este."

— „Cum să nu fie frumoasă Geo, scump, dacă seamănă cu d-ta..." replică fata cu glasul coborît, ca să nu fie auzită de ceilalți.

Iulia supraveghea pe prietena ei, cu coada ochiului

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

şi când se convinse că ambii tineri vorbesc împrieteniţi, ea exclamă bătând din palme:

— „Dragii de ei! s'au împăcat! S'au împrietenit iar! Ei, d-le Godwin... Pe când marele eveniment?"

— „Care eveniment?" întrebă convalescentul făcându-se că nu înţelege; „care eveniment mare? Sfârşitul pământului?"

— „Ei! Şi d-ta acuma vorbeşti!" zise tânăra cu un aer înciudat... „Evenimentul acela, pentru care se prepară mai cu seamă fetele, atât de mult... logodna deh!"

— „Ah! Aşa? De ce nu-mi spui mai clar d-şoară?" zise Theodor cu aerul părintesc ce ştia să ia uneori. „De unde să pot ghici eu că d-ta vrei să te logodeşti?!

„Şi care este fericitul muritor care vrea să intre la o stăpână atât de drăguţă cum eşti d-ta?"

D-şoara Ruark se făcu întâi palidă, apoi rumenă, şi bătu din picior cu o ciudă comică, pe când, toate persoanele prezente, izbucniră într'un rîs pornit din inimă.

Edith Fowler apucă pe Iulia de braţ şi o luă spre odaia de lectură, zicând:

— „Lăsaţi-mi fata în pace că o faceţi să roşească inutil, pentru un lucru care i-ar face poate ca şi mie plăcere..."

Iulia se lăsă condusă spre bibliotecă, însă din prag avu timp să replice:

— „Eu am de gând d-le Godwin să formez un club al fetelor burlace!"

— „La care vrei să devi prezidentă de sigur..." rise Godwin.

— „Da," replică bruneta de dincolo de prag, „însă numai pentru a te putea primi şi numi pe d-ta ca secretar perpetuu."

Milionarul rîse cu hohot şi bătu din palme:

— „Bată-te norocul de fată.. Auzi Cecilio dragă, ce-mi cobeşte secretara ta! Cum vezi, d-şoara Ruark mă urăşte rău!..."

Frumoasa lăsă pe Gedeon şi se aplecă spre pă-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
http://digitatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rintele ei să-l mângâie, zicând, cu o intonație de mustrare prietenoasă:

— „Cum poți vorbi așa tată dragă de Iulia. Ea a fost singura ființă care te-a îngrijit mai mult, a alergat să te vegeze la sanatoriul, în care te plasase autoritățile căilor ferate, după acea deraiere; ea în zilele în cari-mi rătăcisem eu capul, și te plângeam ca pierdut, m'a confortat cu determinarea și curagiul ei. Iulia mea este o fată cu multă judecată și hotărîre... De n'ar fi orfană, și ar fi fost nevoită să se ducă la părinții ei, nu știu cum ași fi putut suporta traiul fără ia..."

— „Zi draga mea... dacă va fi să te căsătorești... ai să o cari după tine...?"

— „Dar ce tată dragă, nu este secretara mea? E singura ființă care mă iubește într'atât în cât să fi inirat roabă la mine fără leafă..."

Milionarul se bătu cu mâna peste frunte și murmură destul de tare:

— „Uf! Cum nu m'am gândit, iam luat întregul ei fond de rulement... Am lăsat-o fără bani și acum o fi ducând lipsă... Ascultă Cecilio... spune drept: are Iulia bani de cheltuială?

Fata dădu din umeri, privind spre Gedeon, pe când tânărul se lăsă pe gânduri cu totul pierdut în contemplarea ei. Cecilia îl întrebă:

— „D-ta știi ceva Geo?, Iulia are bani? căci mi s'a părut cam strînsă în cheltueli zilele acestea... Nu cred să aibă."

Theodor rosti cu un aer exagerat de ciudă.

— „Fire-ar de rîs de treabă! Cu accidentul acela, și cu convalescența mea, am pierdut din vedere că i-am luat toții banii fetei..."

Cecilia privi spre tatăl ei nedumerit, dar Gedeon îi explică, în câteva fraze concise operația de bursă săvârșită cu două luni înainte.

D-șoara Godwin se miră:

— „Dar mare curagiu a avut Iulia să-ți dea d-tale atâta bănet tată..."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Şi Geo mi-a dat şi D-na Constantin. Dar acelora am să le restitui acţiunile aşa cum le-au cumpărat, când vor avea iar cursul normal...“

Se auzi telefonul şi Iulia veni dintr'altă odaie încheindu-şi un nasture la umăr, complect transformată. Ea comunică lui Godwin că Directorul General Dan Constantin, a fost chemat la telefon de d-nul Godwin şi aşteaptă la capătul celalt al firului.

Milionarul se controlă dacă putea să se dea jos în costumul pyjama care-l îmbracă bine şi fiind-că fetele trecură în odaia de lectură, el se dădu din pat, condus de Geo, se apropie de telefon şi vorbi.

Faţa lui se înseninâ. Totul mergea admirabil. Câteva detalii date de Dan Constantin îl făcură să rîdă de plăcere.

Când închise telefonul, el plescăi din degete şi începu să joace prin casă sprijinindu-se cu un braţ de Gedeon.

CAP. III

Servitorul negru, ordonat de Edith Fowler să fie la discreţia lui Godwin sosi şi la un semn al acestuia, îi aduse hainele şi începu să procedeze la toaleta convalescentului.

Când milionarul fu îmbrăcat apăru Iulia, complect schimbată. Ea intră în odaie şi puse pe masă lângă patul lui Godwin, o vază cu câteva ramuri de glicină târzie şi trei roze de un roşu dulce. Ea le aşeză, aruncând spre convalescent, peste umeri, o privire însoţită de un surîs, care-i arăta şinţii superiorii, regulaţi, albi a căror strălucire mată, era scoasă în relief de buzele carminate. Părul negru bătând în vânăt era strâns în pieptănătura modernă, şi îşi arătă ondulaţiile naturale, în avantagiul feţei. O buclă neagră îi cădea uşor peste o parte a frunţii albe şi reliefa albul pieliţei neatinsă de soare, pe când obrajii plini, acuma rotunjiţi de surîsul ei franc, erau ceva mai închişi la culoare. Genele lungi accentuau

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mărimea ochilor negri pe când nasul ei drept putintel mare, da surîsului o nuanță de îndrăsneală. Bărbia ei, era pentru un moment ascunsă de umărul acoperit cu bluza de „crèpe de chine," albastru deschis, care făcea să reiasă și mai mult drăgălășia atitudinei și a figurei sale. Brațele își trădau, prin subțirimea străvezie a mătăsei, formele musculoase. Restul de îmbrăcăminte îi cădea în cute moalece pe corpul fără corset, ale cărui linii armonioase se ghiceau cu o precizie dulce.

Godwin zise cu un accent admirativ:

— „Complimentele mele D-șoară. Dar cărei împrejurări datorez onoarea de a vă vedea transformată într'o arătare... mondenă."

Iulia lăsă florile și se răsuci spre fabricantul de locomotive replicând:

— „Intâi: Imprejurărei că mi-a sosit adineauri prin poștă acest costum, și al doilea... al doilea... hm... bucuriei că vă văd ridicându-vă sănătos dintr'o suferință grea...

— „Va să zică afacerea cu mine d-șoară... trece pe al doilea plan...

Fata rîse încet și rupând o floare se apropie de Godwin, zicând simplu:

— „Negreșit, căci dacă nu sosea pachetul, nu mai exista putința să mă schimb special pentru d-v.... Ar mai fi și alt motiv... ai treilea... Am umblat cam mult prin soare și mam prăjit... Acuma să'mi dați voe să vă pun o floare la butonieră. Un domn carc a scăpat de la moarte și poate să se ridice și să mai arate așa întinerit și puternic trebue să poarte flori."

Milionarul surîse și după ce Iulia îi fixă floarea în piept, el îi apucă mâna și o duse la buze, zicând cu o ușoară răgușeală:

— „Asta este un început de mulțumire pentru câte ai făcut d-ta pentru mine... Și pentru floare... Ah ce frumoasă ești!..."

De afară se auzi glasul d-șoarei Edith Fowler.

Iulia se alătura de vasul cu flori și tânăra fermi-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

eră intră zicând cu un accent de decepție:

— „Tii! ce păcat că te-ai schimbat dragă Iulio... Ași fi avut nevoie de talentele tale de acrobată... Un câine mi-a gonit pisicuța mea, acea frumoasă, de Angora, tocmai în vârful unui nuc și nu am nici o scară așa lungă și nici pe nimeni în stare să se urce pe crăci așa subțiri, ca să o ia de acolo."

Iulia rîse și, cu o privire de scuză către Theodor replică:

— „Lasă că mă schimb îndată... regret că nu am aci costumul meu de gimnastică, a-și putea dă o reprezentație."

Ea întinse mâna spre tatăl Ceciliei zicând:

— „Vă strîng mâna acuma, căci, după ce voi coborî din copac am să fiu jupuită și scoasă pentru două zile, din rândul ființelor în stare să atingă o mână simpatică."

Godwin se încurcă și nici nu găsi ce să răspundă. Pe când tânăra trecea dincolo, el controlă costumul și arătarea d-șoarei Fowler.

Edith îi păru, o fată ca de 25 ani, de talie mijlocie și cu trăsăturile obrazului nu prea regulate însă, toată, părea animată de o energie dârză. Corpul ei dedat cu sforțările și lungile încordări pe care le necesită supravegherea moșiilor ce conducea, era prins într'un costum asemănător cu al fetelor cercetașe și era făcut dintr'o stofă „fresco" de un cenușiu deschis. Pălăria largă de fetru ușor era legată cu un șnur de butoniera ei, și la brîu îi atârna, în partea dreaptă, tocul unui automatic, ceva mai mic dar tot atât de primejdios ca și unul mare.

Theodor o întrebă în glumă:

— „D-ta ești persoana, care tragi în toate diminețele cu pistolul, d-șoară Fowler?"

— „Da... D-nule. Eu și cu acrobata asta a d-v.; cu Iulia. Nu întrebuințăm aparatele „Silencer"—care se pun de obicei la arme, spre a absorbi sgomotul, —fiindcă am tot interesul, ca să se audă, și să se

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ştie, că umblu cu revolvere, că trag la ţintă şi că mă joc cu lucruri de acestea primejdioase."

— „Bună idee!" făcu Theodor, „paza bună trece primejdia rea. Dar pe mine m'a făcut vreo câte-va zile să visez de lupte cu indieni, de atacuri puse la cale de bande organizate în vederea jafului... Şi, grija asta, mai punea puţin romantism în monotonia existenţei mele de convalescent."

Edith păru foarte mâhnită de această ştire. Ea se scuză afirmând, că nu-i trecuse prin gând că s'ar fi putut să se audă până în odaia lui exerciţiile ei matinale.

Servitorul negru intră. Edith îl lăsă şi milionarul făgădui că se va zori să iasă în grădină spre a admira nucul, în care avea să opereze d-şoara Iulia prinderea pisicei.

Când ajunse convalescentu' afară, el găsi fetele lângă masa rustică făcută din scânduri şi înconjurată cu scaune, cari aveau spetezele de nuiele împletite. Iulia, într'un costum asemănător celui al d-şoarei Edith, mângâia pisicuţa pe care o şi prinsese. Fabricantul de locomotive se îndreptă spre fiica lui şi trecând pe lângă Gedeon, îl bătu uşor pe umăr, zicând cu un surîs părintesc:

— „Ascultă d-nule, să nu mai dai prilej fiicei mele să fugă în lume! Vezi poartă-te drăguţ cu ea..."

Şi Gedeon şi Cecilia zâmbiră, privindu-ss, fără a scoate o vorbă... Iulia interveni cu un ton de autoritate maternă cercînd să schimbe vorba:

— „D-nule Godwin... te rog să primeşti felicitările mele pentru această primă eşire la aer... şi te mai rog să laşi tinerii în pace... Atât d-lui, adică vreau să zic Gedeon cât şi Cecilia sunt sub protecţia mea..."

Cecilia aruncă fetei o privire iubitoare zicând:

— „Ce aer de bunică îşi dă drăguţa de ea! Parc'ar fi cine ştie cu câţi ani mai mare decât noi toţi... Tu drăgălaşa mea Iulio, îmi faci şi acuma impresia parcă ai fi o cloşcă, cu pui scoşi din încubator..."

Şi către Edith, Cecilia urmă:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Să o fi văzut: eram zece fete, zece nebunatece şi ea ne conducea şi ne dădăcea, şi veghea la siguranţa noastră, vă asigur că o cloşcă, s'ar da bătută, într'un match cu Iulia mea...“

— „A mea?“ întrerupse Godwin: „protestez: E a noastră... Este prietena d-rei Edith şi a d-lui Gedeon şi... a mea... Nu este numai a d-tale d-şoară Godwin.“

Cecilia protestă cu un ton de indignare hazlie:

— „A d voastră?! Să mă ertaţi! Asta e secretara mea! acrobata mea!! fata mea! şi mă iubeşte numai pe mine! Nu e aşa Julieta mea dragă?!“

D-şoara Ruark atinse cu o privire pe fiecare din cei prezenţi şi mângâind pisicuţa ce ţinea în braţe, replică mai încet, cu vocea uşor schimbată:

— „Nu se ştie Cecilio dragă, dacă... este exact ceeace spui matale...“

Frumoasa fiică a milionarului scoase o exclamaţie şi întrebă repede:

— „Cum se poate draga mea! Dar asta este trădare... trădare neagră... Şi mă rog pe cine ai tu curagiul să iubeşti mai mult decât pe mine... Spune drept....“

— „Pe cine?“ replică Iulia mângâind pisicuţa... „poţi oare spune că există un criteriu mai sigur, pentru a dovedi că ţii la cineva decât când spui că l-ai ţinut şi îl vei ţine în braţe.“

Cecilia surîse cu un aer constrîns şi nu mai insistă, pentru a nu-şi sili prietena să se trădeze. Dar Edith începu să rîdă şi cu ochii scânteietori de bucuria ce-i procura situaţia, pe care credea să o poată lămuri spre bine, zise cu vioiciune:

— „Eu sunt americană! Mie-mi plac situaţiile nete de! De aceea te somez să spui precis, cine este acel fericit, şi să procedăm la cele necesare... Spune căci te ştiu curagioasă... Spune acea fiinţă se află aci?“

— „Da, se află aci,“ replică Iulia mai încet:

Edith insistă energic:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Spune cine este, pe cine iubeşti, pe cine ai ţinut în braţe?“

Toate fetele erau îndreptate spre Iulia, pe al cărei obraz, rumeneala bruscă, făcuse loc unei paliditâţi, mărită de lucirea mată, a zâmbetului forţat ce i arăta dinţii regulaţi. Ea se ridică să plece, dar picioarele i-se muiară şi fu nevoită să se lase la loc pe bancă, zicând cu glasul schimbat:

— „Pe cine iubesc? Pe cine am mai ţinut în braţe şi voi mai ţine încă în braţe... pe pisicuţa aceasta.“

Un hohot de rîs general, acoperi cuvintele fetei. Cel mai sgomotos rîdea fabricantul de locomotive. El scoase batista şi-şi şterse ochii şi întâmplător şi fruntea, pe care se iviseră tot întâmplător, broboane mari de sudoare.

CAP. IV

Sosirea Angelei, care din devotament pentru Cecilia, se dedicase sarcinei de a îngriji şi a aduce pe Zenobia, puse o notă nouă, de veselie în viaţa fermei. Godwin anunţase că va sosi d-na Conştantin, spre a-l pune în curent, cu tot ce se petrecuse.

Până la sosirea ei, Godwin, cu toate că ardea de dorinţa de controla activitatea atelierelor sale, prelungise şederea sa la ferma, „Golden Life“ (viaţa de aur) în loc de Golden Hill (colina de aur) şi îşi exprimase în mai multe rînduri dorinţa ca şi fiica sa, „să-şi organizeze undeva aşa un rai.“

Dar fata declarase că întâi vrea să vadă ce va zice viitorul ei stăpân. Şi fiindcă dorea ca toate amicele ei să poată asista la logodna ei cu Gedeon, Cecilia trimise fiecăruia câte un cec şi un bilet de cale ferată, pentru cel mai luxos tren, amânând „evenimentul“ fără a preciza data.

Zenobia Walsh, acum vindecată, făcea mici plimbări, cu fratele ei şi cu Cecilia, sprijinită într'un

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

baston subțire, care era mai mult menit să servească de „armă."

Tânăra se oferi în mai multe rînduri să conducă pe Godwin, în glumă, dar fabricantul refuzase, paradând cu puterea sa, lăudându-se că ar fi în stare oricând, să scoată din luptă pe oricine, afară de Ruth Stevenson, atleta.

Când se întoarseră dintr'o mică excursie, într'una din zile, Zenobia îl rugă să-i povestească amănuntele acelui accident care era să-l coste viața.

Ei se așezară sub umbra unui măr ale cărui fructe fusese în parte culese și, Zenobia, după ce se uită în jurul ei, înainte de a-l lăsa să înceapă povestirea, îl întrebă apucându-l de mână:

— „Spune domnule Godwin, ce părere ai despre fetele de aci."

— „Toate sunt admirabile," replică el surîzând:

— „Dar despre Iulia Ruark, ce părere ai?"

— „O părere admirabilă... O fată ideală... căreia îi datorez foarte multă recunoștință."

— „Așa," făcu Zenobia ... „nu ai idee ce bine îmi pare că o simpatizezi. Știi că eu am observat-o și m'am convins că ține mult la d-ta. Să vezi... toate fructele ce avem la masă... sunt culese chiar de ea. Da, da! să o vezi se urcă în pom și le culege: pentru... noi, face ea asta..."

Godwin surîse cu un aer măgulit și mărturisi:

— „De aceea ereau fructele atât de minunate, fiindcă le culegea o fată minunată."

— „Să audă asta Iulia nu crezi d-le Godwin, că i-ar face plăcere?"

— „Sigur d-șoară... tinerile sunt plăcut impresionate de laudele părinților lor. Eu aș putea să fiu tatăl ei, sunt de 46 ani, și ea mi se pare de 22."

Zenobia zise cu o gravitate care da obrazului ei frumos, diafan un aer comic:

— „Nu... E bătrînă rău... este de 25 ani, a intrat deja de 5 luni într'al 26-lea an."

— „Bată-te norocul de fată !..." exclamă milionarul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

înveselit, „de ce o vorbeşti de rău? Ştii că mie nu îmi place când vorbeşti de rău pe secretara fiicei mele! Dar să-ţi spun cum a fost cu accidentul de cale ferată...

„Pornisem, precum ştii, încoace, ca să văd pe Cecilia şi să o împac cu Gedeon, tot-o-dată trebuia — conform planului făcut cu Iulia şi d-na Constantin — să stau retras aci.

„Eram în cupeul de lectură din ultimul vagon; rămăsesem să scriu nişte hârtii de împuternicire a lui Dan Constantin. Din precauţie luasem şi genţuliţa cu mine. Trenul tocmai urca o pantă mare. Mi s'a părut că văd o mutră suspectă vârînd capul pe uşă, apoi dispărîno, După aceea am simţit că trenul se opreşte. O oprire pe o pantă înseamnă un dezastru. Eu ca fabricant de locomotive cunosc o mulţime de amănunte, de tracţiune, pe cari mulţi specialişti nu le bănuesc. Mi-am strîns îndată hârtiile, decis că, dacă trenul patinează înapoi, să sar din vagon. Cum era pe la zece seara, numai dactilografa, plătită de companie să stea la dispoziţia pasagerilor, se mai afla acolo.

„Oprirea vagonului abia a durat câteva secunde şi pe urmă, am simţit, că începe să meargă înapoi. Am strigat, dactilografei, să sară cu mine jos, din tren, şi m'am repezit la uşa prin care dispăruse individul suşpect. Dar era încuiată. Prin geam am văzut că trenul mergea mereu la deal, pe când distanţa dintre el şi cupeul de lectură se mărea repede.

„Să mai stau în vagon însemna moartea sigură.

„M'am repezit la un scaun mai uşor şi cu el am spart geamul cel mare, care ocupa toată lăţimea vagonului. Am vrut să iau şi pe fata aceea, înebunită de groază, cu mine, să o silesc să sară. Dar ea se încleştase de mobila vagonului, şi am pierdut cele mai preţioase momente fără nici un rezultat.

„Ce era să fac? Să-i rup pumnii întrebuinţând trucuri de jiujiţiu ar fi luat prea mult timp şi eram perduţi amândoi. Am mai zmucit de ea odată, apoi am trecut, singur prin geamul spart.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Iuțeala cu care mergea vagonul la vale, începuse să fie atât de mare încât vântul, care năvălea prin spărtura geamului, mă ținea aproape în loc.

„Când am răzbit afară, nici eu nu știu cum am sărit. Mi s'a părut că aerul mă ridica în sus, și tot gândul mi-a fost concentrat în sforțarea să cad întins pe brinci, dar să nu viu în cap.

„De acolo m'au ridicat cantonierii, când au pornit cercetările pe linie, după ce s'a sfărîmat vagonul de o locomotivă, Dactilografa a fost făcută praf."

— „Sărmana!" suspină Zenobia, și suspinul ei parcă avu un ecou în aer.

Godwin urmă cu simplicitate;

— „Pe urmă m'am trezit, după trei zile, având înclinat asupra mea un cap brun, cu ochii negri, cercetători; un cap drăgălaș pe care-l cunoșteam. Pe urmă, am fost dus, cu un fel de ambulanță pe arcuri, la sanatoriu, având lângă mine, ca un înger de veghe, același cap, ale cărui drăgălașe linii mă obsedeau. Nu-i puteam vedea din cauza bandajelor și legăturilor mele, decât chipul... Apoi am fost vegheat câtva timp acolo de același cap, devenit mie atât de drag! Până ce am putut să o văd întreagă."

— „Ei, și cine era acel înger păzitor al d-tale?" întrebă fata cu un surîs.

— „Era," răspunse milionarul cu glasul coborît, „era, cum bine ai spus d-ta, era... îngerul meu păzitor, d-șoară..."

Edith Fowler apăru în ușa casei, strigând, spre locul unde se afla Godwin, și ținând mâna la gură, în formă de pâlnie:

— „Iulio! ce este cu tine, de nu mai aduci merele? Unde ești?"

Zenobia întrebă cu glas ridicat:

— „Dar unde ai trimis-o d-șoară, pe Iulia?"

Edith replică apropiindu-se:

— „Unde?... la mărul acela sub care vă aflați... Ia vezi d-ta, nu este acolo? Nu o fi adormit în pom?"

Ambii ridicară frunțile: la capătul pomului, pe o

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cracă groasă, la o mare distanță, de locul în care vorbeau cești doi, se afla d-șoara Ruark. Ea era agățată cu mâinile de o ramură lungă, ceva mai subțire, care îi servea ca să se țină în echilibru pe craca groasă. In poalele șorțului, prins astfel încât să formeze un sac, Iulia adunase cele mai frumoase mere și așteptase, să plece fata cu Godwin de acolo.

D-șoara Walsh era să-i adreseze o mustrare, dar Iulia răspunzând chemării zise:

— „Viu dragă Edith!“ și Zenobia scoase un țipăt de groază. Acrobata, rămânând agățată de ramura mai subțire, luase picioarele de pe craca cea groasă, și corpul ei se lăsă în jos cu repeziciune, în mijlocul unei ploi de mere. Flexibilitatea ramurei îi permise să se apropie până la o mică distanță de pământ, rămânând la o înălțime de doi metri, agățată în aer. Godwin se repezi cu o sprinteneală de tânăr și urcându-se pe o bancă alăturată, îi cuprinse în brațe picioarele, peste genunchi, și o ținu. Apoi, agățat de Iulia, se lăsă cu ea la pământ. Câteva secunde Iulia ezită: să dea drumul ramurei, sau nu? Dar când se convinse că Godwin se află pe picioare, în echilibru, mai mult scăpă craca, și rămase în brațele fabricantului. Godwin o duse până la banca de pe care sărise, și o depuse în picioare, roșind cu un aer radios:

— „Am culeș-o din pom ca pe o fructă incomparabilă!“

CAP. V

— „Vai d-le Godwin,“ zise Iulia, „dar dacă, așa cum ești de slăbit, după acea catastrofă, ai fi căpătat o leziune internă, cât mai ținut în brațe.“

Bărbatul replică rîzând:

— „Leziunea am căpătat-o eu înainte de a vă ține în brațe d-șoară.“

Zenobia se apropiă de Iulia, ca să-i ajute să se dea jos și îi întinse mâna, întrebând-o:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „De ce tremuri dragă şi de ce-ţi sunt mâinile aşa reci?“

D-şoara Ruark sări de pe bancă şi se aşeză. Era palidă şi glasul îi tremura, când răspunse ca pentru a se scuza:

— „Crezi că puţin lucru e să stai atâta timp spânzurată cu mâinele în sus? Nu ştiam cum să fac să nu aud tainele d-voastră... Noroc că a intervenit la timp Edith.“

— „La masă! La masă!“ strigă Edith din uşa casei... „Cine nu soseşte la timp rămâne flămând.“

Godwin oferi braţul Zenobiei, şi primi din partea Iuliei o privire recunoscătoare pentru că nu se mai apropiase de dânsa. Ea se alătură de Zenobia, şi, Godwin, vorbind, avu prilejul să compare în gând frăgezia diafană a d-şoarei Walsh cu prisosul de sănătate şi vigoare ce se trăda din fiece mişcare şi din toată arătarea Iuliei.

Zenobia întrebă cu un aer de curiozitate copilărească:

— „Dar cum ai avut d-ta Iulio, curagiul să te laşi cu ramura aceea până jos?“

— „M'am lăsat azi, pentru a cincea oară pe ea. Este cel mai scurt drum; craca mă lasă până jos, şi se duce înapoi în mod automatic. Aşi breveta acest sistem, dacă maimuţele şi negri nu-l ar întrebuinţa de mii de anii cu acelaş succes.“

Edith repetă invitaţia ei:

— „Poftiţi, căci era vorba să sosească dela gară trăsura cu d-na Constantin, condusă de indianul meu „Soare-răsare,“ şi văd că întârzie.“

Se auziră, din spre direcţia drumului, care ducea la gară, câteva împuşcături.

Edith explică: ele erau datorite probabil unora din oamenii ei cari făceau paza moşiei.

Abia se aflau în sala de mâncare adunaţi în jurul mesei şi se distinse sgomotul unei trăsuri.

Dar în locul d-nei Constantin, sosi d-şoara Ruth Stevenson, atleta, cu Angela, aducând dela gară o

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

telegramă, prin care Elena își scuza întârzierea și anunța sosirea ei peste două zile. Elena cerea venirea lui Godwin până la gară, pentru a-i supune niște acte, spre semnare și a putea pleca imediat cu trenul următor.

Ruth comunică veselă că indianul trăsese asupra unor indivizi, cari păreau decișî să vadă cine este în trăsură. Ea află de logodna proiectată între cei doi tineri și strînse cu voioșie mâinele lui Geo zicând:

— „Ah! sunt atât de mulțumită de această rezolvire în bine, a chestiei Gedeon-Cecilia, în cât nu știu dacă trebue să-l sărut ca felicitare, sau să-i dau din recunoștință vre-o doi ghionți amicali!"

Theodor interveni cu un aer de arbitru:

— „Ruth dragă; mai bine sărută-l, ca să nu fie cu oasele rupte tocmai de logodna lui cu Cecilia."

D-șoara Godwin interveni din locul ei zicând:

— „Știi ce Ruth, sărută-l și pentru mine, că eu, până acuma,—spre rușinea mea, trebue să o mărturisesc,—nici nu l-am sărutat măcar... Eu, numai,—vezi,—pe cât e de frumos și drăguț, l-am ocărît și l-am amărît... Din pricina că de zece ani încoace, de la moartea mamei mele, am fost o răsfățată cu toane."

Gedeon interveni, și adresându-se d-șoarei Stevenson întrebă:

— „Nu ai putea amâna sărutarea pe după masă, ca să țină loc de o prăjitură mai dulce?"

— „Auziți lume!" făcu atleta cu un gest de desnădejde comică, „pentru prima dată în viața mea am și eu ocazia să pot săruta cu autorizare și cu martor pe cel mai frumos băiat din acest Stat, și închipuiți-vă, pare gata a spune: Știi ce? mai bine boxează-mă!".

Angela așezată între Iulia și Cecilia, întrebă pe d-șoara Ruark:

— „Adevărat dragă că nici nu s'au sărutat măcar până azi?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Iulia replică surîzând:

„Da, firește!... Adică d ta nu știi că poți admira, iubi și chiar adora pe cineva, fără să-l poți săruta și fără să ai măcar speranța de a i-o spune vreo dată?"

— „Bine de mine," zise Angela, „eu sunt atât de roșcată, pistruită și urîtă, în cât nu mai am nevoie să fiu cu grija că voiu putea spune vre-unui bărbat că-l iubesc... Eu când aș voi să provoc rîsul general, nu aș avea de cât să spun unui om trist, „te iubesc." Cu siguranță îl vindec de ipohondrie!"

Edith vorbi câtva timp de felul cum organizase fermele ei, și privind la înfățișarea drăgălașă, dar solidă, a tinerei atlete exclamă:

— „Ah, Ruth dragă, de ce nu am eu măcar trei fete ca tine, aci, gata să doboare la pământ găligani cari trec peste moșiile mele, cu caii și oile lor... Ce afacere ar fi!..."

— „Tie ți-ar conveni mai bine o ochitoare, cum e Alice Brunelly, actuala doamnă Constantin, aceea știu bine că ar face regulă în câteva ore!" replică atleta.

— „Regulă este pe moșiile mele," corectă Edith Fowler, „dar mi-ar trebui nițică leroare. Adică: să fie oricare, din streini, silit să se gândească de două ori până să se decidă să intre pe terenurile mele! Închipuiți-vă: am la două ferme, două fete, cari conduc totul. Ambele sunt foarte energice. Călăresc admirabil și când e vorba de domesticit caii mei sălbateci, nu au pereche! Cei mai teribili și turbați cai, nu le pot trînti din șea. Dar cum le surîde un bărbat și glumește cu ele, își pierd mințile..."

Godwin interveni cu un sfat:

— „De ce nu alegi numai androgyne?"

— „Dar acelea nu sunt în stare să-mi vadă de ferme și să frîngă de câte ori trebue, cerbicia cailor mei sălbateci, și să mânuiască fetele și femeile cari sunt sub autoritatea lor."

Când Cecilia eși cu fetele celelalte, după masă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

în grădină, întâlni pe „Vrăjitoarea cu ochii de aur." Indiana o chemă de o parte cu un gest misterios şi-i spuse tainic:

— „Vrăjitoarea roşie cunoaşte supărarea „Crinului alb," şi vrea să-i ajute s'o vindece..."

— „Şi cum ai putea face acest lucru?" întrebă d-şoara Godwin amuzată de interesul tinerei indiane, care văzuse răceala aparentă dintre ea şi Gedeon, dar nu aflase de împăcarea lor.

Vrăjitoarea scoase din sân o sticluţă şi i-o înmână zicând:

— „Este făcută din flori de dragoste: dacă „obrazul de fată" bea apă înainte de culcare, o torni în paharul lui şi după ce o înghite, va iubi nebuneşte pe „Crinul alb."

— „Dar cum să-i torn eu în pahar înainte de culcare, când eu nu am voie să intru în odaia lui?" întrebă Cecilia, stăpânindu-şi cu mare greutate rîsul.

— „Cum? Şi femeile albe sunt aşa de aspru ţinute la distanţă ca şi cele roşii?"

— „Nu..." replică d-şoara Godwin, restituindu-i sticluţa, „femeile albe stau une ori mai bine decât bărbaţii la noi, dar noi, fetele, nu avem voie să intrăm seara, în odaia celui pe care-l iubim."

Indiana dădu din cap cu compătimire sinceră:

— „Ce păcat... Ce păcat!... Dar de ce nu-i ceri voie să intri. „Crinul alb" ar putea oricând obţine permisiunea de a intra în odaia „Obrazului de fată." El pare un tânăr foarte bun de inimă," şi cu un gest de invitare prietenoasă indiana oferi din nou sticluţa.

Tânăra o luă şi în schimb voi să ofere vrăjitoarei o piesă de 5 dolari de aur. Vrăjitoarea privi piesa, o răsuci şi-o admiră, apoi o restitui, zicând cu simplicitate:

— „Cât de frumoasă este, dar, vrăjitoarea nu poate primi. Ea a adunat florile şi a făcut farmecele de dragoste fiindcă iubeşte şi pe „Crinul alb" şi admiră mult bunătatea lui „Obraz de fată," şi ar dori ca amândoi să fie fericiţi."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cum indiana sta într'o atitudine ușor înclinată, Cecilia se plecă și o sărută pe obraz. Indiana, uluită, ridică repede mâinele s'o cuprindă pe după gât, dar ea își aminti de distanța ce știa că există între o albă și o „piele roșie," și negăsind alt chip de a-și exprima recunoștința, pentru dovada de bunătate și iubire, ce i dăduse frumoasa albă, se aruncă în genunchi înaintea Ceciliei și îi sărută bordura rochiei. Apoi, în aceeași mișcare, îndrăsni să-i sărute piciorul prin ciorap, între panofot și ghetuță.

D-șoara Godwin se plecă și mângâind-o, pe părul ei lucios, o ridică zicând cu o intonație mișcată, adoptând limbagiul indianei:

— „Sora mea cu ochii de aur, trebue să nu facă așa: dacă mă iubești, poate să mă sărute pe obraz."

Vrăjitoarea o privi cu o duioșie, în care i se lopeta inima și drept răspuns îi apucă mâna și i-o sărută, zicând repede ca să-și ascundă răscolirea sufletească:

— „Atâta este prea mult pentru o piele roșie. Vrăjitoarea știe ce se cuvine și ce nu." Și fără a o mai privi, fugi, dispărînd după cel mai apropiat tufiș.

Cecilia, gânditoare, se așeză pe o bancă și se pierdu în visări. Ea nu auzi un ușor fâșâit de frunze la spatele ei, și simți numai două mâini punându-i-se peste ochi. Câteva secunde ea așteaptă să audă persoana întrebând „Ghici? Cine este?" Dar cum nici un sunet nu se auzea, fata începu să pipăie cu degetele ei fine, mâinele cari îi acopereau ochii. Ea vorbi:

— „Să fie mai aspre și mai grosse, aș crede că am a face cu Ruth. Să fie mai delicate, aș zice că sunt ale Zenobiei, să fie..."

Dar îi trecu prin gând să pipăie încheieturile, și dădu peste o mânecă bărbătească. Ea își retrase mâna, apucând degetele din stânga, le pipăi vârfurile, și știind de astădată cu precizie cine îi acoperea ochii, rosti cu duioșie:

— „Geo... dreg și frumos!"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

In loc de răspuns mâna dreaptă a acelui dela spatele ei, o mângâiă pe obraz. Cecilia ţinând încă degetele violonistului, le trase în spre gura ei şi, sărută palma tânărului.

Gedeon se plecă peste spetează băncii, ca să depună un sărut pe obrazul Ceciliei, dar fata dădu drumul degetelor ce ţinea şi cu mâna rămasă liberă, respinse cu un gest delicat sărutul ce se prepară. Ea atinse cu mâna buzele violonistului şi tânărul se folosi de acest lucru ca să-i sărute şi el palma.

— „Suntem egali!“ zise fata, rîzând uşor. „Mă speriasem că vei reedita faimosul „le vèrtige“ al lui Etchegaray, şi-mi era frică să nu cădem în banalitate... Acum treci lângă mine, ca să vezi ceva, ce am pregătit eu de mult.“

Dar ridicând ochii, Cecilia zări printre arbori o siluetă, care-i păru cunoscută: era indiana. Vrăjitoarea îi trimise din degete o „sărutare albă“ şi faţa-i radioasă, se lumină de lucial dinţilor ei: rîdea în tăcere, fericită că elixirul ei începea să facă minuni încă înainte de a fi băut.

Fiica milionarului luă din buzunar sticluţa şi mascându-şi mişcarea dinspre partea indianei, goli conţinutul în iarbă, apoi prefăcându-se că scoate sticluţa, o arătă lui Geo, aşa fel în cât Vrăjitoarea să vadă gestul, şi şopti:

— „Vezi? Indiana, soţia lui „Soare-răsare,“ a preparat o băutură de dragoste pe care să ţi-o pun în pahar seara, înainte de culcare. Ea susţine că dacă vei bea conţinutul ei mă vei iubi.“

Gedeon scoase un fluerat uşor:

— „Cum dragă Cecilio, adiçă, să te iubesc mai mult decât acuma?“

— „Mai mult, mai puţin,“ zise fata, stăpânindu-şi cu greu rîsul. „tă-te că bei conţinutul sticluţei, căci indiana ne observă. Vezi că am golit-o complect.“

Violonistul duse sticluţa fără şovăire la buze şi dădu peste cap cele câteva picături ce mai rămăsese, apoi o restitui cu un gest de mulţumire.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Să ştii Cecilio, că, dacă voiu săvârşi de aci încolo vreo nebunie pentru d-ta, să nu mă acuzi pe mine, ci pe vrăjitoarea d-tale. Ce bun gust are elixirul acesta. Păcat că era aşa de puţin."

Înviorat de gândul că Cecilia se pretase la cererea vrăjitoarei, Gedeon Walsh meditâ câteva secunde, dacă nu ar fi bine să-şi dea aerul că cedează efectului produs de băutura magică şi vru să se apropie de Cecilia, dar lânăra îi surîse, cu un aer în care era o rugă mută şi Gedeon îşi muşcă buzele, oprindu-se, încîudat pe sine-şi că putuse măcar în glumă, să schiţeze o mişcare în stare să provoace „chemarea la ordine" a pornirei lui.

D-şoara Godwin îi luă braţul, şi îl strînse uşor, zicând :

— „Voiam să-ţi arăt inelele noastre de logodnă, dar se vede că le-am lăsat în odaia mea, şi am dat peste elixirul vrăjitoarei."

CAP. VI

Toţi oaspeţi se aflau adunaţi în salon: din pricina căldurei draperiile erau lăsate şi geamurile închise. Ventilatoarele electrice de pe masă produceau un curent de aer, care răcorea atmosfera. Edith introdusese un sistem născocit de o fată dela ferma alăturată: curentul de aer produs de ventilator trecea peste un bloc de ghiaţă, care, e drept, se topea, dar răcea aerul, producând o senzaţie plăcută, aproape friguroasă. Blocurile le avea Edith în marele ei depozit pe care îl umplea iarna cu ghiaţă luată din lacul aproiat

Fermiera explică lui Godwin pe care îi vedea preocupat şi ceva cam melancolic:

— „Căldurile acestea sunt premergătoare ploilor mari. Cu deosebire, că aci putem avea, în fiece moment inundaţii fără ca să vedem nici un pic de nor sau ploaie. La vreo şapte kilometri în spre vest. — Cum ştiţi că e la răsărit de locul acesta—se află un

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

curs de apă abia perceptibil. Une ori, riuleţul creşte de-abia îl poţi trece călare; alte ori se întinde, lin, dar adânc pe o lăţime de cîte cinci sute de metri. Acum pârîul este gol. Dincolo de el se află una din cele mai minunate priveliştî cu păduri şi munţi albi de zăpadă...

„Din vârful unei coline se pot vedea munţi Stâncoşi cu piscurile lor acoperite cu zăpadă. E o senzaţie ciudată; să te topeşti de căldură şi să vezi ghiaţa şi zăpada aceea eternă, ca şi cum ar fi la mâna d-tale s'o atingi."

— „Dar ce înălţime să aibă acele piscuri?" întreabă Gedeon, devenit doritor să admire frumuseţile de cari auzea.

— „Lanţul de munţi," explică Edith, „este înalt de mai bine de 4500 metri; şi sunt piscuri cari trec de cinci, şase mii... Mont-Blank din Elveţia pe care îl admiră o lume întreagă este numai cu trei sau patru sute de metri mai mare decât linia generală a munţilor noştri, în toată măreţia lor.

„Şi frumuseţea moşiei mele rezidă în faptul că este situată pe şes, dar că pot vedea munţii de pe colina aceea."

— „De ce nu ai făcut Ranchul acolo?!" întrebă Iulia.

— „Fiindcă sunt mai aproape de gară, şi fiindcă erau aci câteva construcţii, când am cumpărat această întreprindere. Atunci aveam interes să fac să producă îndată tot ce aveam sub mână şi să mă reduc în cheltueli. Acuma stau mai bine."

Cecilia se ridică dela locul ei, şi întrebă pe Iulia:

— „Eşti obosită, sau ai voi să faci o plimbare cu mine până la „colina perspectivei."

— „Puteţi merge numai călare," zise Edith, şi fiindcă d-şoara Ruark răspunse că ar prefera să stea acasă, fermiera spuse, cu acrul ei amabil: „D-nul Walsh probabil că este un mare amator de perspective."

— „Sunt, dar n'am fost solicitat; cu toate acestea mă ofer să însoţesc pe d-ra Godwin dincolo de..."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „De colina perspectivei?“ întrebă Cecilia.

— „Nu; Dincolo de capătul pământului...“

Edith reluă surîzând:

— „Așa un însoțitor cred că ar conveni oricărei fete.“

Pe când Cecilia sta la îndoială, Atleta și cu Zenobia îi vorbiră în șoaptă; convingând-o să plece cu Gedeon, spre a putea, în lipsa lui, să-i pregătească o surpriză.

Cecilia se învoi îndată, și îmbrăcându-se într'un costum de călătorie, își atârnă o armă la șold și veni să ia pe Gedeon, care în acest timp schimbase hainele sale

Gedwin strînse mâna lui Gedeon amintindu-i că la ora 7 seara se lua masa. El trimise fiicei sale o sărutare din vârful degetelor, exprimându-și admirația pentru frumoasa pălărie cenușie,—de pe care cădea la spate două lungi și late panglici ripsate,—și pentru cismulițele ei cu pinteni.

Când să pornească, tinerii, văzură că se alătură de ei indianul „Soare-răsare.“ El avea atârnată de coapsă în stânga, un laț de piele și în dreapta un revolver, iar la brîu un cuțit.

— „Stăpâna“ explică el, „a ordonat să veghez asupra siguranței oaspeților și să le arăt drumul.“

Tinerii îl primiră cu simpatie, cu toate că li se păru cam exagerată înarmarea lui; și, ca să se poată lua de mâini, îi cerură să meargă înainte.

Indignul pricepu: puse calul său în trap, până la rîulețul de care le vorbise Edith. Aci el îi așteptă și le explică în limbagiul lui, straniu pentru ei:

— „Apa a crescut puțin. Acuma este un rîuleț blajin. Peste două ore poate deveni o fiară turbată... Crede „Crinul“ că ne putem întoarce fără a vedea munții?“

Cecilia dădu acest sfat pe socoteala plictiselei pe care indianul o resimțise fiind trimis înainte, și ceru glumind să fie condusă, sau cel puțin să i se arate drumul spre „colina perspectivei.“

„Soare-răsare“ se înclină, supunându-se cu un

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

aer abătut. El porni prin pârîul turbure şi după ce trecu dincolo, se scoborî de pe cal spre a cerceta pe jos nişte urme cari îi păreau suspecte. Când tinerii fură lângă el, indianul le comunică impresia lui.

— „Streini de fermă, au vizitat locul pe aci!"

La o distanţă oarecare în dosul unor tufişe, el găsi cenuşa unui foc stins de curînd.

Cu toată stăpânirea de sine, pe care o afişase, indianul clătîni din cap mormăind:

— „Feţe albe, străine, au vegheat aci. Trebue spus stăpânei. O primejdie pândeşte pe cineva."

El pipăi cuţitul său de vânătoare, îşi armă pistolul, din locul de piele ce-i atârna la dreapta, îşi potrivi laţul de piele de bivol, apoi porni spre colină fără a se mai uita înapoi.

Gedeon amuzat de această situaţie, şi mai ales înveselit de faptul că Cecilia părea a lua în serios spusele lui „Soare-răsare," dădu pinteni calului, se alătură de frumoasa fată, şi îi apucă mâna dreaptă. Tânăra îl privi şi ambii îşi zâmbiră, fericiţi că se aflau alături.

— „Cecilio," şopti frumosul violonist, admirînd trăsăturile ei, poetizate de umbra pe care i-o lăsa larga pălărie pe obraz. „Cecilio, noi am fost până aci supăraţi—de vreo câteva ori...

— „Şi cât de rău îmi pare," replică d-şoara Godwin, cu un surîs pătruns de o nelărmuită „tandreţă," „dar eu nu sunt atât de rea pe cât am arătat până acuma."

El îi prinse uşor degetele între ale lui, şi întrebă:

— „Ştii ce aşi dori eu acuma d-şoară?"

— „Îmi închipui: acelaş lucru pe care îl doresc şi eu: să vorbim de proiectele noastre."

— „Eu aş dori, ca, după ce ajungem la „colina perspectivei" să-mi dai voie să-ţi spui cât de mult..."

Cecilia îi astupă gura cu mânuţa ei, şoptind repede:

— „Da—da dragă Geo, dar nu o spune aci... Aş vroi să poetizăm simpatia reciprocă şi dulce care ne atrage, exprimând-o în faţa acelor munţi de zăpadă."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Păi doară, când o fi ca munții aceia, să vadă căldura sentimentelor mele... au să se topească...“

— „Brr! Dar ce, d-ta Geo, ești un vulcan, sau un fel de soare. Nu vezi că nici soarele, care bate direct pe munții de zăpadă, nu-i topește...“

O cotiiură a drumului îi duse în fața unei coline. La un semn al indianului, Geo descălecă și se repezi să ia pe Cecilia în brațe de pe cal; dar fata sărise rîzând în partea cealaltă, jos, cu ușurința unei călărețe de circ.

Cu pași sprinteni, fata, începu să alerge în spre înălțime, urmată de frumosul ei prieten.

Când ajunseră sus, avură înaintea lor un spectacol măreț: întregul lanț de munți uriași—pe ceri îi mascase, până aci arborii și configurația ciudată, a terenului—se desfășură înaintea văzului lor uimit, ca o imensă înșiruire de formidabile piscuri acoperite de zăpadă. Și întregul șir, care se pierdea adâncindu-se în zare, spre Nord și în spre Sud, strălucea și lumina par'că cerul, cu reflexul alb-argintiu al zăpezei. Toți acești uriași albi, păreau adunați, înșiruiți acolo, ca pentru a ține sfat: o conferință de namile colosale, încremenite pe gânduri.

Cecilia apucă brațul tânărului, și, el tresări ușor, la atingerea ființei acesteia și frumoase și delicate. El îndreptă privirile spre ochii ei, mari, luminoși, în care se oglindea cerul, cerul lui, și murmură:

— „Cecilie scumpă...“

Fata îi surîse și cercă să spună ceva, dar o bubuitură de pistol, urmată de alte două detunături, făcu pe ambii să tresară.

Gedeon vru să se repeadă în direcția detunăturilor, însă fu oprit de Cecilia. Fata scoase arma din tocul ce-i atârna de brîu, și i-o dădu, zicând:

— „Să nu te expui inutil! Să te arăți numai pentru a ochii. Ni s'au luat probabil caii de către cei pe care ni i-a semnalat „Soare-răsare.“

Ea se alătură de Gedeon, spre a privi în vale, și ambii văzură doi inși călări, urmăriți de aproape de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

indian, al cărui cal, părea că are să i ajungă. Dar unul din hoți se întoarse în șea, ochi spre urmăritorul lui și trase.

Înainte ca bubuitura să ajungă până la ei, tinerii văzură calul indianului, ridicându-se în două picioare, gata să se prăbușească. De aceste câteva clipe se folosi „Soare-răsare" pentru a zmulge lațul dela brîul său, a-l învârti prin aer, și a-l azvârli asupra hoțului mai apropiat. Lațul căzu peste capul și umerii călărețului, până în șea, și prinse, cu cornul din față al șelei, pe călăreț cu totul.

Indianul scoase un strigăt de triumf și se pregătea să zmucească pe cel prins. Dar în clipa următoare, lațul se întinse ca o coardă și trînti pe indian de pe calul său.

Hoțul, scoțând un chiot de bucurie, că scăpase, și că reușise să își prindă adversarul în lațul ce-i pregătise, dădu pinteni calului, pornindu-l într'o goană sălbatecă.

„Soare-răsare," târît peste pietre, încercă în mai multe rînduri să sară în picioare, se ridică și căzu regulat pe brînci, sau pe spate.

Cu ochii holbați de groază tinerii urmăriră scena fără a putea interveni, până ce lui Gedeon i-se păru că indianul se aruncă în picioare, apoi totul dispăru într'un nor de praf.

Gedeon se reculese cel dintâi; el controlă arma din mâna sa, regretând că nu luase destul de serios lucrurile pentru a se arma și el...

— „Acuma," zise Cecilia, „după ce s'a îndeplinit a doua prevedere a lui „Soare răsare," nu m'ar mira să se îndeplinească și prima."

— „Adică să fi crescut pârîul... Nu cred!"

— „Ai văzut că era turbure și destul de adânc când l'am trecut cu caii..."

Îngrijorat, frumosul tânăr, luă pe Cecilia de braț, ca să-i ajute la coborît colina, dar fata refuză sprijinul, spunând cu un ton prietenos:

— „Vei avea nevoie de toate puterile d tale, dacă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

vom mai întâmpina piedici. Dacă ţii la mine, menajează-te; trebue să fim pe pază. Acei doi hoţi probabil că ne-au luat caii, ca să ne întoarcem pe jos pe drumul venit. Noi, ar trebui să ne ducem cu câţiva kilometri mai sus pe rîuleţ, ca să nu cădem în vreo cursă de a lor..."

Gedeon admise părerea fetei, mirîndu-se în gând cum ea putea avea prevedere pentru unele lucruri, la cari el, ca bărbat nu se gândise.

Fata îi ghici gândirea căci explică:

— „Eu sunt mult mai fricoasă de cât arăt... de aceea mă gândesc la cursele ce ni s'ar putea întinde... Sportul şi exerciţiile de box cu Ruth, şi cele făcute cu Iulia, mi-au dat ceva curaj, dar încolo... fată... fată fricoasă de sus şi până jos!"

Frumosul tânăr consultă busola mică ce avea agăţată de lanţul lui, şi dădu orientarea în sensul indicat de Cecilia. El zori la drum, zicând:

— „Să vezi drăgălăşio, că avem avantagiul de a trece peste o porţiune mai îngustă a pârîului."

In curînd ei văzură cu o îngrijorare crescândă, că soarele scăpăta.

— „Să nu mai mergem în sus în diagonală," zise fata, „s'o tăiem spre pârîu până ce nu se înoptează. Ştii cât de repede urmează aci noaptea, după apusul soarelui..."

Gedeon, ca să-i dea curaj, explică:

— „Mi se pare că avem lună plină astăseară şi cum vom da de pârîu, mai avem puţin până la fermă."

Ambii începură să zorească şi tocmai când Gedeon căuta un chibrit spre a controla busola, fata scoase o exclamaţie de spaimă:

— „Am dat de un lac enorm Geo dragă!"

— „Ce lac Cecilio! ăsta pare a fi un ocean, pe cât arată de lat!" zise Gedeon, cercând să glumească, însă privirile lui îngrijitoare, scrutară întinderea de apă, pe care veneau încet arbori desrădăcinaţi, lemne şi chiar scânduri.

— „S'a îndeplinit dar şi prima prezicere a lui

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Soare-răsare," rosti fata descurajată, lăsându-se jos, spre a se odihni, la câțiva pași de apa care curgea abia vizibil.

Însoțitorul ei se așeză în iarba umedă de roua înserării, și abia își putu stăpâni un oftat de îngrijorare.

Fata începu cu o liniște afectată:

— „Deși ți-am spus că sunt o fricoasă, dragă Geo, să nu te temi că voiu face vreo greutate, când o fi să încercăm vre-un plan de ieșire de aci. Consideră-mă ca pe o camaradă hotărîtă. Nu-i așa că te gândești cum am putea trece dincoio?"

Gedeon, ale cărui gânduri erau departe de acest plan, zise cu o grabă menită să asigure pe tovarășa sa:

— „Da, da, tocmai la asta mă gândeam; dar nu văd cum am putea. Știi să înoți? Eu unul știam, dar nu eram prea strălucit la acest sport."

— „Eu înot zece minute, dar apoi sunt gata de mers la fund. Ah! ce a asta?"

Exclamația fusese smulsă Ceciliei de constatarea că apa care crescuse pe nesimțite, îi udase picioarele. Fata se ridică repede și se retrase mai departe. Dar în acelaș moment ea arătă spre o poartă de lemn, care, adusă de curent se apropiase de mal, și venea încet din susul apei, ca o pată mare neagră în lichidul întunecat.

— „Apucă-o! apucă-o!" strigă fata cu glasul înnăbușit „oprește scândura aceea dragă Geo."

Tânărul intră în apă până la genunchi, și împinse poarta spre mal nepricepând rostul acestei dorințe.

Când eși afară din rîu, el zise înveselit:

— „Știi că e caldă apa? Asta este încurajator pentru trecerea noastră dincolo. Cât vom fi în apă, vom fi la căldură, dar cu frigul ce se lasă vom căpăta, dacă nu o pneumonie, cel puțin o răceală strașnică până acasă. Șapte kilometri alcătuiesc o distanță bună. Ce ne facem?"

— „Ce ne facem?" repetă fata gânditoare, „aci nu putem rămâne, căci ne pot surprinde hoții, cari

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ne-au furat caii, ca să ne aibă mai uşor la discreţie. Probabil că vor să scoată dela tatăl meu vreo sumă mare pentru eliberarea mea."

— „Asta nu! Asta nu va fi!" exclamă Gedeon indignat, aproape furios, numai la gândul că nişte bandiţi vor cuteza să se atingă de Cecilia. „D-ră, trebue să trecem cu orice preţ."

— „Trebue," zise fata, „aşa este, dar trebue să ajungem sănătoşi. De aceea nu e altă soluţie decât să ne desbrăcăm, să punem hainele pe poarta asta şi să înotăm până dincolo, ţinându-ne de ea."

Gedeon negăsind altă scăpare, aprobă, rupse două nuele groscioare din tufişul alăturat, le înţepeni de o parte şi de alta ca pe nişte mânere, în crăpăturile dintre scânduri şi întrebă:

— „Ei, d-şoară, rămâne cum te-ai decis? căci nu văd nici o altă soluţie."

Cum fata nu răspundea, el se apropiă mai mult, ca să-i vadă trăsăturile în lumina lunei. Şi pe întreaga ei faţă, şi în ochii mari, umeziţi, cili ca o rugă, un apel duios şi încrezător la protecţie şi respect. Gedeon pricepu şi rosti cu duioşie:

— „Drăguţa de ea! Cecilio dragă, du-te ceva mai încolo în dosul tufişului acela, din care am rupt crăcile, dezbracă-te şi fă un pachet legat cu nuele subţiri. Eu voi sta aci. Îmi voiu pune hainele pe scândură şi voiu intra cu ea în apă, să te aştept. Când voiu fi gata, mă vei anunţa, şi eu voiu sta cu capul spre cealaltă parte a rîului, până ce vei pune pachetul cu haine pe pluta noastră, apoi vom porni."

Fiica milionarului strînse mâna violonistului şi dispăru după tufişul indicat.

Gedeon începu să se dezbrace repede. Când fu gata, îşi aşeză pachetul, lăţindu-l la mijloc, pentru ca pe el să-şi aşeze fata rufele ei, cu gând că dacă se vor uda hainele lui, ale fetei vor rămâne uscate. El puse arma peste haine, la îndemână. Apoi se afundă în apă ducând poarta după sine, până ce apa îi trecu de piept.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Sunt gata," se auzi glasul fetei „te rog să inspectezi malul celalt."

Nici nu era nevoie de această amintire. Gedeon sta de mult cu capul întors încolo. Dar fata se împiedică de o rădăcină şi scoase un ţipăt uşor. Involuntar, sub spaima produsă de ţipătul Ceciliei, tânărul întoarse capul şi în lumina argintie a lunei, văzu la marginea apei, cel mai fermecător corp de silfidă ce ar fi putut visa vre-un sculptor. Cu o mişcare neasemănat de graţioasă, fata, se înclină să ridice pachetul scăpat din mână, şi zise apoi repede:

— „Nu e nimic! mi-am lovit degetul cel mare de o rădăcină; nu e nimic. Vezi de malul celalt!"

Gedeon se afundă în apă, întorcând capul în spre partea apusă a rîului umflat. El auzi, peste câteva secunde, plescăitul uşor, pe care-l făcea prin apă, înaintarea fetei. şi ghici, după înclinarea micei plute, că tânăra apucase mânerul de ramuri. El simţi cum fata puse pachetul ei de haine peste al lui şi întrebă:

— „Ai sosit, Cecilio dragă? Putem pleca?"

— „Gata," rosti d-şoara Godwin, cu glasul schimbat de răcoarea ce simţise până la intrarea în apă. „Să pornim!"

Gedeon răsuci încet pluta, aşa fel încât fata să fie în sensul cursului apei. El înotă din picioare şi cu o mână, îndemnând pe tovarăşa lui să se lase în voia apei, fără a face vreo sforţare pentru a fi gata de o încordare, în cazul când ar fi vreo nevoie.

In mai multe rînduri, Cecilia simţi atingeri de ramuri şi de lemne, cari pluteau duse o lene de apă. La primele atingeri fata fusese gata să ţipe, dar cum Gedeon nu se plângea de aceste contacte, ci înota cu putere, ea îşi stăpâni nervozitatea. După câteva minute de înotat tânărul încetă de a mai vorbi, deoarece respiraţia începu să i se scurteze.

Cecilia propuse să înoate şi ea, şi să împingă pluta deacurmezişul rîului: dar Gedeon refuză. Totuşi, simţindu-se complect istovit, el cedă în cele din urmă, lăsând pe fată să înoate, şi să împingă pluta.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

împreună cu corpul lui, care acum flota în voia apei. Grija lui Gedeon era să nu se atârne prea tare de poartă spre a nu periclita hainele, printr'o înolinare prea mare.

Cum sta aşa, lăsându-se dus, el scoase o exclamaţie de bucurie:

— „Ştii Cecilio, că acuma noi nu putem trece de-a dreptul, şi fără voia noastră am fost duşi la vale."

— „Ah," zise fata, oprindu-se din înot: „Ce bine! ne ducem spre locul pe la care am trecut. Vom găsi drumul spre casă mai uşor. Imi dai curaj, cu observaţia asta!"

Şi fiica milionarului începu să înoate din răsputeri: Tânărul se întremase în apa călduţă. Singura lui grijă era ca fata să nu dea peste vreun trunchiu de copac luat de apă sau peste vreo scândură. Câteva clipe el trecuse printr'o groază nebună, când văzuse ivindu-se alături de ei, o roată de moară, care, asemeni unui enorm cadavru, plutea a lene la vale.

Gedeon auzi pe Cecilia respirînd greu şi o rugă să treacă să se odihnească, urmând ca el să-i ia locul. In momentele în care fata trecea la vale, corpul ei se atinse de şoldul tânărului. Ambii tresăriră, retrăgându-se în pripă, cu o bruscheţă uşor exagerată de dorinţa de a respecta făgăduiala mută ce'şi făcuse unul altuia.

Pe când tânărul înota, împingând pluta cu energie de-a curmezişul, apoi, fata zise:

— „Uite: se văd două lumini la vale! Sunt bandiţii: au trecut dincoace şi ne pândesc la trecătoare pe unde speră să le cădem în mână."

Gedeon, de cum văzu luminele, începu să facă sforţări mai energice spre a împinge pluta la mal. Cecilia, galvanizată de iminenţa primejdiei, se asocia la încordările pe cari le făcea tovarăşul ei. Prin modul cum era nevoită să înoate alături de el, picioarele şi chiar şoldurile fetei veniră în câteva rînduri în contact cu acele ale tânărului. Dar, în faţa primejdiei, ambii tineri părăsiră rigiditatea pudică de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

care îşi conduceau până aci acţiunile, şi nu se mai gândiră decât la felul cum ar putea înota mai viguros, pentru a ajunge mai repede la mal. Sub sforţările intense pe care le făcuse, Cecilia, sleită complect de puteri, se văzu nevoită să se lase la fund, ţinându se atârnată de plută. Fata gâfâia pripit; dar brusc scoase o exclamaţie şoptită de bucurie:

— „Geo dragă, am dat de fund! putem umbla spre mal!"

Ei înaintară prin apă câteva minute până ce tânărul scoase un oftat de uşurare:

— „Ce noroc că te-ai înşelat feliţo dragă! Cei pe care i-ai văzut sunt amicii noştri. Uite că acuma sunt patru lumini aprinse. Şi se aud strigătele lor peste apă! Să răspundem?"

— „Nu, nu! Pentru Dumnezeu nu!" exclamă fata, „d-ta nu te gândeşti la cele ce s'ar vorbi, dacă ne-ar veni prea repede în ajutor?"

— „Aşa e," zise Geo surîzând. „In cazul acesta, ne mai apropiăm de mal, ca să-ţi ei pachetul cu rufe, şi să stai cu el, până ce mă depărtez eu cu pluta la vreo sută de paşi, apoi eşi, te îmbraci şi aştepţi să dau eu semnalul. Să nu ne prindă în „neglijè..."

Cecilia trase cu repeziciune poarta în direcţia malului. Un sentiment de jenă şi de teamă îi stimula puterile şi când văzu că apa este până la piept, îşi luă hainele şi afundându-se până la gât în lichidul gălbui, puse pachetul pe cap spunând tovarăşului ei să zorească la vale.

— „Mă duc, mă duc," replică Gedeon, „dar ştii, te rog să observi să nu dai în vreo groapă, deşi malul pare că se ridică lin de tot."

— „Lasă-lasă, dute-dute, dragă Geo," reluă fata, „Nu auzi, ne chiamă şi se pot apropia de noi?..."

In câteva minute violonistul ajunse la o mare distanţă de tovarăşa sa, eşi din apă, luă pachetul şi arma, se urcă pe cât crezu necesar pe mal şi aşe-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zându-şi rufăriile pe nisipul cald, începu să se îmbrace în grabă.

El se încheia abia la o ghetă, când auzi glasul tinerei, la distanţă de vreo zece paşi:

— „Credeam că eşti gata. Par'că eşti o cucoană, care pleacă la bal, aşa te dichiseşti, Geo dragă... Mai ai mult?"

Tânărul răspunse, rîzând:

— „Mai am ghetele: nu am cizmuliţe ca d-ta; eu am ghete lungi, cu şnururi... Incolo sunt gata."

O umbră se apropiă: era Cecilia, însă fata avea capul gol. Ea zise prietenos:

— „Încalţă d-ta gheata cealaltă, că pe aceasta o şnuruiesc eu, ca să fii mai repede gata."

Gedeon vru să se împotrivească, dar fata îi tăiă protestările, zicând:

— „Lasă-lasă! Acuma îţi închei eu ghetele. Sper că n'o să te dai pe viitor la o parte, să-mi faci acelaşi serviciu, când vom fi într'o situaţie asemănătoare?"

Tânărul cedă rîzând, şi întrebă:

— „Dar pălăria d-tale? Ce-ai făcut pălăria?"

— „Ce să fac? M'am şiers cu ea de apă: panglicele acelea elegante au servit mai bine decât pâsla şi am lăsat-o acolo. Aşa! Gata! Cu dumnealui," continuă Cecilia, bătând prietenos pe genunchiul piciorului servit de ea. „Acuma este momentul să-i strigăm sau să ne apropiăm de ei".

Tinerii se luară de braţ, înaintând repede către grupul care, cu facle aprinse, lucra lângă mal la întocmirea unei plute.

Godwin, Iulia, Edith, Ruth şi Angela, însoţiţi de „vrăjitoarea cu ochii de aur" şi de servitorii negri şi albi ai fermei, lucrau bătând cuie în scândurile ce trebuiau prinse de nişte grinzi de brad. Lemnele erau menite să alcătuiască o plută destul de solidă care să transporte pe mai mulţi inşi de o dată dincolo.

Milionarul scoase un strigăt de bucurie, şi repe-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zindu-se la Cecilia o sărută, apoi strînse mâna lui Gedeon.

Angela sosi plângând şi se agăţă de o mână a Ceciliei pe când Iulia şi Ruth o sărutau.

Edith ceru să fie sărutată de Cecilia, ca să-i treacă amărăciunea ultimelor ore.

După ce Gedeon făcu în câteva fraze istoricul celor petrecute, Ruth povesti cum nimeni nu se îngrijise până la înserare de soarta lor, ştiindu-i sub paza lui Soare-răsare.

Dar cum scăpătase soarele ei fură speriaţi de ţipetele indianei, care, sosi, ducând de căpăstru calul bărbatului ei. Ea explicase cu lacrămi în ochi că animalul fusese rănit, că trecuse prin ape mari, şi, că atât bărbatul ei cât şi ambii tineri trebuia să fi căzut victima unei bande de hoţi de cai.

Iulia auzind de „ape mari," sfătuise luarea lemnelor necesare pentru plută şi împreună cu Edith aranjase ca un camion să aducă lemnele, iar automobilul să care pe cei cari trebuiau să lucreze la plută. Restul avea să fie adus călare sau în ori-ce fel. Toţi erau armaţi. Nu se mai lăsase acasă decât Zenobia şi câteva femei.

Secretara Ceciliei se sfătui cu Edith, întrebând-o dacă în caz de ar fi atacată ferma, puteau cei aflaţi acolo să reziste o oră până la sosirea lor.

In loc să răspundă, fermiera sări în automobil şi luând cu ea servitorii negri, o porni în goană spre locuinţa lăsată fără pază. Din automobil ca le strigă ceva pe care Iulia îl traduse:

— „Veniţi călări căci eu zoresc să nu găsesc ferma incendiată."

Bucuria revederei fu potolită de îngrijorarea ce cuprinsese pe fie-care.

Doi din negri începură să adune instrumentele, rămânând să se decidă ce să se facă mai în urmă cu materialul adus.

Vrăjitoarea ceru să se continue cu alcătuirea plutei, ca să poată trece să-şi ajute bărbatul, şi când văzu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

că negri n'o ascultau, trecuse la Cecilia, apucându-i mâinile şi implorînd-o s'o ajute.

Gedeon făcu semn şi ordonă negrilor să slea să termine. Apoi se declară gata să însoţească pe vrăjitoare în căutare. Godwin, încântat de a vedea atâta cavalerism la viitorul său ginere se asoci.

Vrăjitoarea începu să bată cuie în plută cu o energie disperată, dar când să mai aducă o scândură, tânăra rămase înlemnită locului, comandând celorlalţi tăcere.

Peste apă, la o distanţă de vreo sută de paşi, venea un sâsâit asemenea celui făcut de un şarpe.

Tânăra indiană scoase un chiot căruia răspunse un glas din coroana unui copac plutitor.

Indiana exclamă în culmea fericirei:

— „El este! Soare-răsare! Stăpânul vrăjitoarei, este viu!"

Învioraţi, toţi îşi îndreptară privirile spre tufişul plutitor din care se desprinse o umbră, şi văzură capul unui bărbat apropiindu-se prin apa liniştită spre mal.

Soare-răsare eşi din rîu în costumul cu care plecase.

El explică, ştergându-şi sângele de pe obraz, că tăiase la timp laţul, că se ascunsese ca să vadă pe hoţi revenind, că apoi luase drumul spre „colină" ca să-i găsească pe tineri dar că întârziase căutând pistolul. Când ajunsese, se luase după urmele tinerilor până ce se întunecase, şi când zărise luminele, se decisese să treacă spre a porni, cu toţii, cercetările de la locul unde le pierduse el urma.

Tânăra indiană să apropie de el, se lăsă într'un genunchi, îi apucă mâna, şi i-o duse la frunte, apoi la buze şi oftă fără a rosti un cuvânt.

Soare-răsare îi puse degetele pe creştet, ca unui copil, o mângâie şi fără a-i mai da vre-o atenţie, continuă cu fraze reci, scurte, să explice că unul din cei doi hoţi fusese văzut de el, cu două zile înainte, într'un tufiş şi că pare un orăşean, iar nu un obişnuit al „prairiilor."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Godwin întrebă dacă nu crede că aceşti hoţi ar fi în stare să atace ferma. Indianul surîse cu dispreţ, explicând:

— „Sunt lupi... atacă pe furiş, şi fug! Fug de un singur piele roşie. Nu sunt mulţi, şi nici nu se pot asocia repede cu alţii, ca să fi pornit un atac. Nu e nici o primejdie pentru Ranch."

Tot grupul ajunse voios la fermă. Edith pusese la cale masa şi organizase o serbare de bucuria regăsirei celor doi pierduţi. Când intră în salon, Gedeon scoase o exclamaţie de surprindere. Pe o masă între câteva flori, se afla vioara lui.

Cu toată oboseala ultimelor ore, găsi căldura şi avântul necesar ca să vrăjească pe cei de faţă. Godwin se apropiă de el şi-i sărută, zicând:

— „Cine ar fi putut bănui că un băiat frumos, poate scoate sunete aşa de minunate din nişte scândurele uscate, lipite cu clei? Asta e un dar cu adevărat dumnezeesc!"

Iulia mângâia pe Cecilia şi-i şopti la ureche:

— „Ce păcat că nu au sosit încă prietenele noastre cari vor să asiste la fericirea ta; am fi putut organiza logodna chiar de astă seară şi aveaţi măcar dreptul să vă sărutaţi."

Cecilia îi astupă gura cu un sărut, spunând cu o grabă copilărească:

— „Vai draga mea... Nu! nu aşi fi putut! Am înotat alături de el: întâmplător ne-am atins şi nu ştiu... simt aşa o jenă teribilă! Să nu'mi mai vorbeşti de logodnă, până... poimâine, când probabil vom fi în complect."

* * *

A doua zi Edith telefonă la reşedinţa judecătorului, cerînd ca să se ia măsuri de prindere a celor doi hoţi de cai. Ea se îndreptă însoţită de servitorii ei devotaţi către partea cea mai expusă din fermă spre a vedea ravagiile făcute de apă şi a lua măsuri pentru evitarea pagubelor. Cecilia şi Gedeon o însoţiră.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Iulia rămase acasă, pe când Godwin însoţit de Zenobia şi de Soare-răsare ca vizitiu, se îndrepta în trăsură, spre staţia de cale ferată ca să aştepte pe d-na Constantin, conform textului, telegramei primite. O altă trăsură menită să ia bagajele şi pe vre un vizitator eventual, urma având un servitor pe capră.

Când se opri trenul, se scoborî din vagon chimista Helen şi d-na Constantin. Godwin o salută, ajutându-i să se scoboare din tren. Pe faţa ei ghici că avea veşti bune. După primele fraze, milionarul văzând că Elena pare decisă a rămâne, poftì cele trei femei în trăsură, iar el, cu bagajele şi cu Soare-Răsare, se urcă în cealaltă mai în urmă.

Când indianul vru să ridice cufăraşul d-nei Constantin, îl privi ca pe un cunoscut, apoi uitându-se la Elena rosti:

— „Soare-Răsare" salută respectuos pe Floarea albă, maestra ochitoare..."

Elena îi surîse, mulţumind din cap şi explică fetelor, că îl cunoştea, decând fusese la Edith în vizită cu bărbatul ei, anul trecut.

Tinerile porniră, iar Godwin şopti indianului câteva cuvinte. Omul roşu îl privi cu nedumerire, se urcă pe capră, şi mână mormăind ceva neînţeles.

Trăsura cu fetele trecuse de mult mlaştina, care tăia drumul, dispărînd în zare, iar când aceea în care era Godwin se afla pe la mijlocul mocirlei, se ivi din tufiş teava unei arme: un glas comandă indianului să se oprească. Soare-Răsare se înălţă în picioare pe capră şi ridică mâinile, dar în clipa următoare el sări de-a ndaratele jos. Fiind mascat de capra trăsurei, el scoase pistolul din toc şi cu o iuţeală fulgerătoare şi aproape fără a ochi, trase în direcţia carabinei.

Un ţipăt urmat de o înjurătură răspunse; şi omul, lăsând carabina o rupse la fugă prin tufiş.

Godwin vru să se ridice să vadă pe cel care fugea, dar un glonţ veni din partea opusă a drumului

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

îi şueră pe la ureche, urmat de o detunătură. Milionarul se trînti în fundul trăsurei gemând auzibil:

— „M'a omorît! M'a omorît banditul!"

Aproape imediat o altă pocnitură de armă se auzi şi indianul îşi lăsă braţul stâng, rănit, în jos, pe când cu dreptul ochi şi trase de mai multe ori în direcţia din care veneau proiectilele. Un geamăt urmat de un fâşâit indică indianului că agresorul al doilea se depărta grăbit. El se apropiă de Godwin să vadă dacă este rănit şi îl auzi şoptind:

— „Să mă potrivesc întâi la piept, apoi o ţii în goană până la fermă. Dar ce ai? Eşti rănit? Stai să-ţi leg braţul!"

El scoase batista sa, şi legă rana indianului. Glonţul trecuse prin muşchii omului roşu.

Indianul privea cu o mirare pătrunsă de un fel de recunoştinţă acţiunea milionarului, care, în loc să se gândească la primejdia ce ar fi rezultat din întoarcerea banditilor, îi lega cu precauţiune rana.

Godwin şterse sângele, de pe rană, întinzându-l pe pieptul cămăşei sale de mătase, trase cerga care servea de pled, peste corpul său, şi repetă cu insistenţă:

— „Sunt rănit rău! Rănit de moarte. Când voi fi ajuns acasă, am să fiu şi mort. Ai înţeles?"

„Soare-Răsare" îl privi din ce în ce mai ciudat. El se încruntă uşor ca pentru a face o sforţare mintală.

Indianul strînse buzele, se urcă pe capră şi puse caii în trap, mormăind cu aerul unui om care se supune fără să discute:

— „Facă-se voia stăpânului."

Când fu să intre prin poartă, soţia lui „vrăjitoarea cu ochii de aur" îi eşi înainte şi văzându-i rana şi sângele de care era plin, începu să ţipe. El o potoli cu un ordin scurt, trase trăsura la scară şi se lăsă, mai mult să cadă, de pe capră.

Iulia, cu toate că îi venise două prietene, aştepta cu nerăbdare să vadă pe Godwin sosind. Când zări

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pe indian rănit, ea se repezi jos şi-l întrebă cu glasul schimbător de temeri:

— „Ce este? Ce s'a întâmplat? Aţi fost atacaţi pe drum. Eşti plin de sânge. Unde este d-l Godwin? Vorbeşte repede omule!"

Indianul slăbit de pierderea sângelui, se lăsă alături de trăsură, dar în loc să răspundă, arătă spre Godwin şi se prăbuşi la pământ.

Iulia îngălbenită, zări abia acum pe Theodor întins şi acoperit cu cerga până peste obraz. Ea zmulse învelitoarea la o parte şi văzând partea însângerată a cămăşei, izbucni în lacrămi. Fata se aruncă plângând asupra lui Godwin, începând să-l sărute pe frunte şi pe obraz.

Zenobia, însoţită de Elena Constantin şi Helen se apropiară oprindu-se consternate la vederea lui Godwin, întins nemişcat, şi a indianului căzut lângă trăsură.

Elena Constantin vru să depărteze pe Iulia, dar fata se agăţă de Theodor şi, cu obrazul scăldat în lacrămi, izbucni:

— „Lasă-mă! îl admiram, îl iubeam de mult, şi acuma, când simţeam că şi el mă iubeşte, acuma a trebuit să vină catastrofa asta! Abia acuma văd cât îl iubeam! Ah, Doamne, Doamne!"

Şi Iulia, părăsind orice rezervă, îşi lipi din nou gura de obrazul, de fruntea şi, în cele din urmă, de buzele lui Godwin.

Dar ea rămase împietrită, în poziţia în care se afla. Simţise că buzele acelea, uşor întredeschise, răspund sărutului ei, şi că nu sunt reci de loc. Ea vru să ridice capul, dar se simţi reţinută, căci un braţ al celui jelit, se ridicase şi o cuprinsese pe după gât. Iulia se uită în obrazul palid al lui Godwin şi văzu ochii lui deschizându-se răzători, clipind cu o şiretenie fericită.

Uluită, de această neaşteptată întorsătură, fata, cercă să se ridice, apoi se clătină şi căzu leşinată în braţele lui Godwin.

Fabricantul scos din sărite de acest leşin, o sărută

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pe obraz, se ridică şi o duse în braţe până sus în verandă, cu o iuţeală şi uşurinţă tinerească. Aci el o dădu în îngrijirea Chimistei.

Elena Constantin întîlnse mâna spre Godwin, şi întrebă surîzând, ca o mamă care ar asista la fericirea copiilor ei :

— „Să vă felicit d-le Godwin că aţi.... revenit la viaţă ?"

— „Aşa o sărutare cred că ar învia şi o mumie din vremea răposatului Cheops," replică Godwin, „dar ştiţi d-nă, vreau să păstrăm lucrurile secret : am să fac fetei mele o farsă ; mă logodesc cu secretara ei, tocmai în seara când s'o căsători ea... Dar... fără să ştie ea..."

Zenobia arătă pe „Soare-Răsare," zicând :

— „la uitaţi-vă la indianul nostru, adineauri era mort şi acum dansează."

Indianul văzând succesul prefăcătoriei sale, se ridicase de jos şi părăsind atitudinea lui rigid rece, care-i era obişnuită, începuse să danseze îndoindu-se, întocmai cum fac ţăranii, când joacă o bătută de unul singur. El tropăia, când în vârf şi când în tălpi, plecând capul şi îndoindu şi mijlocul.

Ridicând în continuu mâinile în aer, el plescăia din degete şi bătea, când pe loc, când în cerc, cu un fel de frenezie care se trăda prin rînjetul înfipt pe faţa lui.

Godwin văzând că lulia este dusă în odaie, se adresă indianului :

— „Ascultă omule roşu ! Eu şi cu tine : prieteni buni ! Când vei veni la mine, are să te primească şi cuconiţa asta, soţia mea, şi eu, împărăteşte !..."

Şi se repezi pe urma fetelor în odaie.

— „Vă rog din suflet d-relor," începu el repede. „Contez pe discreţia d-voastră ca să le facem tuturor o surpriză.

„Să nu aveţi cerul că bănuiţi măcar ceva din proiectele ce am cu această drăgălaşă secretară a fetei mele."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Tinerele făgăduiră. Zenobia şi Helen trecură spre salon pe când Elena rămase cu Godwin şi d-şoara Ruark.

Leşinata îşi venise în fire şi privea cu ochii umeziţi de duioşie spre noul înfrat.

— „Cum aţi putut să fiţi aşa de crud, d-le Godwin?“ întrebă Iulia când văzu că rămase numai el şi cu Elena.

— „Nu am avut încotro, d-şoară Ruark,“ replică întrebatul întrebuinţând titulatura de rigoare: „Altfel nu mai aflam niciodată sentimentele d-v. faţă de... fatăl Ceciliei...“

— „Dar d-voastră singur aţi spus, pe când eram eu în pomul acela, culegând mere, că un cap brun a fost... îngerul d-voastră păzitor.“

— „Bine...“ făcu el încurcat, „aşa, cine poate ghici dacă un sacrificiu nu se face din milă, sau din dragoste pentru o fată cum este Cecilia. Să mă ertaţi d-şoară, dar era singurul mijloc care îmi da posibilitatea să aflu adevărul... Imi pare numai rău că învierea mea, v'a produs acel leşin de pe urma căruia sunteţi acuma întinsă aci pe canapea...“

Tânăra se uită în jurul ei zicând:

— „Suntem singuri d-nă Constantin? Nu cumva ne mai aude cineva?... Acel leşin, dragă d-le Codwin, era tot atât de serios ca şi moartea d-voastră. Dar era singurul mijloc ca să închei o situaţie, în care inima mea, cam proastă, m'a băgat.“

— „Inima d-voastră este cea mai ideală fată, d-ră. Nu a fost şi nu este... cum spuneţi... Aşa dar suntem egali.“

— „Ba,“ replică fata glumind, „eu sunt în pagubă, căci d-voastră când aţi văzut că leşin, în loc să vă speriaţi şi să faceţi... ca mine, m'aţi dat pe mâna d-şoarelor cari mă înconjurau.“

Godwin îi luă mâna şi i-o sărută zicând cu o duioşie pătrunsă de recunoştinţă:

— „Aveţi dreptate d-şoară, dar mă voi „ratrapa“ după logodnă...“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAP. VII

Elena făcu un raport verbal pe scurt şi după aceea prezintă lui Godwin darea de seamă, scrisă, aranjată, în ordine cronologică, a comandelor efectuate, a plăţilor, împrumuturilor şi a tuturor „virimentelor de fonduri," pe cari se văzuse nevoit soţul ei, să le facă, pentru a nu se încurca.

Iulia îşi exprimă în mai multe rînduri admiraţia pentru spiritul hotărît de care dăduse dovadă soţul Elenei.

— „Ai un bărbat doamnă! Eşti de invidiat... E o capacitate..."

Godwin explică, cu gândul să facă un compliment:

— „E o capacitate fiindcă o ascultă bine şi execută, şi mai bine, cele decise cu soţia sa. Asta este un mare lucru!"

Zenobia intră să întrebe ceva şi luă pe fabricantul de locomotive de o parte:

— „Ce este adevărat în agresiunea asta a căror victimă credeam că a-ţi căzut?..."

Godwin povesti totul, şi fata întrebă pe Elena:

— „De ce spuneai d-ta că eşti mirată de onoarea ce ţi-a făcut d-nul Godwin venind la gară să te primească? Nu ai cerut d-ta în telegramă, să vină, fiindcă vroiai să pleci îndată înapoi..."

Elena răspunse cu surîsul care-l arăta dinţii regulaţi, sub buzele moi, pline, roşii:

— „Nici prin vis nu mi-a trecut să mă gândesc la plecare. Eu am venit aci, convinsă că voi asista la logodna d-lui Gedeon Walsh cu d-şoara Godwin... Dar de ce întrebi?"

Un surîs palid se ivi pe obrazul Zenobiei: ea zise ca pentru a se scuza:

— „Fac nişte cercetări: şi sper ca ele să aibă de rezultat dezlegarea unei enigme care mă preocupă... Ştiţi că pe mine mă curtează un procuror şi... vreau să-i fiu utilă: poate îl avansează pe el, dacă face-u vre-o lovitură."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Godwin vru să plaseze o glumă, dar Zenobia îi luă cuvântul, fără ceremonie.

— „Mai îţi minte d-ră Ruark, eă trimesese-şi pe Angela la mine, ca să aducă lui Gedeon ştirea despre plecarea Cecilei spre „Golden-Hill-ranch...“ Ei, atunci, îţi-aduci aminte. Ţi-am povestit că intendenta a ocărît pe un individ care repara telefonul pe când vorbeam de locul în care se afla drăgălaşa noastră ..?“

D-ra Ruark, zise zâmbitoare:

— „Da, da. Ei şi... Ce-i cu el?“

— „Vezi,„ reluă Zenobia, „acela frebue să fi dat informaţii asupra plecărei d-lui Godwin. Adică, arătând unde se află Cecilia, a arătat drumul pe care trebuia să-l ia tatăl ei.“

Elena zise glumind:

— „Nu m'ar mira ca o fată să descopere ceeace procurorul Swonger şi cu întregul lui aparat poliţienesc nu au putut descoperi... Dar... mă îndoesc foarte mult... din pricină că d-ta nu ai nici un mijloc de investigaţie...“

Godwin interveni cu un zâmbet indulgent:

— „Dar d-sa ar putea foarte uşor să facă legătura logică între o mulţime de acţiuni separate, pe care alţii nici nu le iau în seamă. Ca dovadă, d-neaiei a avut ideea să întrebe: de ce d-na Constantin s'a mirat de venirea mea... Aceasta ar însemna...“

— „Că este cineva...“ completă Zenobia, „care a falşificat telegrama la oficiul telegrafic...“

— „Din Cleveland?“ întrebă Godwin neîncrezător.

Zenobia se uită la celelalte fete ca să vadă ce părere au, dar cum nici una nu vorbi, ea zise accentuat:

— „S'a falşificat telegrama aci: la oficiul staţiei Golden-Hill... Nu vedeţi că este o legătură logică între furtul cailor, ce s'a sevârşit la excursia Cecilei, şi între agresiunea de azi... Cei cari vă persecutau acolo, în Cleveland, şi-au mutat acuma câmpul de operaţii la Golden-Hill?“

Elena Constantin şi Helen Chimista, priviră pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Zenobia cu o uimire neascunsă. Iulia sub imperiul temerei produsă de primejdia ce vedea că amenință pe Godwin se ridicase dela locul ei, se apropiase de ei, și cum ședea îi pusese o mână pe umăr.

Fabricantul ghicind sentimentul care o făcea să se apropie de el, puse o mână peste degetele fetei și mângâindu-i-le, zise cu duioșie:

— „Cu un astfel de înger păzitor nu mă tem de nici o primejdie!"

* * *

Când sosi Cecilia către seară, îmbrățișă pe Helen și pe d-na Constantin, se interesă dacă au mai venit și alte fete, apoi luă pe Iulia de gât și după ce trecu dincolo, o sărută și îi comandă să facă vre-o câteva telegrame către Aurelia Djeskujor, Margaret Prescot, Mazry Alvane, Lucreția Potter, Alice Rosy și Aneta Iones.

D-șoara Ruark o ascultă în tăcere și întrebă, cercând să-și tempereze duioșia ce i se adună în voce:

— „Pentru ce vrei să le telegrafiez... dragă?"

— „De ce? Ce să vină mai iute? Fată burlacă ce ești! Tu nu înțelegi, și cred că nici odată n'ai să înțelegi, ce înseamnă să fii nevoită să aștepți atâta până ce te logodești!..."

Iulia oftă cu resemnare, dar întrebă din nou:

— „Și care e mă rog... taina, sau motivul tainic al acestui zor de logodire?"

— „Care?" exclamă Cecilia, cu o inciudare, ce trăda necazul față de o ființă în stare să nu prieapă atâta lucru: „Care e motivul?... Motivul e ăsta: nu pot să-l sărut, și nici el nu se încearcă măcar să mă sărute, de teamă să nu pară destul de... corect! Fir'ar de rîs, cine a mai inventat și corectitudinea! Înțelegi acuma? Să le spui că: de nu vin îndată, să nici nu mai vină, căci totul este gata, și nu mai se poate amâna... logodna noastră!"

Iulia notând în caractere stenografice cuvintele Ceciliei, zise:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „...Nu se mai poate amâna logodna noastră! Aşa-i Cecilio... ne vine greu."

D-ra Godwin o privi cu un aer ca şi când ar fi întrebat: „Ce are fata asta azi?" şi cu glas tare zise:

— „Ne vine greu. Imi vine greu, că doar nu se logodeşte toată trupa mea de fete. Vezi, nu scrie vre-o prostie, Iulio dragă?"

— „Nu, nu scumpa mea! Am să fac un text „circulară" şi-l expediez repede!"

— „Cât de repede poţi," zise fata trecând spre odaia ei de culcare, spre a se schimba.

— „Da, da, căci suntem, adică eşti zorită... Zorită rău! Drăgălaşa mea!"

Cecilia o privi din uşă şi-i adresă o mustrare:

— „Ştii, acuma îţi mai permit d'astea Iulio, dar după ce mă voi logodi, ai să faci bunătate să te porţi mai respectuos cu mine..." Şi cu un accent supărat, dar comic totodată, frumoasa rosti la adresa Iuliei o ironie: — „burlaco!"

Cu un aer de indulgenţă maternă, Iulia îi trimise din vârful degetelor o sărutare, zicând pe un ton împăciuitor:

— „Bine-bine, frumoasa mea! Am să fiu respectuasă, dar... să'mi dai voie să te iubesc tot ca şi mai înainte, dacă nu chiar şi mai mult."

* * *

Pesfe o jumătate de oră toţi se aflau în jurul mesei. Edith era de o veselie exuberantă. Găsise totul în regulă. Inundaţia, graţie măsurilor luate, de fata care dirija „ranchul" respectiv, nu făcuse nici o pagubă. Ba încă acea revărsare de apă, acoperind nişte terenuri, pe cari semănăturile ameninţau să se usuce din pricina secetei, promitea acuma să producă o recoltă neaşteptat de abondenţă.

Ştirile aduse de fete, din oraşele pe cari le vizitase, revistele de mode, pe care le înşirase, pe mesele din salon, erau atâtea subiecte de vorbă.

Numai Godwin şi Iulia, aşezaţi vis-a-vis, erau ceva

Muzeul Digital al Romanului Românesc
http://transilvania.ro/mdrr1901-1932

mai tăcuți: privirile lor se încrucișeau uneori pe furiș, cu o expresie de duioșie pe care Zenobia, d-na Constantin și Helen Greaty Chimista, se făceau că nici nu le observă.

In cele din urmă, după ce se ridicară dela masă, fetele cerură lui Gedeon să cânte, pe când Theodor întrebă pe fete, dacă vreuna cunoaște șahul.

Edith aduse un superb joc de șah și arătând spre d-ra Ruark o lăudă:

— „Dacă vrei să te bată cineva, după mâncare, joacă o partidă cu dumneaiei."

Milionarul abia își putu ascunde bucuria, și începu să așeze figurile din partea lui, pe când Iulia lua loc, pe un scaun la aceeași măsuță.

Cecilia se uită la secretara ei și zise cu o nuanță de mustrare:

— „Ascultă Iulio dragă. Ai putea întâi să faci și să expediezi telegramele despre cari am vorbit..."

Iulia vârî mâna în corsaj și scoase o hârtiuță, pe care o întinse d-rei Godwin.

— „Ce e asta?" întrebă frumoasa fată a fabricantului, nedumerită.

— „Este recipisa telegramelor ce mi-ai spus să expediez."

Cecilia se uită la secretara ei, ca și când s'ar fi așteptat la o necuviință:

— „Ce recipisă? Cum le-ai expediat, când știu bine, că de când ne-am așezat la masă, tu ai stat acolo tristă, fără să faci vre-o mișcare pentru a executa cele ce te-am rugat."

— „Am executat ordinul tău drăgălașo, înainte de masă!"

— „Dar cum?" exclamă Cecilia impacientată, „Cum ai făcut tu în câteva minute atâtea telegrame! Cu cine le-ai trimes? Și când ți s'a adus dela gară recipisa asta?"

Theodor sta gata să intervină, dar o privire blajină a Iuliei îl opri. Secretara explică:

— „Am luat pe șeful stației la telefon, l'am rugat

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

să primească şi să scrie textul tău, pe care i-l-am dictat. Apoi, l'am rugat să mi-l citească, spre a vedea dacă l'a scris exact şi i-am dictat adresele fetelor, spunând că trebuia să repete acel text fiecăreia în parte.

— „El mi-a dat telefonic numerile recipiselor, fiecărei telegrame... Mai eşti supărată?"

Cecilia nu rosti nici un cuvânt ci se apropiă de Iulia, o cuprinse pe după gât şi o sărută decâteva ori, cerându-i scuze.

Theodor interveni glumind:

— „Cecilio, ai o secretară... Să-ţi trăiască! Unde-mi ajută şi mie Dumnezeu să apuc şi eu, să am aşa o putere de execuţie la îndemână, cum este d-neaiei... Ştii ce? Mai sărut-o odată, dar din toată inima!"

— „Şi ce, crezi că nu o sărut, tată dragă?" făcu Cecilia aplecându-se spre buzele rumene ale Iuliei.

Fabricanta încercă să se apere de astădată, cu toate acestea când buzele Ceciliei se lipiră de ale ei, Iulia o cuprinse în braţe şi o sărută cu căldură.

Godwin surîse şi trimese din degete fiicei sale un sărut:

— „Eşti o fată drăgălaşă Cecilio. Mi-ai făcut o plăcere ascultându-mă... Mulţumesc."

Fata îi replică voioasă:

— „Ah tată dragă, n'ai idee ce agreabil mi-a fost să te ascult. Iulia e atât de drăguţă şi mi-e atât de dragă..."

— „Da, da! ştiu: de aceea începuse-şi să o ocărăşti adineaori!"

— „Păi dacă am crezut că nu m'a ascultat! tată dragă! Spune d-ta drept, să fii d-ta în locul meu şi să nu execute ea un ordin nu ai ocărî-o?"

Fabricantul de locomotive îşi trase adânc respiraţia şi după ce aruncă spre Helen, Zenobia şi d-na Constantin o privire circulară, glumeaţă, chipul lui frumos luă o înfăţişare ca de urs burzuluit, când replică, îngroşindu-şi glasul:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Ba încă cum! Ce aşi mai ocărî-o! Numai să poftească să nu m'asculte!"

Iulia plecă fruntea, ca să'şi ascundă înrumenirea (pe care credea că toţi au s'o observe.) Ea începu să aşeze figurile şahului de-a îndoasele, punând pionii pe rîndul întâi, iar turele, ofiţerii, caii şi regele şi regina pe rîndul al doilea.

— „Paah!" strigă Godwin observând această aşezare ciudată; „ia uită-te d-ră Fowler ce adversară mi-ai dat aci. Uite cum a aşezat figurile."

Iulia începu să rîdă şi de emoţie îşi ascunse obrazul în palme, apoi, cum Edith se apropiă, ea se sculă şi fugi lângă pian unde Gedeon îşi pregătea vioara.

— „Pe onoarea mea!" exclamă tânăra, când văzu jocul Iuliei: „pe onoarea mea, dacă fata asta nu este amorezată! Să ştiţi fetelor că i-a rămas inima la indianul meu!"

Godwin o invită să ia locul Iuliei, zicând cu un aer părintesc:

— „Lasă biata fată în pace, să se amorezeze de cine vrea!..."

— „Nu se poate!" rosti fermiera cu tonul cel mai serios: „indianul meu este însurat şi, „vrăjitoarea cu ochii de aur" soţia lui, scoate ochii Iuliei..."

— „Poate o găsi pe vre-unul care nu este însurat..." reluă glumind Godwin.

Edith dădu din umeri şi de astădată zise cu seriozitate:

— „Nu cred: fata asta are să moară ca mine... burlacă! Nu se uită la ea nici unul din câţi i-au eşit în cale. Şi eu sunt tot asemenea!... Cu deosebirea că mie... nu mi-a eştit încă nici unul în cale... firar ai naibii de fricoşi!"

CAP. VII

Cu aere misterioase, „vrăjitoarea cu ochii de aur," se apropiă a doua zi de Gedeon, pe când se pre-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

gătea să intre în grădină şi îl trase de haină. Tânărul îi surîse şi indiana se lumină la faţă. Ea îi făcu semn să o urmeze şi-i şopti:

— „Soare-Răsare bolnav rău. Răstignitul nostru nu i-a ajutat. „Obraz de faţă" să ajute."

Cuprins de curioziiate Gedeon vroi să o urmeze, dar îşi aminti că indianul fusese rănit. El făcu semn femeici să aştepte, intră în casă, scoase din farmacia domnişoarei Fowler vată, o sticlă cu sublimat disolvat, tinctură de iod şi o cutie cu alifie de oxid de zinc, apoi se luă după vrăjitoare.

Ea îl conduse până la coliba, care avea afară toate caracteristicele unei locuinţe indiene, cu anumite concesii făcute stilului, din pricina construcţiei de zid.

Când pătrunse în odaia tapetată cu obiecte şi scoarţe lucrate de vrăjitoare, Gedeon fu izbit de un miros greu de aer închis şi viciat. El lăsă uşa de perete şi se apropiă de laviţa largă care servea de pat. Sub nişte scoarţe şi pături se afla lungit „Soare-Răsare." Obrazul lui era supt şi, din pricina pierderi de sânge şi a rănei care acuma se infectase, dar mai ales din cauza alcoolului pe care îl înghiţise, ca să vindece rana pe dinăuntru.

Cu precauţie Gedeon desfăcu bandajul primitiv şi văzu că braţul începuse să se umfle. Aranjându-şi întâi toate la îndemână, Gedeon apucă să-i stoarcă rana cu precauţie, ştergând uşor puroiul. Indianul deschise ochii fără a-l recunoaşte, aiura.

Tânărul văzându-l că are temperatură, muiă o cârpă curată în apă, şi o puse ca un turban pe capul rănitului.

Vrăjitoarea îi opri mâna zicând în şoaptă:

— „La frunte nu are nimica. La mână este de lecuit."

Gedeon dădu din cap şi femeia nu rezistă surîsului său, ci se supuse. Dar ea trecu în dosul tânărului, şi luând o nuia începu să isbească într'un obiect legat, lovind cu o furie rece, calculată.

Tânărul după ce termină cu curăţarea rănei, puse

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

o compresă rece de sublimat şi-şi aruncă privirea asupra obiectului pe care îl bătea femeia. Era un crucifix mic de lemn şi fier, legat cu un lănţişor de o masă. In acest crucifix, indiana izbea cu o sete metodică.

— „Ce înseamnă asta!" exclamă tânărul oprind-o cu un gest imperios.

— „Ce înseamnă?" replică femeia, supunându-se cu greu; „Christ nu a vrut să vindece pe „Soare-Răsare:" el îl lăsă să moară, vrăjitoarea îl bate. Preotul a spus că el, Christ, vindecă orice! Vrăjitoarea l'a rugat toată noaptea, Christ, nu vindecă, vrăjitoarea, îl bate."

— „Stai puţin şi vei vedea, că stăpânul tău începe să vorbească."

Dar indiana rosti nemulţumită:

— „Vorbeşte rău... Vrăjitoarea ar vroi să-l audă vorbind bine."

Puţin răcorit de compresa rece „Soare-Răsare" deschise ochii şi întrebă:

— „Obraz de faţă, a adus doctorii bune?"

Tânărul îi explică pe cât putu, că trebuia să nu bea alcnol, ci apă, şi că trebuia stoarsă din nou rana de puroi şi ţinută cu comprese de cari arăta el.

„Vrăjitoarea a înţeles?" întrebă indianul pe soţia lui.

Femeia se înciină până la pământ, fericită că-şi aude iar stăpânul vorbind liniştit.

Gedeon unse celelalte răni şi zgârîituri cu alifie de oxid de zinc şi plecă, recomandând linişte, somn şi: nu „apă de foc."

Condus până afară Gedeon auzi pe femeie zicând:

— „Vrea frumosul „obraz de faţă" să ajute la o faptă bună?"

Cum tânărul se declară gata, femeia îi spuse cu un ton rugător insistent:

— „Să ia „obaz de faţă" un revolver şi să vină la marginea pădurei." Cu gestul ea indică direcţia. „Şi să nu spună nimănui..."

După câteva minute ambii, se strecurau prin tu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

fişurile, cari duceau spre pădurea apropiată. Gedeon răuşise să plece, fără a fi văzut, şi, condus de indiană, ajunse după vre-o jumătate de oră, la un mărăciniş des. Tânăra se târî pe brînci, pe sub o boltă joasă, croită printre arbuştii deşi de porumbele şi ajunsă la o cotitură, puse degetul la buze, indicând precauţiune şi tăcere. Apoi scoase un cuţit din cingătoare şi, cu un alt gest, invită pe Gedeon să privească.

Tânărul îşi armă revolverul, se apropiă şi văzu, prin frunzişul des, doi oameni, unul ca de 46 ani, altul ca de vre-o 20, lungiţi alături. Cel mai în vârstă se ridicase într'un cot şi privea la tovarăşul său, apărîndu-l din când în când de ţânţari şi de muşte cu o ramură.

Geo văzu că tânărul era legat la cap cu cârpe murdare, iar la piept, în partea spre umărul drept avea o rană descoperită, pe care veghietorul aplica din timp, în timp, o cârpă murdară, umezită cu apă. Bătrînul avea o barbă rotundă, aproape cenuşie. In barbă scânteiau nişte picături. Gedeon ghici: erau lacrămi, pe cari bătrînul uita să le mai şteargă.

Indiana smulse pe tovarăşul ei din gânduri, şi cu gestul îi arătă: el avea să împuşte pe cel bătrîn, şi ea avea să înfigă cuţitul în celalt.

Gedeon se simţi cutremurat, de un fior de oroare când pricepu intenţia acestei femei. El vârî revolverul în buzunar şi înainte ca vrăjitoarea să fi pricepul, se apropiă de locul pe unde se putea intra şi pătrunse în interiorul ascunzătoarei.

Bătrînul scoase, cu o mişcare fulgerătoare un pistol automatic, şi-l îndreptă asupra lui Gedeon. Tânărul făcu un gest blajin, care comanda să nu facă sgomot.

Streinul, îmblânzit de arătarea lui Gedeon, ridică din nou arma, când zări pe vrăjitoarea cu cuţitul ei ridicat gata de luptă. Dar un gest al lui Gedeon o potoli.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Artistul se apropiă de rănitul de jos, privi rana dela piept şi întrebă în şoaptă:

— „Glonţul a fost scos?..."

Bătrînul răspunse negativ, apoi adăugă:

— „E de plumb: glonţ de revolver. Dacă era de pistol, cu cămaşa de oţel, trecea şi scăpa mai uşor."

La auzul glasului Gedeon fu gata să tresară. Cunoştea timbrul acesta: urechea lui obişnuită să descifreze cele mai fine nuanţe, nu putea să-l înşele. Dar el nu se trădă, ci întrebă pe bătrân dacă are altă apă curată.

— „Nu am decât asta: şi eu sunt rănit în piciorul drept... Abia mă târăsc."

Tânărul făcu un semn indianei să aducă apă dela izvorul pe care avea să-l indice streinul. Vrăjitoarea luă strachina cu apa murdară şi plecă. O licărire de bucurie sălbatecă se ivise în ochii ei.

Cum rămase singur cu bătrînul, Gedeon îşi scoase haina şi începu să rupă din cămaşa sa albă curată, îmbrăcată cu trei ore înainte. El făcu atâtea fâşii cât putu, şi-şi puse vesta la loc, încheind-o peste pieptul scrobit.

Când sosi vrăjitoarea cu apa, Gedeon o întrebă dacă e curată. Şi fiindcă vrăjitoarea se prefăcu a nu auzi, el ridică încet vasul spre buze ca şi când ar fi vrut să bea.

Indiana îi apucă repede mâna, zmuci strachina, răsturnă conţinutul ei şi plecă din nou să aducă alta.

— „Fiul dumitale?" întrebă Gedeon arătând pe cel de jos.

Bătrânul în loc de a răspunde îndată se plecă peste rănit îi sărută o mână şi începu să plângă... Din cap el făcu un semn afirmativ apoi oftă:

— „Da sărmanul... fiul... şi victima mea!..."

Vrăjitoarea sosi aducând apa: şi spre a convinge pe Gedeon că de astădată era curată, duse vasul la buze şi bău două înghiţituri.

Artistul dădu din cap şi muind fâşiile albe, ce rupsese dela cămaşa lui, începu să curăţe rănile celui

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de jos. In urmă procedă în acelaş fel cu rana din pulpa tatălui, şi îi lăsă restul de cârpe.

— „Aveţi ceva de mâncare?“ întrebă Gedeon când fu să plece.

Bătrînul îi explică în şoaptă, cum din pricina rănilor, nici el, nici fiul său nu mai putuse să se târască de aci, spre casa lor, şi că de eri nu mai gustase nimic.

Gedeon dădu din cap cu tristeţă şi-l rugă să aibă răbdare câtva timp.

Pe drumul spre fermă, indiana ceru socoteală în mod respectuos:

— „Oraz de fată“ are şi inima de fată. Lupii aceia au tras asupra lui „Soare-Răsare.“ Vrăjitoarea dacă ştia, cerca singură să-i omoare pe amândoi.“

— „Dar bine,“ întrebă tânărul surîzând, „nu m'ai chemat să fac o faptă bună? Am făcut-o. De ce o regreţi... ?“

— „Aşa, faptă bună?!“ exclamă indiana, „a erta pe un duşman e faptă de copil... Faptă bună este să omori pe fiarele acelea. „Obraz de fată...“ nu are inima de bărbat, are inima de fată...“

Cu câteva vorbe blajine tânărul potoli pe Vrăjitoarea cu ochii de aur, şi o îndemnă să vadă, dacă bărbatul ei se află mai bine.

Femeia plecă repede, iar Gedeon se îndreptă spre intendenţa fermei, îi ceru un urcior plin cu lapte, o pâine, puţină brînză şi câteva ouă fierte.

Când totul fu adus, el se prepară să plece spre ascunzătoarea răniţilor, dar văzu pe indiană sosind radioasă: bărbatul ei era mai bine.

De departe el zări pe Theodor Godwin, Cecilia, Ruth şi Elena, urcându-se în trăsură pentru a primi la gară două prietene.

Iulia răsări din dosul unui chioşc şi când zări pe Gedeon, îi surîse, întrebându-l prin semne, ce are de gând cu pachetul şi ulciorul. Dar el răspunse punând degetul pe buze şi plecă, după ce trimise pe indiana să vadă de bărbatul ei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Domnişoara Ruark se luă câţiva paşi pe urmele lui Gedeon şi îl întrebă:

— „De ce nu mergi şi dumneata la gară?... Soseşte Aurelia Djeskujor, drăguţa noastră Doctoriţă şi Mary Alvane electricana... Poate ar mai trebui un bărbat, să le apere, deşi au pe Elena şi pe Ruth..."

— „Nu mai este nici o primejdie de a fi atacaţi, cel puţin pentru două trei zile... Dar te rog să rămâi aci. Nu mă urma... şi... nu mă trăda."

Pe obrazul energic dar drăgălaş al tinerei se vedea o expresie de curiozitate. Ea întrebă:

— „Cui duci aceste... ajutoare?... Ah înţeleg! persoanelor pentru cari ceri să nu te trădez... Nu... nu te voi trăda căci am şi eu un secret mare-mare, pe care aşi vroi să ţi-l destăinuesc şi să te rog să mă ajuţi... Dar nici dumneata nu mă trădezi..."

Frumosul violonist se opri în loc, o privi apoi surîse şi-i întinse mâna cu un gest de cordialitate menită să o asigure de discreţia lui.

— „Ajută-mă d-şoară, să pot pleca şi reveni; fără să fiu văzut... şi te voi ajuta şi eu. Acum te rog rămâi aci. Peste o oră sau două mă voi întoarce."

Şi fără alte explicaţii tânărul dispăru în tufişuri.

CAP. VIII

După două ore frumosul violonist reapăru cu mâinile goale. El găsi pe Iulia aşteptându-l, citind o revistă.

— „Vino mai repede," murmură tânăra în şoaptă, „Cecilia este nerăbdătoare să te vadă. Au sosit fetele..."

Gedeon se duse repede în spre salon şi fu întâmpinat de fete, cu exclamaţii de mirare. Godwin strînse mâna violonistului şi după ce i-o zgudui rămase uşor perplex:

— „Ascultă amice," întrebă milionarul, „ce ţi s'a întâmplat? Văd că eşti cam plin pe haine, dar..." urmă el coborînd vocea, „văd că-ţi iese pieptul scrobit al cămăşei afară şi ţi se vede... epiderma... sub vestă."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Gedeon făcu o mișcare bruscă, menită să pună ordine în toaleta lui. Iulia văzându-l încurcat interveni:

— „Vă rog, d-le Godwin, să lăsați pe amicul meu d. Walsh, să'mi dea câteva informații," și ducând pe tânăr de o parte, îi șopti: „M'am știut adineauri să spun că te-ai îmbrăcat poate în pripă prea mare... treci în odaia dumitale."

Frumosul violonist mulțumi și trecu dincolo. După câteva minute reveni având de astădată o cămașă colorată. El se apropiă de Iulia și-i ceru să obțină dela d-șoara Aurelia o convorbire pentru el.

Doctorița, cum află de dorința lui Gedeon veni spre el cu mâinile întinse, surîzând, cu o drăgălășie fermecătoare.

— „Cu plăcere am aflat de dorința dumitale, d-le Walsh. Cu ce pot servi pe logodnicul celei mai ideale prietene ce am?"

— „Cu o făgăduință de „secret mare" și cu un ajutor... dacă ești tare în chirurgie... Știi să extragi un glonț, dintr'o rană?"

Stăpâna moșiei se apropie de Gedeon și îl ascultă cu o atenție încordată.

După o convorbire de câteva minute, Edith Fowler se declară gata să îndeplinească orice i se va cere.

Ea indică în șoaptă, că pune la dispoziție cu plăcere pavilionul, din fundul grădinei, cari are două încăperi, cât niște odăi.

— „Am să dau ordin celor doi negri ai mei, să execute orice ordin le vei da! Deși trebue să mărturisesc, dumneata domnule Walsh nici nu ai nevoie să dau asemenea ordine: toți supuși mei par mai repede dispuși să te asculte pe d-ta decât pe mine."

Gedeon se înclină și dispăru. Ceva mai târziu, urmat de cei doi servitori, se îndreptă spre pavilion. Pe unul îl lăsă să aranjeze acolo un pat de campanie, iar pe celalt îl luă cu sine spre ascunzătoarea celor doi răniți.

După ce vorbi cu bătrânul, convingându-l de necesitatea, pentru fiul lui de a fi îngrijit și, de a i se

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Domnişoara Ruark se luă câţiva paşi pe urmele lui Gedeon şi îl întrebă:

— „De ce nu mergi şi dumneata la gară?... Sòseşte Aurelia Djeskujor, drăguţa noastră Doctoriţă şi Mary Alvane electricana... Poate ar mai trebui un bărbat, să le apere, deşi eu pe Elena şi pe Ruth..."

— „Nu mai este nici o primejdie de a fi atacaţi, cel puţin pentru două trei zile... Dar te rog să rămâi aci. Nu mă urma... şi... nu mă trăda."

Pe obrazul energic dar drăgălaş al tinerei se vedea o expresie de curiozitate. Ea întrebă:

— „Cui duci aceste... ajutoare?... Ah înţeleg! persoanelor pentru cari ceri să nu te trădez... Nu... nu te voi trăda căci am şi eu un secret mare-mare, pe care aşi vroi să ţi-l destăinuesc şi să te rog să mă ajuti... Dar nici dumneata nu mă trădezi..."

Frumosul violonist se opri în loc, o privi apoi surîse şi-i întinse mâna cu un gest de cordialitate menită să o asigure de discreţia lui.

— „Ajută-mă d-şoară, să pot pleca şi reveni; fără să fiu văzut... şi te voi ajuta şi eu. Acum te rog rămâi aci. Peste o oră sau două mă voi întoarce."

Şi fără alte explicaţii tânărul dispăru în tufişuri.

CAP. VIII

După două ore frumosul violonist reapăru cu mâinile goale. El găsi pe Iulia aşteptându-l, citind o revistă.

— „Vino mai repede," murmură tânăra în şoaptă, „Cecilia este nerăbdătoare să te vadă. Au sosit fetele..."

Gedeon se duse repede în spre salon şi fu întâmpinat de fete, cu exclamaţii de mirare. Godwin strînse mâna violonistului şi după ce i-o zgudui rămase uşor perplex:

— „Ascultă amice," întrebă milionarul, „ce ţi s'a întâmplat? Văd că eşti cam plin pe haine, dar..." urmă el coborînd vocea, „văd că-ţi iese pieptul scrobit al cămăşei afară şi ţi se vede... epiderma... sub vestă."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Gedeon făcu o mișcare bruscă, menită să pună ordine în toaleta lui. Iulia văzându-l încurcat interveni:

— „Vă rog, d-le Godwin, să lăsați pe amicul meu d. Walsh, să'mi dea câteva informații," și ducând pe tânăr de o parte, îi șopti: „M'am știut adineauri să spun că te-ai îmbrăcat poate în pripă prea mare... treci în odaia dumitale."

Frumosul violonist mulțumi și trecu dincolo. După câteva minute reveni având de astădată o cămașă colorată. El se apropiă de Iulia și-i ceru să obțină dela d-șoara Aurelia o convorbire pentru el.

Doctorița, cum află de dorința lui Gedeon veni spre el cu mâinile întinse, surîzând, cu o drăgălășie fermecătoare.

— „Cu plăcere am aflat de dorința dumitale, d-le Walsh. Cu ce pot servi pe logodnicul celei mai ideale prietene ce am?"

— „Cu o făgăduință de „secret mare" și cu un ajutor... dacă ești tare în chirurgie... Știi să extragi un glonț, dintr'o rană?"

Stăpâna moșiei se apropie de Gedeon și îl ascultă cu o atenție încordată.

După o convorbire de câteva minute, Edith Fowler se declară gata să îndeplinească orice i se va cere.

Ea indică în șoaptă, că pune la dispoziție cu plăcere pavilionul, din fundul grădinei, cari are două încăperi, cât niște odăi.

— „Am să dau ordin celor doi negri ai mei, să execute orice ordin le vei da! Deși trebue să mărturisesc, dumneata domnule Walsh nici nu ai nevoie să dau asemenea ordine: toți supuși mei par mai repede dispuși să te asculte pe d-ta decât pe mine."

Gedeon se înclină și dispăru. Ceva mai târziu, urmat de cei doi servitori, se îndreptă spre pavilion. Pe unul îl lăsă să aranjeze acolo un pat de campanie, iar pe celalt îl luă cu sine spre ascunzătoarea celor doi răniți.

După ce vorbi cu bătrânul, convingându-l de necesitatea, pentru fiul lui de a fi îngrijit și, de a i se

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

extrage glonțul din rană, negrul făcu o targă din câteva crăci, împletite și așeză pe rănitul cel tânăr pe ea. Gedeon ridică de un capăt, negrul de altul și urmați de privirile recunoscătoare ale bătrînului, porniră.

In drum se întâlniră cu al doilea negru, care venea să ajute. Gedeon își cedă locul și se duse înapoi să ia pe bătrîn. El așteptă până ce negri se iviră, și așezând streinul pe targă îl duseră și pe acesta pe sus până în pavilion.

Când bătrînul își văzu fiul așezat pe un pat, se întinse spre mâna violonistului, o luă și o duse la buze:

— „Cum să vă mulțumesc d-le Walsh pentru atâta bunătate?“

— „De unde îmi știi d-ta numele?“ întrebă frumosul tânăr intrigat din nou de asemănarea pe care o avea vocea aceasta, cu o altă voce auzită mai de mult.

— „Cine nu cunoaște pe „Cuceritorul de inimi,“ pe acel maestru al vioarei... care a fermecat atâta lume... Și eu v'am auzit și vă cunosc.“

Gedeon se depărtă și veni după scurt timp însoțit de Iulia și de Aurelia doctorița. Tânăra pricepu numai decât de ce i se ceruse să vină cu trusa ei. Ea luă câteva precauții strict necesare: începu cu băgare de seamă să cerceteze rana tânărului, și după scurt timp extrase glonțul. Sub durerea teribilă, tânărul leșină. Fata îl lăsă așa și termină repede cele ce avea de făcut.

Ea curăță din nou rana de sânge pe cât putu și luând cu precauție niște praf alb dintr'o cutiuță ermetic închisă, zise în șoaptă:

— „Să vezi ce efect are să aibă: este făcut după formula lui Dakin. Se uzează de un an pe frontul francez, cu un succes strălucit. Și eu o întrebuințez pentru pacienții mei din New-York. E excelentă. Dezinfectează și vindecă. Nu mai se lasă rana deschisă ca mai înainte!“

Folosindu-se de câteva benzi speciale ea lipi bu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zele rănei şi-i recomandă lui Gedeon să dea pacientului său o hrană specială; apoi trecu la piciorul bătrînului.

Fata pipăi pulpa goală, până în şold ca şi când ar fi fost un lucru normal, şi dădu din cap cu un aer perplex:

— „Aci are să fie mai grea vindecarea: osul femural este rupt de sus. Are să fie nevoe de nemişcarea completă timp de vre-o lună şi încă nu se poate şti..."

Bătrînul oftă:

— „Vindecaţi vă rog pe fiul meu... Eu văd că sunt pierdut: în zece zile trebnia să fiu... gata. Am pierdut partida... mă pot împuşca."

— „Bietul om," zise Geoeon, „trebue să fie tare rău, că aiurează."

Aurelia procedă la scoaterea glonţului care rupsese osul. Omul gemea sfâşietor. Iulia se lăsă pe un scăunel, aproape gata să plângă de suferinţa ce vedea că îndură nefericitul.

Doctoriţa termină, îşi şterse fruntea de sudoare, şi zise:

— „De ar mai fi azi încă unul la fel aş leşina. De aceea nu'mi place mie medicina, fiindcă trebue să faci la nevoie şi chirurgie..."

Când eşiră din pavilion Gedeon repetă şi faţă de cei doi negri cererea lui de discreţie. Adresându-se luliei, el întrebă:

— „Aşa-i că mi-ai făgăduit solemn, că nu vei trăda secretul meu? Nici dumneata drăguţă doctoriţă. Nici d-ta Iulio..."

Secretara Ceciliei făcu în glumă, cu cele trei degete ale mânei drepte împreunate, cruce peste inima ei rostind cu o solemnitate hazlie:

— „Uite crucea peste inima mea: te poţi încrede. Eu sunt creştină. Ştii? Dar fata asta cu ochii cât nişte migdale, şi cu părul ondulat. Aurelia este o ateistă... Asta nu crede decât în chinină... aspirină... Mai crezi în ceva soro dragă?"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Cum nu? replică rîzând Aura, arătând iucisivii ei albi, strălucitori: „Mai cred în noua formulă a lui Dakin; numai că „formula uzitală" este pentru lichide, şi asta, în care cred, este pentru prafuri..."

Şi, ascunzându-şi irusa pentru a păstra secretul făgăduii, fata dispăru în spre odaia ei.

— „Acuma," zise d-ra Ruark, luând pe Walsh de braţ, „hai să ne plimbăm puţin: să nu rîzi, dar nici să nu iei în tragic ceeace am să-ţi comunic. Poate ai aflat „din cifile" că există un fel de fiinţă cu două picioare, cu două mâini, cu doi ochi, cu nas, gură, cari uneori au şi cap... Şi că aceste fiinţe de sex femenin se numesc..."

— „Se numesc domnişoare..."

— „Uite, ce bine ai ghicit," făcu Iulia cu un aer înveselit; „Dar nu ştiu, dacă cumva, ţi s'a brodit să citeşti sau să auzi, sau, chiar să constaţi că unele din ele, dacă nu toate, se întâmplă să aibă şi câte o inimă!..."

— „Da, chiar cunosc una, sau chiar două lipese de acest fel."

— „Acuma," reluă fata, „vine partea mai puţin uşoară. Aşa o fată, se află la braţul dumitale..."

Gedeon o întrerupse pentru a zice repede:

— „D-şoară, din cărţi, poate ai citit, sau poate chiar ai auzit, că există un fel de animale numite bărbaţi, că aceştia au mai totdeauna cap, dar nu-l au destul de solid pentru a pricepe enigme."

Domnişoara Ruark îl opri cu un gest blajin, şi-l invită să şadă:

— „Stai să vezi şi să te dumireşti. Fata acea... (adică eu) iubeşte mult pe Cecilia!..."

— „Cine ar putea să nu o iubească!..."

Fata întrebă, luând loc alături de frumosul tânăr:

— „Vrei să'mi dai ajutorul dumitale d-le Walsh, ca să pot contribui şi eu la fericirea ei, nu numai dumneata.."

— „Mai încape îndoială?!" exctamă tânărul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Dar nu înțeleg, cum aşi putea eu să ajut, ca d-ta să poți contribui la fericirea ei?“

— „Uite: foarte simplu,“ zise tânăra începând să se rumenească şi evitând pe cât putea, să precizeze cele ce avea de spus: „poți contribui, adică mă poți ajuta, ajutându-mă să nu-i produc o întristare, sau o nemulțumire...“

— „Dumneata să-i produci o nemulțumire sau întristare?“

— „Da,“ reluă fata cu tărie: „peste scurt timp, mă voi mărita şi poate am să fiu nevoită să o părăsesc... Aceasta am să o fac după căsătoria ei, cu d-ta... Dar ştiu precis că ei, nu are să-i placă de loc faptul că eu mă voi căsători.“

— „De ce să nu-i placă?...“ întrebă Gedeon uşor încurcat, „de ce să nu-i placă?...“

— „Fiindcă voi deveni prin căsătorie o rudă a ei!..“

Tânărul îşi aminti de Ralph Woodson, ca de unica rudă masculină a Ceciliei şi zise cu un aer serios:

— „Nu cred să fie încântată de această căsătorie... Dar nu va fi supărată.“

— „Crezi d-ta că nu?“

— „Fireşte!“ reluă Gedeon. „Ce interes să aibă ea, să vegheze asupra lui Ralph Woodson... Va fi tristă pentru că d-ta nu faci o partidă strălucită. Viitorul d-tale soț este — cu tot respectul pentru d-ta, — un om fără judecată, gata de orice nebunii...“

— „Dar dacă o fi cel mai aşezat, echilibrat, cel mai lucid şi cel mai puternic tip de energie americană? Nu. Nu de Ralph nebunul e vorba: ci de un bărbat real...“

— „Nu văd altul... afară de vre-o rudă depărtată...“ murmură Walsh gânditor.

Iulia îşi luă tot curagiul pentru a rosti cu glas hotărât.

— „Este aşa de apropiată în cât eu, din secretară onorifică a Ceciliei devin... ceva foarte real, precis şi aproapiat: devin mama ei!“

— „Mama ei!“ exclamă în surdină Gedeon, „mama

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

putea vedea obrazul de cât din sferi, ea fixă asupra fabricatului o căutătură duioasă, care făcu să bată inima celui privit.

Fata zise cu ton simplu:

— „Nu am nimic de zis. Totul este foarte adevărat."

Cecilia, gata să izbucnească în lacrămi, se repezi spre uşa odăiei sale strigând:

— „Şi mai şi o recunoaşte... şi nici nu se scuză măcar... Ce ocară! Cât cinizm!!"

D-şoara Ruark vru să se ducă după ea, să o înbuneze, dar Godwin o atinse uşor pe umăr, zicând prietenos:

— „Stai aci dragă d-şoară, că acolo în odaia ei se află Gedeon... Probabil că o împacă el, fără să trădeze secretul pentru care i ai cerut,—desigur asta trebue să fie,—i-ai cerut ajutorul, şi el ţi-a sărutat mâna... Că l'ai mângâiat, mă bucură... Mai mult m'ai fi mulţumit dacă mângâierea d-tale s'ar fi adresat... alluia..."

Fata ridică privirile spre Godwin. În ochii ei umezi, se citea o duioşie fără margini care făcu pe faţă Ceciliei să-şi piardă cu totul cumpătul. El întinse mâna ca peniru a o apuca de braţ, şi sub acţiunea acestei priviri, care i se afundă prin ochi până în inimă, simţi că mişcarea lui de prietenie nu este delicată îndeajuns.

Fata observă gestul, şi cu glas uşor tremurat, mişcată ea însă-şi, de emoţia şi sfiiciunea ce vedea la acest mânuitor de oameni, îl întrebă:

— „Mi se pare că am început să vă supăr şi pe d-voastră..."

— „Pe mine!?" Theodor dusese mâna la piept, cu un gest aproape teatral: „Dimpotrivă," continuă el cu o căldură pe care cerca să o potolească, „dimpotrivă, mi se pare că eu sunt acela care vă supăr d-şoară... Vă supăr şi probabil că am să vă amărăsc. D-voastră veţi avea însă indulgenţa necesară... faţă de un om vârstnic..."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Iulia în apucă mâna cu un gest pripit, menit să-l silească a se opri, şi zise cu glasul schimbat uşor:

— „Vă rog dacă aveţi cât de puţinĕ... simpatie, pentru mine, vă rog, să nu mai faceţi aluzii de acestea, cari mă silesc să regret că sunt de 26 de ani..."

— „Ştiam că aveţi 25, d-şoară.."

— „Îi aveam; i am împliniţ de 3 luni. Acuma am intrat în al 26-lea... Dar eu ştiu că, în materie de simpatie, anii nu au nici un rol... Şi-apoi, d-voastră sunteţi, după energie, corp şi după înfăţişarea obrazului, judecând, cel mult de 32 ani. Dar chiar de a-ţi avea mai mult, nu veţi putea împedica pe cei cari vă cunosc şi vă apreciază, să vă admire. D-v. reprezintaţi ceea ce noi femeile admirăm mai mult: forţa, sub toate formele."

Godwin mulţumi din cap cu o înclinare politicoasă:

— „O nu e n voie," reluă fata: „vă rog să credeţi că nu vă spun aceasta din simplă politeţă... Ca atâta altă lume, vă admir şi eu... poate cu mult mai mult elan; dar vă admir pentru marile d-voastră calităţi de muncă, de întreprindere şi de curagiu, de cari aţi dat dovezi, creând acele vaste uzine de energie umană."

— „Mai sunt şi alţii, d-şoară," murmură Theodor, măgulit, însă dornic de a păstra faţă de Iulia un aer de modestie demnă. „Unicul meu merit este că după moartea soţiei mele, m'am apucat de muncă dârză, cu o energie disperată!"

— „Dar aţi răuşit!... acolo unde alţi nu aveau putinţă să reuşească."

O bătaie discretă în uşă, se auzi şi la invitaţia milionarului, doamna Constantin intră zicând, cu un surâs:

— „Permiteţi-mi să iau pe amica mea, până la coliba lui Soare-Răsare, ne-a chemat... are să ne spună un secret... mare. Soţia lui ne-a spus, să nu ne vadă „Obraz de fată" când mergem acolo."

Ambele tinere plecară, dar Iulia rămasă în urmă, întoarse capul spre Godwin şi privirea ei întâlni pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
www.revistatransilvania.ro/mdrr1901-1938

a lui. Ei își zâmbiră: fata, cu un surâs care-i arăta dinții superiori, pe când ea plecă ochii și înclină fruntea cu o mișcare de o drăgălășie castă. iar Theodor Godwin surâse cu o privire a cărei semeție era îndulcită de duioșia ce exprima:

El îi adresă o salutare din mână, asemenea salutului ce se trimite unui copil nespus de drag..

Când ambele tinere, conduse de „Vrăjitoarea cu ochii de aur" ajunseră în coliba lui „Soare-Răsare" îl găsiră șezând nemișcat cu brațul în bandaje.

La intrarea tinerilor indianul se sculă și după ce făcu un respectuos salut, le povesti, că a aflat dela Vrăjitoarea, că „Obraz de fată" protejează pe cei doi banditi, pe cari, el i a rănit: și, că ele, ar trebui să ia măsuri ca banditi să înfunde închisoarea, sau să fie pedepsiți urgent, ca să se răzbune rău ce au făcut.

Aura Djeskujor Doctorița, își făcu apariția vârând capul ei brun, prin crăpătura ușii.

La vederea ei indianul tăcu, stăpânindu-și cu mare greutate o încruntare.

Fata vru să-i vadă rana dela braț, dar indianul o respinse cu politeță, zicând:

— „Soare-Răsare" nu vrea să fie îngrijit de persoana care vindecă pe dușmanii stăpânei sale.„

Aura îl întrebă surâzând:

— „Ce, d-ta nu ești creștin ? Văd că ai aici un crucifix pe masă. Isus Christos ne învață să iubim și să ajutăm pe aproapele nostru și chiar pe dușmanii noștri."

Vrăjitoarea se amestecă respectuos, după ce obținuse cu o privire autorizația soțului ei:

— „A spus Christ să ajutăm pe dușmanii bunei noastre stăpâne? Atunci Christ n'o iubește pe ea... Nu putem iubi un asemenea Christ..."

D-na Constantin se adresă lui „Soare-Răsare," cu un ton binevoitor:

— „Omul Roșu este bun, devotat și credincios, dar trebue să fie și iertător."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Indianul rosti cu un ton întunecat, potolit de respectul şi admiraţia ce avea pentru Elena Constantin.

— „Omul roşu ştie puţine lucruri, dar hotărâte. El ştie:

„Prietenului să-i dăi miere, duşmanului să-i dai otravă!"

Şi fără a mai vroi să răspundă, se întoarse pe laviţa ce-i servea drept pat, gata să se învelească în plapuma înfloratâ.

Elena îl opri: cu o mişcare prietenoasă, îl atinse pe umăr şi ceru să se lase cercetat la rană, zicând:

— „Este dorinţa stăpânei, şi este şi dorinţa mea, să văd vindecat mai repede pe „Soare-Răsare."

Indianul zise cu un aer convins:

— „Dorinţa stăpânei este un ordin. Soare-Răsare" se supune spre a se vindeca mai repede şi a... îngriji de scalpurile celor doi bandiţi."

Aura avu putinţa să constate că rana indianului mergea spre vindecare repede şi după ce obţinu dela el făgăduiala că va sta liniştit, se îndreptă împreună cu cele două tinere spre grădină.

CAP. X

După câteva zile de amânări datorite nesosirei la timp a ultimelor „invitate" Cecilia decise să procedeze la „organizarea serbărei" care trebuia să cuprindă logodna ei cu Gedeon.

Ruth, atleta, se dusese cu trăsura la gară să aducă ultimele fete anunţate şi luase cu ea numai servitori negri. La gară se întâlni cu Edith Fowler, care cu toate că era până peste cap ocupată cu activarea strângerei recoltelor, ţinea,—din dorinţa de a vedea feţe noi,—să fie prezentă la sosirea mosafirilor. Ea asigura pe Ruth că va veni mai de vreme acasă, şi-şi exprima toată încrederea în tactul ei şi priceperea lui pentru a organiza cele trebuitoare.

Cu acelaş tren, care adusese „ultimul transport de fete" cum îl numea Iulia, sosi şi o croitoreasă din

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cleveland, cu două ajutoare, cari însoțeau un întreg asortiment de rochii. Din acestea, două erau pentru Cecilia, una pentru Zenobia, și câte una pentru celelalte d-șoare.

Rochiile fusese comandate telegrafic de Iulia, după consfătuirile avute cu fetele și cu d-na Constantin, care în această materie era o autoritate.

Întreaga după amiază fu petrecută de fete în încercări de toalete la cari Iulia abia avu timp să asiste. În schimb, Elena consultată la fiece rochie, pierdu tot timpul cu ele.

Chimista Helen Greaty se plictisi repede de aceste „fleacuri femeești."

Ea își frânti pălăria bărbătească de pâe peste buclele scurte, își puse ochelarii și porni prin grădină. Aci se așeză în iarbă, scoase o țigară, o aprinse și se pierdu în visări. Nu trecu mult și văzu pe Gedeon Walsh, trecând repede spre pavilionul din fundul grădinei, apoi, la câteva minute, Aura Djeskujor alunecă ușor, cu un aer misterios, precaut, în aceiași direcție, dispărând în interiorul construcției.

Chimista vru să-și aprindă o a doua țigară, dar zări o umbră femeiască, voalată, furișându-se încet cu pași abia auzibili, pe lângă împrejmuirea grădinei. Ea se alătură de pavilion și stătu vre-un sfert de oră nemișcată.

În cele din urmă Gedeon eși, ajutând pe Aura să treacă pragul și, închizând ușa în urma ei, o însoți până lângă bancă. Dar Aura tristă, abătută, nu vru să ia loc și ambii se despărțiră, intrând în casă.

Helen se uită la umbra femeească de lângă pavilion, o văzu pătrunzând în interior și eșind după câteva minute. Chimista vru să efle cine e persoana aceasta ascunsă: ea se apropie încet și întrebă:

— „Nu ești d-ta Zenobia Walsh? misterioasa mea?"

Drept răspuns interpelata șopti, punând degetul în dreptul buzelor:

— „Da, eu sunt, dar te rog nu mă trăda!"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Să nu te trădez? Dar ce? este așa de grav, ceeace faci d-ta, drăgălașa mea?“

— „Și, da, și nu. Urmăresc desiegarea unor enigme și ar fi de dorit să nu mă afle nimeni, până ce nu pun la punct toate investigațiile mele.“

Chimista își aprinse țigareta ce scoase, luă pe Zenobia de braț ca să o sprijine, și o duse către banca pe care, cu câteva clipe înainte, văzuse pe Geo și Aurelia.

— „Îmi pare rău,“ zise Helen, „că am căzut în această să-i zic, aventură... Nu mă așteptam ca fratele d-tale să se preteze la fanteziile d-șoarei Aura și asta tocmai în ajunul logodnei.“

Zenobia îi puse degetul pe buze, rostind cu un ton aproape indignat:

— „Cât de departe ești de adevăr Helen dragă, Aura s'ar sinucide mai de grabă decât să facă ea curte fratelui meu, de când știe că amândoi trebne să se logodească... D-ta nu bănuiești nici de departe adevărul... Și nici eu nu pot să-ți spun nimic.“

Și cum chimista o privea uluită, Zenobia continuă:

— „Eu aștept ca azi, pe înserat, sau cel mai târziu mâine, să sosească amicul meu, d-nul Leroux. Vine cu fiica sa Jeana; și, voi fi liberă să vorbesc. Până atunci te rog să-mi juri, pe ce ai mai scump, că nu mă vei trăda.“

Chimista se gândi o clipă și scoțând tabacherea ei de argint, zise solemn:

— „Nu pot jura pe Cecilia, fiind-că... fiind-că nu e prezentă, dar, iată, am ceva aci, care este pentru mine, aproape tot atât de scump, poate chiar și mai scump decât Cecilia—tabacherea mea... Nu te uita așa, că, pe tabacherea aceasta am dat un adevărat teanc de bancnote, și mi-e scumpă, pe când pe Cecilia n'am dat nici măcar un cent...“

Și punând degetele mânei drepte pe capacul care acoperea țigaretele, fata rosti cu buzele strânse:

— „Jur pe această tabachere, să nu trădez nimic

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

din ceeace mi-ai spus, să nu trădez! Eşti mulţumită domnişoară?"

— „Eli o strengăriţă fără pereche," îi replică Zenobia gata să râdă.. „Dar te rog, nu trăda."

— „Nu te trădez," replică Chimista, cu un aer solemn: „ce? vrei să mă pedepsească Dumnezeu prin pierderea tabacherei!? Dar rogu-te d-şoară, spune-mi şi mie, ce însemnează atâtea preparative pentru o simplă logodnă. Dacă face atâta caz Cecilia pentru o biată logodnă, apoi pentru căsătoria ei are să pună la cale ceva piramidal?"

Ele fură nevoite să-şi întrerupă convorbirea căci Alice Rosy îşi arăta figura ei brună grăsuţă. Ea fu urmată îndată de Aneta Jones. Cu ele sosi şi Margaret Prescot, ai cărei ochi albaştri râdeau de fericire, că Cecilia îşi vedea visurile realizate.

După ele sosi ţopăind Lucreţia Potter; cu părul ei de cânepă şi cu nasul micuţ, ea avea aerul unei copilite scăpată din clasă. Lucreţia bătea din palme zicând:

— „Fetelor-fetelor, Cecilia este bine dispusă! M'a sărutat şi pe mine şi pe Angela! Să ştiţi că vă sărută şi pe voi!"

Ea nu termină bine şi se auzi glasul Ceciliei:

— „Fuiorule de cânepă! Ce te-ai apucat să baţi toba! Acuma n'am să mai sărut pe nici una din voi, măcar de v'ar creşte şi mustăţi."

— „Nici pe mine?" întrebă Zenobia, „Helen şi cu mine am stat cuminte aci."

— „Ei pe d-ta da!" replică Cecilia; „pe d-ta te sărut că... nu faci parte încă din ceata celor zece cari gravitează în jurul meu!"

— „Auziţi fetelor!" exclamă Helen cu un aer indignat, „frumoasa noastră vrea să ne persecute fiind-că o iubim. Eu propun să suspendăm dragostea noastră pentru ea, pe timp de câteva ore. Eu nu pot admite favoritism faţă de personagii abia sosite, şi persecuţie faţă de noi... veteranele..."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Lucreția își lovi palmele scoțând o exclamație de groază :

— „Rebeliune! Auziți feteleor, bolșevica asta propune un act de rebeliune, împotriva dictatoarei noastre. Să-o tundem pe chimista la piele!

— „Ce îndrăsneală!" făcu Margaret Prescot, gata să se îndrepte amenințătoare spre Helen. „Auziți, vrea să ne revoltăm contra drăgălașei care ne tiranizează! Fetelor să-o aruncăm în ocean, repede!"

— „Stați," interveni Helen, „că mă duc să trimet un negru să vă aducă Oceanul Pacific la îndemână, ca să mă înecați în el. Dar nu știu sub care șopron se află oceanul garat."

Cecilia se apropiă de chimistă și o mângâiă ușor pe buclele scurte. Fata se uită cu ochii ei căprui deschiși, prin ochelari, în obrazul d-șoarei Godwin și întregul ei chip, băețesc, subțiratic, se muiă de duioșie. Ea surâse ca un copil căruia i s'ar fi iertat o greșeală și apucând mâna Ceciliei, vru să-o sărute. Frumoasa își retrase degetele repede, se plecă și sărută obrazul chimistei. Helen replică îndată, cu un sărut răsunător, depus pe chipul alb și rozat al acelei contra căreia vroise să se revolte; apoi dându-i drumul, strigă radioasă :

— „M'a sărutat și am sărutat-o! Huraaa!" și aruncându-și pălăria băețească din cap, își înfipse bine ochelarii pe nas, apoi strânse rochia între genunchi și punând capul în iarbă, făcu o tumbă, dându-se peste cap ca un copil. Ea rămase jos întinsă în iarbă repetând cu o intonație hazlie, ca într'un extaz :

— „M'a sărutat, m'a sărutat! M'a sărutat crinul alb. Fetelor, să'mi vorbiți astăzi respectuos și cu ceremonial deosebit, că m'a sărutat Cecilia!"

— „Vine d-l Walsh și d-l Godwin!" șopti Zenobia clipind din ochi către Cecilia.

Bolșevica de adineauri sări în picioare, își adună pălăria și-și potrivi repede buclele și ochelarii; dar

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

văzând că e o păcăleală, de care râdeau acuma cu hohot toate celelalte, exclamă:

— „M'ai păcălit d-şoară! Dar şi eu de necaz, am să... am să fumez o ţigară!"

Pe când chimista trăgea mai cu foc, dând fum pe nas şi pe gură, Theodor se arătă la braţ cu Gedeon. In urma lui se iviră două fete urmate de Iulia, ducând de talie pe Elena Constantin.

Cei doi bărbaţi salutară. Godwin văzând pe Helen cu ţigara în gură, lăsă pe Geo cu Cecilia, scoase un port-ţigaret, se apropie şi ceru foc să aprindă. Chimista făcu un gest de politeţă şi cu aerul grăbit al unei persoane măgulită de onoarea ce i-se face, întinse mâna ca să-şi poată aprinde milionarul ţigareta.

Dar faţa zări pe Iulia, sosind, şi se ascunse pe după bărbatul din faţa ei, apoi trase repede câteva pufăituri, şi aruncă mucul.

— „Poftesti una dela mine d-şoară?!" întrebă milionarul punând mâna pe port-ţigaretul său. „Sunt cele mai fine.."

— „Nu, nu!" replică faţa în grabă, „mulţumesc! Vine Julieta noastră, şi mă dojeneşte când o vedea că fumez înaintea... în public..."

— „Şi... este rea d-şoara Ruerk?" făcu milionarul surâzând.

— „Aşi, nu este rea, dar susţine că fetele trebue să nu maimuţărească pe băeţi în apucături... Zice că destule imperfecţii avem noi şi fără de a ne mai deda fumatului... Şi nu vreau să-o contrazic, fiindcă... ţine Cecilia mult la ea... Şi... mi se pare că nici ei nu-i place fumul..."

Godwin râse uşor şi aducând vorba de altceva dădu mâna mai spre spate. Ca animat de cele ce povestea, el scăpă din degete ţigareta abia aprinsă... şi continuă să vorbească.

La spatele lui se ridica din iarbă, în aer, un fir lung, drept de fum, abia perceptibil. Godwin se pregătea să pornească mai încolo, vorbind cu Chimista, când auzi îndărătul său, un glas armonios de fată:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „D-le Godwin. îmi permiteţi să vă dau ţigareta, care v'a scăpat din mână. Văd că abia aţi început-o!"

— „Domnişoară Ruark," făcu magnatul industrial, văzând că Iulia îi întindea ţigareta ce aruncase, „mulţumesc din suflet, dar nu trebue să vă osteniţi, să-o ridicoţi..." Şi luând-o, strivi uşor partea arzândă, ca să o stingă.

Fata îi zise repede, surâzând:

— „V'am dat-o ca să-o fumaţi, nu ca să-o stingeţi..."

— „Mulţumesc, mulţumesc!" murmură el trăgând repede dar fără succes din ţigareta stinsă.

Iulia se adresă chimistei, cu o nuanţă de mustrare:

— „Helen, tu ai şi chibrituri şi aparat de aprins, şi vezi că d-nul Godwin nu are cu ce să-şi aprindă ţigareta şi stai aşa... în loc ţi mai serviabilă... Gândeşte-te că d-nul este cel mai bun camarad al Ceciliei şi ca atare şi al nostru... Trebue menajat..."

Helen începu să caute cu o grabă ca de clown prin buzunare, pe când Godwin deschizând portofoliul său, puse ţigareta stinsă în el, şi luă portţigaretul pentru a scoate alta.

Iulia vru să întrebe de rostul acestei ciudate „plasări" dar fabricantul de locomotive explică mai mult din buze decât din voce:

— „Vreau să-o ţin ca amintire... din această grădină... încântătoare."

Chimista scoase în sfârşit o cutie de chibrituri şi vru să aprindă dar Iulia i-o luă zicând ca o scuză:

— „Ei, dă-mi voie să aprindă şi dela mine, nu vezi că tu i ai dat deja odată... Fiecare la rândul său... fetiţo..." Şi după ce Godwin aprinse, ea urmă spre Helen: „dar tu nu aprinzi una dragă?..."

— „Păi în public?" făcu Chimista uluită de atâta indulgenţă „nu mă dojeneşti?..."

— „Ce public? Aci suntem între prieteni şi d-nul Godwin este cel mai iubi... iubitor de fumat... Aşi dori şi eu să fumez dar... încă nu pot..."

Zenobia, se apropiă de ei şi privi în ochii Iuliei, cu un aer interogator. Ea păru că înţeapă:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Să-i scot de aci şi să-i duc în spre cealaltă parte a grădinei," iar privirea ei alunecă spre pavilionul din fund.

D-şoara Ruark îi surâse cu înţeles, şi îndată fata invită pe câţi se aflau de faţă, spre partea opusă a grădinei, în care se afla nucul cel mare.

CAP. XI

Grupul condus de Cecilia şi Gedeon se afla în curând aşezat sub nuc, pe banca din jurul mesei rotunde.

Godwin fără să observe această plecare, rămase cu Iulia de vorbă.

Ei luară loc pe un trunchiu de copac.

Tânăra îi atrase atenţia asupra dispariţiei celorlalţi, zicând:

— „Au emigrat în masă, către alte ţinuturi... amicele şi amicul nostru. Noi să decidem aci, ultimele dispoziţii cu privire la logodna Ceciliei şi să mergem după ei. Ştiţi că va sosi azi şi d-nul Leroux, poate singur, poate cu fiica sa... şi cu el va mai veni şi procurorul Swonger..."

— „Swonger... Ce caută el aci?"

Tânăra surâse:

— „Ce a căutat în fiecare săptămână la sanatoriul în care s'a vindecat Zenobia, ducându-i acolo flori şi interesându-se de sănătatea amicei noastre..."

Theodor întrebă gânditor:

— „Va să zică d-voastră credeţi că atâta lucru justifică o vizită decisivă... Dar ea nu a făcut nimic deosebit pentru el... Şi el vine aci, poate cu noui buchete..."

— „De astădată," replică fata, „el aduce şi două inele... de probă..."

— „Cum şi asta, fără ca fata să fi făcut nici un sacrificiu pentru el?"

Iulia întrebă plecând privirile:

— „Fără... Dar unde scrie ca în materie de iubire,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cineva trebue să aibă din partea unei fete dovezi de sacrificii pentru a o iubi."

Theodor scoase batista, se şterse pe frunte, şi rosti repede, cu glasul aproape răguşit:

— „Dar în cazul acesta,-eu... cunosc un tip ingrat, cel mai ticălos om de pe glob. Un om care a avut dovezi de sacrificiu, de devotament şi de iubire din partea fiinţei pe care el o iubeşte, şi până acum nici nu a avut măcar curagiul să-i arate, cum face acest procuror, sentimentele duioase, iubitoare pe cari le are pentru acea fiinţă... Este un laş, este un ticălos!.."

Iulia îi apucă o mână zicând emoţionată:

— „Vă rog... nu-l calomniaţi, îl ştiu bine, că nu este cum spuneţi... îl cunos de mai de mult şi cunosc şi motivele cari l-au reţinut până aci. Sunt motive demne."

Magnatul industrial lua la rându-i mâna tinerei şi o strânse uşor. El vru să vorbească pentru a preciza în câteva cuvinte situaţia şi a clarifica totul, dar sub fluxul intern de emoţii el simţi că gâtul i-se usucă şi că sudoarea i-se iveşte pe frunte.

Theodor şterse înăduşeala şi-si drese glasul, apoi cu o intonaţie răguşită zise hotărât:

— „Decizia lui... adică de ce să nu am curagiul de a vorbi drept cu d-voastră, d-şoară?? Decizia mea atârnă de hotărârea... dumneaiei..."

— „Dumneaiei?... A mea! Vroiţi să spuneţi!" obiectă Iulia trecând prin aceleaşi stări sufleteşti ca şi Theodor; „precizaţi şi pentru mine."

— „Bine d-şoară. Hotărârea mea depinde de d-v. Cum veţi decide aşa voi face. D-voastră aţi făcut pentru mine mai mult decât oricine pe lume. Pe lângă datoria de recunoştinţă, mai am şi o datorie tot atât de mare, impusă de sentimentele ce nutresc pentru d-voastră. Dar aceasta nu înseamnă că dacă eu vă iubesc şi vă datorez totul, d-voastră să vă legaţi tinerea înfloritoare de viaţa mea, care va merge în curând spre declin."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

D-şoara Ruark vru să se ridise spre a pune capăt convorbirei. Ea zise cu un aer decis.:

— „Refuz energic să vă mai aud vorbind astfel. D-voastră ştiţi bine că inima nu are vârstă. Insă: de o ştiţi sau nu, pe mine mă doare, să vă aud astfel. Dacă nu eliminaţi „vârsta" din convorbirile decizive pe cari trebue să le avem, eu mă duc să plâng în odaia mea!"

— „Să plângeţi? De ce d-şoară..."

— „Fireşte, să plâng, de oarece nu vreau nici să mă sinucid, mai ales acuma când... iubesc, şi nici nu vreau să vă amărăsc cu... cele ce sunt nevoită să spun întru apărarea... sentimentelor... a iubirei noastre... Mă duc!"

Theodor o opri locului, cu totul dezorientat de lacrămile ce vedea în ochii fetei. El scoase batista, şi, cu o mişcare delicată îi şterse lacrămile, rostind cu duioşie:

— „Scumpă-scumpă... nu mai plânge... te rog... mă voi conforma celor ce doreşti."

Iulia îl lăsă, şi, cu un surâs umed, cu ochii încă înrouraţi, îi mulţumi. Ea îi apucă o mână şi plecă încet capul. Dar bărbatul pricepându-i intenţia, făcu o mişcare pripită şi luându-i degetele, i-le sărută pe rând, pe când tânăra, cu mâna liberă, îl mângâiă pe cap şi pe obraz.

Câteva minute ei rămaseră tăcuţi, ţinându-se de mână. Theodor întrebă cu duioşie:

— „Ştii de când am început să te... simpatizez... Că, de iubit te iubesc abia de mai încoace... De câteva săptămâni? Ştii?..." Şi cum fata îi surâdea cu neţărmuită duioşie, el continuă:

— „De când te-am văzut, întâia oară, opunându-te ca Ruth să facă din Cecilia, o atletă ca ea. Tot ce spuneai atunci, cu privire la influenţa, pe care o are activitatea fizică prea mare, asupra delicateţei sufleteşti, mi-a plăcut... Şi mi-a plăcut, mai ales, fiindcă deşi fuseşi în copilărie silită să faci acrobaţie, erai contra exagerărei în sporturi..."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „La noi, fetele fac, aproape, mai multe exerciţii violente decât băeţii," zise Iulia, „şi de aceea şi sunt unele aşa de năbădăioase... şi gata de divorţ. Prima dată când Ruth Stevenson a căpătat diploma ei de maestră de box, a declarat, la petrecerea, la care ne-a invitat: „Fetelor... Acuma ştiu să mă bat: de acu mă pot mărita fără grije... Să poftească vreunul să mă ceară!" Şi de atunci încoace toţi fug de ea, cu toate că are o ştăfură frumoasă, un corp admirabil, un cap drăgăleş, şi un suflet mult mai moale decât arată..."

— „Da ştiu," o întrerupse milionarul, „numai pumnii îi are afurisit de tari: îi cunosc, că m'au lăsat lungit jos..."

— „De atunci," reluă Iulia surâzând, „nici unul nu a îndrăsnit să se apropie de ea. Abia de curând am aflat că un francez, George Roger, o curtează... dar discret. Pe când fie-care din noi a avut în acest timp câte patru-cinci propuneri de căsătorie, numai ea... Edith Fowler, şi eu, nu am avut nici una. De aceea susţinerea mea s'a dovedit în parte adevărată. Cu mine, chiar, cine află că am fost acrobată, şi că mai exersez din când în când, pentru a nu pierde puterea şi elasticitatea câştigată, se fereşte."

— „Spre norocul meu, spre marele meu noroc Julieto dragă."

— „Aşa e, dâr mai ales spre al meu... căci d-ta, cu scrupulurile de care vorbeai până adineauri... Dacă a-şi fi văzut vre-un pretendent, nici nu te mai apropiai de mine. Cu toate că eu te admiram de mult..."

Peste obrazul curat, energic, frumos, al lui Godwin trecu un surâs prietenos.

— „Eşti prea indulgentă. Cred oă şi în viitor ai să mă... protejezi, cu bunătatea şi dragostea d-tale Julieto dragă."

Fata răspunse cu un aer de superioritate, glumind:

— „Desigur, domnul meu, desigur că am să vă protejez: o fiinţă atât de slabă, care cu o vorbă şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cu un gest, conduce mii de inşi, un bărbat fără sprijin, care a fost în stare să creeze cele mai uriaşe uzine de produs putere, energie şi bogăţie, are mare nevoie să fie protejat de surâsul iubitor al unei fete... Numai, ştiţi, deocamdată pun o condiţie: să lăsaţi la aprecierea mea fixarea evenimentelor ce ne privesc."

— „Bine înţeles..." zise cu grabă fabricantul de locomotive, „dar eu credeam că ar fi o frumoasă lovitură de teatru să ne logodim în aceeaşi oră cu Cecilia şi Gedeon..."

Tânăra şovăi puţin în darea răspunsului, însă cu toată dorinţa de a nu contrazice pe Godwin, ea obiectă privindu-l în ochi cu un aer deschis:

— „Nu cred dragă Theodor... că ar fi tocmai potrivit. Ca originalitate ar fi poate, de tot hazul, ca, în aceeaşi seară, când se logodeşte fiica marelui Godwin, cu un celebru artist, Regele Locomotivelor să se logodească, simultan, cu secretara fiicei sale..."

* * *

Zenobia veni cât putu de repede spre Iulia, abia servindu-se de bastonul ce ţinea în mână. Ea strigă de departe:

— „S'a telefonat dela gară, că Alfred... vreau să zic d-nul Swonger, a sosit acolo şi că d-sa, cu Leroux şi Jana, fiia lui Leroux, au pornit încoace. Iulio dragă ce mă fac?!"

D-şoara Ruark se ridică dela locul ei, şi, mângâind pe Zenobia, o potoli.

— „ Ce te faci? Te bucuri acuma, puica mea, şi când va veni, te vei feri să nu-i sări de gât... cel puţin cât o fi public mult de faţă."

— „Ah, ce răutăcioasă te-ai făcut!... Parcă toată lumea este ca d-ta, să pară că e de ghiaţă. când o răscolesc sentimente aşa ciudate?... Ei, nu te supăra... Spune, cu ce rochie mă îmbrac, şi cum să-l primesc?! Şi ce să fac?"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Iulia se sculă, lăsă pe prietenul ei deoparte, şi sfătui pe tânăra fată:

— „Te îmbraci... Cum eşti... eşti destul de drăgălaşă şi aşa... îl iubeşti mult?!“

— „Să vezi Iulio dragă,“ explică fata, „întâi aveam un fel de necaz pe el; dar el mă iubea şi mă iubeşte atât de mult, încât am început să-l îndrăgesc numai pentru „tandreţa“ ce arată faţă de mine.“

— „Şi nu iubeşti pe nimeni altul?“

— „Pe cine altul?“ întrebă Zenobia cu acelaş aer surescitat; „pe Geo îl iubesc şi pe Cecilia; pentru Ruth am o admiraţie nebună; pentru d-ta admiraţie şi iubire. Dar pentru prostul meu de procuror, am multă... mă jenez să spun, multă iubire! E singurul care m'a văzut şi m'a iubit... Şi eu îl iubesc! Ei, dar spune ce să fac?“

— „Ia-l!“

Zenobia rosti într'un avânt de sinceritate:

— „Dar el e sănătos, şi eu... abia o convalescentă; şi cine ştie dacă voi trăi mult...“

Iulia o mângâiă, rostind cu acelaş aer matern:

— „Ia-l! Ai să trăeşti, să ne îngropi pe toate, de aci. Dar chiar de ar fi să trăeşti numai zece ani, sau numai doi ani, sau fie şi cinci luni, ai să fii fericită. Cel puţin vei avea cinci luni de fericire. Mori fericită. Dar că nu ai să mori, asta e sigur!“

— „Va să zică,“ întrebă Zenobia, strângându-i mâinile şi privind-o în ochii cu un aer de duioşie recunoscătoare, d-ta mă sfătuieşti să... primesc?“

— „Ia-l,“ replică Iulia cu acelaş ton limpede: „eu nu spun să primeşti, eu te sfătuesc să-l iei; ia-l.“

Zenobia se răsuci, într'un picior, şi râzând, fericită dispăru.

Iulia întorcându-şi faţa râzătoare spre Godwin, spuse glumind:

— „Astăseară avem să fim nevoiţi să serbăm două logodne... a treia o amânăm...“

Fabricantul întrebă mirat:

— „Să amânăm pe a treia?!... De ce, când ştii şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

d-ta, că toate lucrurile bune, sunt în număr de trei... Dar... fie, facă-se voia dumitale."

CAP. XII

Când se coborâ Swonger, Leroux şi fiica sa din trăsură, întregul grup supranumit de Helen „Colonia Fowler" îi primi cu strângeri de mâini şi exclamaţiuni de bucurie. Jeana şi Procurorul aveau câte un buchet mare învelit în hârtie de mătase. Domnişoara Leroux dădu îndată buchetul ei Ceciliei, pe când Swonger rotindu-şi privirile printre cei de faţă, rămase locului împietrit când văzu pe Gedeon singur fără sora lui. Gedeon prezintă pe Swonger tuturor, şi magistratul răspunse cu aerul trist absent, fiecăreia dintre persoane; pe când privirile lui rătăceau dela una la alta.

— „Pentru cine ai adus acel buchet frumos?" întrebă d-şoara Fowler crezând că el se stia să-l dea Ceciliei.

Gedeon răspunse în locul lui:

— „Veţi vedea: vrea să planteze buchete, cari să crească de-a-gata pe moşia d-şoarei Fowler."

Dar el fu întrerupt de exclamaţiunea lui Swonger, care zărind pe Zenobia, umbiând singură, fără sprijin prin fundul grădinei, strigă:

— „Zizi dragă să nu cazi!" Şi dând drumul buchetului, se repezi să susţină pe d-şoara Walsh.

Cecilia surâse cu o indulgenţă care îi da aerul unui înger protector şi zise către logodnicul ei:

— „Ia dragă buchetul de jos şi dă-i-l ca să-l depună la... adresa cuvenită. Şi primeşte felicitările mele. Vezi cât de mult o iubeşte?!"

Iulia, ca să distragă atenţia generală dela Zenobia, strigă:

— „Ia priviţi copii, ce frumos apus de soare: Cine poate spune că nu este mult mai frumos decât cel mai superb răsărit de soare."

Cei cari înţeleseră pe D-şoara Ruark, începură

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

să comenteze în felurite chipuri fenomenul care de altfel trecuse zilnic neobservat de întreaga colonie Fowler. Aurelia se alătură de Iulia şi-i şopti cu un aer trist câteva cuvinte cu privire la cei doi din pavilion.

Despre „Soare-Răsare" care nu se mai arătase, Doctorița, afirmă că merge splendid, că ar putea să iasă din coliba lui, dar că stă „clocind" parcă ceva.

Gedeon se luă de vorbă cu Swonger şi admise surâzând unele lucruri, pe cari magistratul le propunea. După o consfătuire cu Godwin, Gedeon comunică Iuliei rezultatul convorbirei şi o rugă să pună la cale cele de cuviinţă.

De cum se făcu seară, Edith Fowler chemă pe bucătăreasă şi celelalte femei de serviciu, le dădu câteva ordine şi le orândui să execute poruncile d-şoarei Ruark.

La un semn, înainte de a se fi întunecat bine, toată ferma fu iluminată cu electricitate. Vizitatorii văzură acuma că în timpul cât ei fuseseră ţinuţi de vorbă, în grădină, oamenii de serviciu atârnase în pripă ghirlande de verdeaţă care fusese preparate din vreme; şi împodobise cu flori interiorul salonului cel mare.

Cecilia luă pe Gedeon de braţ şi murmură:

— „Cât de fericită mă simţ că de astă dată se va împlini visul nostru..."

Masa pusă îi aştepta. Fiecare îşi avea locul indicat de mai înainte, dar atât Gedeon, cât şi Swonger erau aşezaţi la oarecare distanţă de Cecilia şi Zenobia. Numai Godwin avu noroc să fie la stânga d-şoarei Ruark.

El încercă în mai multe rânduri să o servească, dar regulat fata îi lua înainte, râzând, servindu-l cu un aer matern, cum servea şi pe colegele ei din dreapta.

Masa deşi îmbelşugată dură puţin timp şi când se ajunse la fructe şi la îngheţată, Iulia se ridică

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pentru a pune la cale şi a supraveghea preparativele de dincolo.

Totul era gata. „Vrăjitoarea cu ochii de aur" ceruse voie să ajute pentru a putea asista la momentul în care „Crinul alb" aveau să ia de bărbat pe „Obraz de fată."

D-şoara Ruark se arătă în prag. Ca să atragă luarea aminte a tuturor le bătu din palme şi zise cu glas tare:

— „Onorat public! Fiecare d-şoară va binevoi să-şi scrie numele pe o fâşie de hârtie şi să-şi prindă fâşia scrisă, pe platca bluzei, pentru ca noii noştri sosiţi să nu facă vre-o confuzie de persoane greşind numele. Puteţi fetelor să vă adăugaţi lângă nume şi „specialitatea" pentru a da putinţa puţinilor dansatori masculini, ce vom avea, să nu vorbească de electricitate cu pianista Alice Rosy, sau de chimie cu boxeuza noastră, celebra Ruth.

„Nu vă speriaţi de această propunere: am văzut-o aplicată şi în biserica lui Rokfeller din strada 45 din New-York, la seratele religioase ce se dau acolo. E ciudat dar este foarte practic."

Publicul răspunse cu un ropot de aplauze, şi timp de câteva minute hârtia, dar mai ales creioanele şi acele cu gămălie ajunseră la preţuri fantastice.

Iulia ca să dea exemplu îşi fixă pe piept o hârtie cu specificaţia:

— „Iulia Ruark, acrobată-licenţiată-în-litere şi manageră momentană a serbărei de astăseară."

Godwin ca s'o imite, îşi fixă pe piept un bilet cu specificaţia:

— „Theodor Godwin, actual fabricant de locomotive, viitor socru."

Când intrară în salonul cel mare, Alice trecu la pian şi îl încercă, mai mult de formă, însă oaspeţii cum auziră sunetele se rânduiră, ca în urma unei înţelegeri. Iulia declară cu un ton hotărât:

— „De oarece numai Cecilia dispune de un tată, iar Gedeon nu are cine să-l piloteze în aceste mo-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mente decisive, mă ofer eu să-i servesc pentru câteva momente de mamă.

Şi cu o mişcare prietenoasă, ea împinse pe ambii tineri în locul rămas liber, apoi făcu un gest către Swonger şi îl întrebă în şoaptă:

— „Nu ai vroi să fie „ceremonia" în acelaş timp ca să nu se concentreze toate privirile numai asupra d-voastră dacă veţi fi singuri?"

— „Nu, nu," replică tânărul repede, „Vreau să fiu în al doilea rând," şi trecu lângă Zenobia, să-i spună cele ce hotărâse. Fata aprobă, răspunzând cu un surâs, palidă de emoţie, cuvintelor inistente, înflăcărate pe cari i le adresa tânărul magistrat.

Theodor Godwin trecuse la dreapta fiicei sale, şi o întrebă de inele. Fata scoase o cutiuţă şi i-o arătă. Iulia văzu gestul şi invită pe magnatul industrial să... „pornească trenul."

Cel astfel somat, trecu mai în faţă, luă cutiuţa, scoase inelele şi le ţinu câteva minute în mână, până ce termină cele ce avea de spus. Fabricantul, emoţionat, nu nemeri cuvintele exacte, ce trebuia să rostească şi fu corectat de Iulia în mai multe rânduri. El termină zicând repede:

— „..Şi să dea Domnul să fiţi uniţi, să vă înţelegeţi, nu numai până la căsătorie, ci şi după acest act... Şi să trăiţi fericiţi."

Terminând el puse un inel în degetul Ceciliei, iar Iulia luă pe celălalt şi îl puse în degetul lui Gedeon, care îi zâmbea, radios.

Godwin vroi să sărute pe Cecilia, dar Iulia îl opri repede, zicând:

— „Te rog, d-ta să săruţi pe Gedeon, şi eu pe Cecilia, căci altfel dacă săruţi d-ta pe frumoasa noastră, eu va trebui să sărut pe Gedeon, şi lucrul acesta nu se poate... Cel puţin aşa cred eu, de oarece pot exista şi persoane geloase..."

— „Ah Iulio dragă!" exclamă frumoasa fiică a lui Godwin făcându-se roşie: „cum poţi vorbi astfel... Sărută-l tu că-i ţii loc de mamă acuma!"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Iulia dădu din cap într'o negaţie energică:

— „Nu scumpa mea, că pe urmă ai avea poate pretenţie să-l sărut şi în ziua nunţei tale... şi la botez... şi aşa mai departe. Şi nu-mi convine. Ar putea fi cineva care să obiecteze... Nu. Treci te rog d-nule Godwin la d-nul Walsh!"

Şi ne mai aşteptând, ea se apropiă de Cecilia, îşi lipi buzele de obrazul rumenit de emoţie al tinerei, apoi o strânse la piept.

Godwin se supuse surâzând şi ascultă cu o plăcere vădită cum Iulia vorbea ambilor tineri dându-le poveţe, ca şi când ar fi fost o femee în vârstă înzestrată cu o experienţă vastă a trecutului.

— „Ah ce drăguţă este!" exclamă Cecilia; „Iulia mea este azi aşa de frumoasă şi radioasă de tinereţe şi vorbeşte atât de cuminte, în cât am iluzia că îmi vorbeşte o mamă scumpă şi iubitoare!"

— „Ce zici d-şoară?" întrebă Theodor pe Iulia în şoaptă, „are fata mea ceva simţ profetic?"

— „Nu se ştie," replică fata tot în şoaptă, apoi văzând că tatăl Ceciliei se întristează, ea urmă pe acelaş ton: „să vedem ce va aduce viitorul."

Şi cu un gest matern ea conduse pe Cecilia în spre Gedeon zicând:

— „Sărutaţi-vă, dragii mei!

Cecilia, ca ameţită de acest eveniment, duse mâna la frunte, apoi la ochi, şi timp de câteva minute nu înţelese nimic din tot ce i-se spunea.

Frumosul violonist se plecă încet spre logodnica lui, şi cuprinzând-o în braţe o sărută lung pe buze.

După ce Iulia exprimă urările ei, fetele începură să se îndese spre a săruta pe Cecilia şi a strânge mâinile lui Gedeon.

Cecilia izbucni în râs, citind biletul de pe pieptul d-şoarei Greaty. Ea arătă biletul lui Gedeon şi tânărul citi cu glas tare:

— „Helen Greaty, licenţiată în chimie, fumătoare de prima forţă şi specialistă în fabricaţia prafului pentru purici şi alte asemenea animale domestice."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Fiecare fată defilă prin faţa tinerilor şi-şi plasă urările. Cea din urmă fu Zenobia, care, oprită de Cecilia acolo, aşteptă să vină şi Swonger alături de ea. D-şoara Ruark luase pe magistrat de braţ şi îl aducea. Ea decretă:

— „D-nul Walsh va ţine loc de părinte d-nului Swonger, şi mama Zenobiei să fie d-şoara..."

— „Să fii tot tu dragă," strigară fetele. „Să logodeşti şi pe Zenobia!"

Iulia protestă cu un aer de ciudă-comică:

— „Ei aşi, dar ce? Eu să logodesc pe toate fetele... Dar pe mine cine mă logodeşte?!"

In hazul general stârnit, Gedeon luă inelele aduse de tânărul magistrat, şi dând unul Iuliei, vârâ pe cel din mâna sa pe degetul lui Swonger, apoi retrăgându-se un pas rosti cu glas de atentor:

— „D-nule Swonger, ia aminte, că din acest moment, ori ce vei spune, fiece cuvânt ce vei rosti, se poate întoarce împotriva d-tale: ia aminte că: în numele legii te declar... logodit!"

Zenobia şi magistratul, pricepând şi formula şi aluzia — privitoare la ziua când Alfred fusese pe punctul să aresteze pe Gedeon, la hotel,—izbucniră în râs.

Swonger zise în cele din urmă:

— „Formula d-tale nu e legală şi nici valabilă, de oarece ai pus textul —în numele legii,—care trebuia să fie la început, tocmai la coadă."

— „Noi să-o considerăm ca legală acuma," zise Iulia. „Vă declarăm logodiţi! Formula mea este mai simplă," şi aplecându-se puţin, sărută pe Zenobia, care cu tot râsul îngălbeni uşor.

— „Ce ai?" o întrebă Iulia în şoaptă.

— „Nimic," replică fata, apoi oftă: „Ah nici odată, cât am fost bolnavă nu am avut aşa mare nevoe de cârje, ca acuma când sunt complect sănătoasă..."

D-şoara Ruark îi şopti:

— „Lasă fetiţo că are să-ţi treacă, uite Cecilia ce fericită arată..." Şi cu un gest plin de dragoste,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ea împinse uşor pe Zenobia spre Alfred Swonger. Magistratul galben de emoţie, se plecă, cuprinse fata în braţe şi îşi lipi buzele de frageda guriţă a Zenobiei.

Fata începu să plângă uşor şi se sprijini de logodnicul ei zicând în şoaptă:

— „Alfred dragă, ţine-mă că parcă aşi fi paralizată!"

Magistratul o susţinu, şi-i întoarse obrazul spre Iulia care cu o cupă de şampanie în mână, o îndemnă să bea ca să se „remonteze."

Fata îndeplini sfatul şi după câteva momente, când Swonger o lăsă din îmbrăţişarea cu care o susţinuse, ea suspină:

— „Dacă ştiam că-mi trece aşa repede, mai bine nici nu gustam din şampanie."

Iulia auzi, şi făcând loc tinerelor, să felicite pe nouii logodiţi, o ameninţă din deget şoptind:

— „Şireato-şireato... m'ai păcălit până şi pe mine!.."

Pe când se oferea şampanie, pişcoturi, îngheţată „Vrăjitoarea cu ochi de aur" apăru în salon, aducând două străchini mari de pământ, frumos înflorate. Ea oferi una Ceciliei şi alta Zenobiei, urându-le să mănânce toată viaţa cu soţii lor, cu dragoste, din ele. Apropiindu-se mai mult de Cecilia, indiana şopti surâzând cu un aer de supunere iubitoare:

— „Băutura fermecată a prins bine „Crinului?..."

Logodita îi admiră costumul şi opincile frumos înflorate, cu broderii făcute de mâna ei, şi o mângâiă uşor pe părul negru-lucios, zicând cu un ton de mulţumire:

— „Crinul" fericit mulţumeşte vrăjitoarei: şi o întreabă dacă nu ar putea face şi pentru restul de fete de aci câte o sticluţă de băutură fermecată."

Indiana stătu să le numere, în gând, şi rosti încurcată:

— „Sunt cam multe... Vrăjitoarea n'are de unde fura atâtea sticluţe."

— „Dar ai putea face pentru două, sau trei, sau

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

măcar pentru una din ele o băutură... Uite colea pe amica mea Iulia... Să-i faci şi ei într'o sticluţă."

Iulia se apropiă să audă despre ce era vorba, şi când află, ceru râzând şi ea să fie „onorată cu un elixir de dragoste."

— „Dar „Garoafa brună," obiectă indiana, „nu are cui să-i dea să bea."

Theodor văzând că fetele râdeau se apropiă.

— „Ce zice fata asta roşie?!" întrebă el, adresându-se fiicei sale

In locul Ceciliei, Iulia explică pe scurt, încheind:

— „Şi fiindcă Cecilia a avut succes cu băutura fermecată, a cerut dela sora asta a noastră roşie, să-mi facă şi mie o sticluţă cu băutură, şi ea zice că nu am cui să i dau să bea, ca să mă iubească."

— „Nu face nimica," replică milionarul, şi adresându-se indianei o întrebă: „Vrei să faci? Că-i găsim noi unul, care cum o bea din sticluţa d-tale să înebunească după dumneaiei."

Fata roşie dădu din cap cu tristeţă:

— „Dacă Vrăjitoarea nu poate şopti, când culege florile, numele acelui pe care îl iubeşte, „garoafa brună," băutura nu e de nici un folos."

D-şoara Ruark avu o privire de strengăriţă, către Theodor, apoi întrebă pe indiană, în şoaptă:

— „Vrăjitoarea poate păstra o taină dacă i-o spune „Garoafa brună?"

— „Da negreşit; o fată roşie e mai tăcută decât un mormânt," replică tânăra, înveselită de gândul că putea îndeplini dorinţa Ceciliei.

Iulia coborâ şi mai mult vocea pentru a şopti la urechea indianei:

— „Să nu spună vrăjitoarea nimănui, numele ce-i şopteşte acuma „Garoafa brună." Numele lui este... Theo..."

Ruth şi Aurelia se apropiase de Iulia şi aflând despre ce era vorba, fie-care şopti indianei câte un nume. Ruth spusese: „George," iar Aura şoptise rumenindu-se: „Paul."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cecilia căutase în gând cu ce să dăruiască pe soţia lui „Soare-Răsare" şi luă un văl bogat înflorit cu motive strălucitoare—pe care îl trimisese furnisoarea de rochii, îl puse pe capul tinerei şi o sărută pe frunte.

Vrăjitoarea se plecă şi îi sărută poala rochii, se înclină spre cei ce o priveau şi după ce mai întâi aruncă o privire de înţelegere în direcţia Iuliei, dispăru cu paşi ei ca de umbră.

Theodor conduse pe Iulia spre bufetul dela capătul salonului spre ai oferi o îngheţată pe când Gedeon şi Zenobia, fiecare cu câte o vioară în mână se apropiară de pianul la care le precedase Alice Rosy.

Pianista făcu repede câteva scări chromatice, şi pe când degetele-i prea subţiri, pentru arătarea ei grăsuţă, alunecau peste clape, ambii „Welsh," fratele şi sora, îşi acordau viorile. Până fură gata, întregul auditoriu se instalase în fotoliuri, pe scaune după preferinţă, în jurul Ceciliei sau în faţa pianului.

De cum începu Gedeon şi Zenobia, Theodor oferi Iuliei un pahar cu şampanie şi câteva pişcoturi. Fata mulţumi, şi când luă paharul din mâna lui Godwin degetele ei se atinseră uşor de ale lui. Fata ţinu timp de câteva secunde, degetele ei în contact cu ale fabricantului. El se învioră de plăcerea produsă prin această delicată atingere. Ochii îi luciră sub fluxul senzaţiei indefinibile de care se simţea pătruns, şi el şopti auzibil:

— „Draga mea, scumpa mea camaradă!..."

Fata mulţumi pentru şampania oferită, duse paharul la gură încet, îl lovi cu marginea de buza ei înferioară, strângând buzele ca într'un sărut, apoi îl apropiă din nou şi gustă din el puţin de tot. Luând un pişcot îl muiă niţel in şampanie şi ducându-l la gurita ei, îl apasă pe buze ca într'o bezea şi îl retrase.

Făcând acestea Iulia simţea cum inima i-se strânge în piept şi de plăcere, şi de o senzaţie de jenă,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pricinuită de aceste dovezi de dragoste, ce arătă bărbatului pe care îl iubea.

Theodor nu înțelese primul sărut trimis din buza paharului, și abia când pricepu sărutarea ce i se trimitea cu ajutorul pișcotului, muiat în șampanie, își refăcu în creer imaginea ce-i scăpase nedescifrată, și o văzu clară.

Inima începu să-i bată în piept ca unui vinovat și sudoarea îl năpădi: el scoase batista și o trecu pe frunte, în vreme ce Iulia, după ce repetase bezeaua, acum surâdea cu toată dantura ei superbă, ca o ștrengăriță care a făcut o farsă drăgălașă. Ea începu să mănânce din pișcot și din vârful buzelor ei pline, roșii, murmură, plecând fruntea și privindu-l pe sub sprâncene:

— „Vedeți ce pot eu? D-voastră, domnule, nu puteți bea și mânca, după cum am făcut eu."

Cu același aer, dar cu o nuanță mai pronunțată, care se pierdu în armoniile stârnite, de Gedeon, Zenobia și Alice Rosy, fabricantul zise:

— „Eu pot mai mult drăgălașo: eu pot să te iau acuma în brațe, și să propun Ceciliei să ne logodească ea. S'o și facem!"

Un gest blajin îl opri. Tânără se uită să vadă, dacă tonul aproape prea tare cu care rostise Theodor propunerea lui, nu fusese remarcat de cineva.

Dar toți, până și servitorii bufetului, era absorbiți de concertul splendid pe care îl executau acum cei trei tineri.

— „Nu dragă prietene," zise Iulia, domolindu-l cu un gest, „nu, nu trebuie. O logodire a noastră în astăseară, în același timp cu Cecilia, oricât ar părea de original ca idee ar avea o nuanță pe care eu nu pot s'o definesc clar, o nuanță ușor ciudată, pe care trebue s'o evităm. Lasă te rog, în seama mea fixarea zilei și a momentului, când să cer eu concediu dela stăpâna mea."

— „ Dar trebue să ai în vedere, scumpă dragă,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

că zilele trec, şi nu se mai întorc şi la anii mei, fie-care zi de fericire pierdută, contează dublu..."

— „Cum d-nule Camarad, faptul că suntem alături nu înseamnă nimic pentru d-ta Că te iubesc şi ţi-o arăt, pe furiş, e drept, dar îţi arăt dragostea mea, nu contează?"

Peste faţa curată, rasă complect, cu nasul drept frumos, a lui Theodor, trecu un surâs constrâns. El replică încet:

— „Ai dreptate camaradă-scumpă, dar dacă am fi logodiţi, aşi avea măcar dreptul să-ţi sărut degetele, un drept pe care prostul de Swonger, l'a căpătat asupra Zenobiei şi Gedeon asemenea, faţă de Cecilia. Şi eu, nici măcar mânuţa asta, dragă, n'o pot atinge, când vreau."

— „Ascultă, dragă-Camarade," îl întrerupse Iulia, „să ştii că în ziua când ai să mă săruţi cu autorizaţie legală, n'o să mai fie camaraderie pentru mult timp între noi... Are să fie numai..."

— „Numai ce?" întrebă Godwin speriat.

Iulia îl privi surâzând şi trimiţându-i din vârful buzelor o sărutare, rosti încet:

— „Ei!... numai iubire."

Ea nu termină bine şi Elena Constantin se apropiă, pe la spatele Iuliei, o cuprinse pe după gât şi o sărută, apoi întrebă:

— „Imi dai voie să te felicit de pe acuma sau mai avem de aşteptat?"

Iulia privind spre Theodor, oftă:

— „Mai avem, mai avem, dar ai ghicit bine; amândoi dorim să mai treacă puţin timp."

CAP. XIII

Petrecerea alternând cu dans şi muzică, durase până la 3 dimineaţa şi se încheiase cu o plimbare cu lamploane până sub nucul cel mare. Aci Zenobia, cu vioara în mână, provocă pe toţi la dans şi după

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ce fiecare din bărbaţii prezenţi făcu de politeţă câte zun tour„ cu fetele, Gedeon îi luă vioara din mână, îndemnând pe sora sa să danseze câţiva paşi cu Alfred Zwonger.

Serbarea se încheiă cu o despărţire generală cu sărutări şi urări.

Graţie măsurilor luate din vreme, toate încăperile menite să servească musafirilor erau răcoroase şi datorită acestui fapt toată lumea, inclusiv matinala Elena Constantin, dormea.

Numai Edith Fovler, deşteptată de vreme, se îmbrăca încet în costumul ei fresco-gris. Când vru să se furişeze fără zgomot din casă, văzu pe Zenobia aproape gata, şi se minună.

Sora lui Gedeon rosti în glumă :

— „Să nu pleci departe, d-şoară, căci dacă se vor îndeplini câteva din prevederile mele, vom avea nevoie de concursul d-tale."

Pe când Zenobia vorbea, căutând să nu trădeze cele ce păstra în rezervă ca curpriză, se auzi dinspre pavilionul din fundul grădinei un urlet de groază, care înfioră pe cele două tinere.

Urletul fusese atât de fioros încât toţi oaspeţii săriră din paturi, zorind să se îmbrace.

Edith puse mâna instinctiv pe arma care-i atârna de şoldul drept şi se repezi în direcţia ţipătului. Zenobia o urmă ceva mai încet.

Edith, cu pistolul automatic armat, în mână, pătrunse în pavilion şi neputând vedea clar, auzi un zgomot de luptă corp la corp şi o gâfâială. Ea distinse în semi-întunericul din odaie pe „Soare-Răsare" stând în genunchi deasupra unui om bărbos, care cu o mână încleştată pe încheietura braţului indianului, se lupta cu ultimele-i puteri, gâfâind, să pareze lovitura de cuţit ce-l-ameninţa. Pieptul celui de jos era parcă ciuruit de lovituri de cuţit şi sângele îi roşise cămaşa murdară şi hainele.

— „Stop !" strigă fata cu tonul imperativ dârz cu care ar fi poruncit unui câine.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Indianul ridică ochii spre ea şi pricepând că Edith este supărată de acţiunea lui, se încovoiă, gata să se târască la picioarele ei.

Zenobia intră şi rămase ca împietrită.

— „Ce înseamnă asta „Soare-Răsare ?!" strigă d-şoara Fowler. „Cum îndrăzneşti să încerci a omorâ un om în apropierea casei mele ?"

Omul roşu replică scuzându-se cu o umilinţă târâtoare :

— „Era un duşman. El şi cu tovarăşul lui au vrut să omoare pe stăpâna lui „Soare-Răsare." Vrăjitoarea este aci. Poate să spună."

Dintr'un colţ unde indiana stătuse ghemuită ca un pachet, se ridică un glas plângător :

— „Vrăjitoarea, ca şi „Soare-Răsare," a crezut că fac bine, înlăturând pe banditii cari au vrut să omoare pe prietenii ei, pe Crinul Alb şi pe Obraz de fată. Şi ea, a început întâi..."

— „Cine ea?" întrebă Edith repede, privind la rănitul de jos, care abia mai îşi putea trage respiraţia.

— „Vrăjitoarea," replică indiana. „a început... şi a omorât ea întâi pe cel mai tânăr dintre banditi..."

— „Tu l'ai omorât?" exclamă Edith. „Şi unde este?"

Indiana zise simplu :

— „La spatele stăpânei mele."

Edith se răsuci şi cum ridicase piciorul stâng ca să complecteze întorsătura, ea rămase cu piciorul în aer : fusese gata să pună tocul pe gura întredeschisă a tânărului omorât de indiană. Edith se înfioră de groază. Dar se cutremură când văzu în pieptul tânărului, în regiunea inimei, un cuţit înfipt drept, şi rămas acolo.

Indiana explică scuzându-se :

— „Vrăjitoarea nu a putut scoate cuţitul, fiindcă bătrânul s'a deşteptat, a urlat, şi a vrut să sugrume pe omorâtoarea fiului său. „Soare-Răsare" s'a luptat cu el, dar banditul alb este puternic şi desnădăjduit."

Godwin însoţit de doctoriţa Aurelia, se arătă în

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

uşă. Doctorița se aplecă asupra tânărului şi zise în şoaptă :

— „Ah ce oroare! Drept în inimă. L'a omorât fără să aibă timpul să ofteze măcar. Desigur bătrânul a urlat aşa.. Să-l ducă pe tânărul acesta de aci, ca să vedem cum scăpăm pe rănit."

Edith făcu un gest poruncitor către indian şi soția lui. Ambii luară pe cel asasinat de cap şi de picioare, şi-l duseră în odaia alăturată, acoperindu-l. Rămasă singură cu bărbatul ei, „vrăjitoarea" se aruncă jos, îmbrăţişă piciorul bărbatului ei, şi întrebă cu o rugă de iertare :

— „Ce a făcut vrăjitoarea?... A făcut pe „Soare-Răsare" să fie dojenit de stăpâna sa!"

— „Nu e nimic," replică omul roşu, mângâindu-i pletele, „vrăjitoarea chiar dacă a eşit rău ceeace a făcut, a făcut bine, şi frumos, ceeace a tăcut. Vrăjitoarea cu ochii de aur, are inima unui războinic. „Soare-Răsare" e mândru de ea!"

Aurelia, în încăperea alăturată, ascultă de câteva ori pe pieptul celui de jos, şi după ce-i controlă rănile, declară :

— „Bărbatul acesta are în piept o rană care nu iartă. Cu toate astea ar fi trăit încă două zile dacă nu pierdea prea mult sânge. Dacă îi voi putea face o injecţie cu eter şi apoi să-i dau câteva stimulente, va putea trăi până spre seară. Auziţi, vorbeşte... dar aiurează. După câteva ore are să fie lucid de tot. Iulia avea ceva cu el, şi mă rugase să-l vindec, dar nu ştiu pentru ce anume îl rezerva."

Zenobia trecu un pas înainte şi explică liniştită cu un aer sigur de sine :

— „Pentru mine îl rezerva. Am găsit prin acest rănit, ceva, care ar putea lămuri multe încurcături."

Swonger îşi făcu apariţia, urmat de Iulia. Magistratul întrebă intrigat :

— „Ce se petrece aci şi de ce să se rezerve ceeace este aci numai pentru d-ra Walsh?"

Zenobia interveni explicând :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Ca să nu faci d-ta, dragul meu, vreo nouă complicaţie, am cerut să ştiu despre ei numai eu, şi te rog şi pe d-ta să te supui dorinţei mele.“

— „Da, m'aşi supune cu plăcere, dar eu sunt procuror şi ca atare acest caz intră în competinţa mea.“

Iulia îl întrerupse cu un gest prietenos:

— „Imi daţi voie, d-le Swonger; sunteţi procuror în Statul Ohio... Acolo la 1500 km. de aci, sunteţi competent; aci sunteţi un simplu particular. Zenobia nu este procuror acolo şi ca atare este competentă aci. Să ne retragem după cum vĕd că ne îndeamnă d-ra Aura Doctoriţa. Şi. când spune? după amiază, vom reveni aci, să limpezim ceeace crede Zenobia că va limpezi.“

Rămânând ceva mai în urmă cu Edith Fowler, Iulia îi şopti:

— „Zenobia are nevoie să trimeţi pe trei inşi hotărâţi până la un loc. Nu insista întrebând pentru ce. Vei afla peste câteva ore totul.“

D-ra Fowler chemă pe „Soare-Răsare“ şi-i comandă să ia doi din cei mai voinicii negri de cari dispunea, să asculte ordinele d-şoarei Zenobia Walsh şi să le execute cu sfinţenie. Ea adăugă:

— „Dacă „Soare-Răsare“ execută întocmai, stăpâna îl iartă de cele ce a făcut şi-i va fi tot prietenoasă...“

CAP. XIV

Pe la orele patru după amiază, Zenobia chemă pe Godwin, Leroux, Swonger, Gedeon, Angela, Cecilia, Ruth şi Iulia să meargă la pavilionul în care Aurelia îngrijea cu vrăjitoarea, ca omul rănit să'şi poată prelungi viaţa cu încă vre-o câteva ore. Doctoriţa le zise în şoaptă:

— „Veniţi repede, căci totul nu o să dureze mai mult de două ore. Uite că i-am tuns barba după cum a cerut Zenobia.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ea duse pe toți în odaia alăturată și-i rugă să-și amintească bine de trăsăturile morlului. Angela invitată special de Zenobia, să vadă dacă îl cunoaște, zise cu hotărâre:

— „Nu, draga mea, nici prin vis nu l'am zărit."

Puțin cam deconcertată, Zenobia conduse pe toți în odaia muribundului și, după ce făcu „vrăjitoarei" semn să aștepte pentru a transmite ordinele, ea ceru ascultarea cea mai încordată din partea tuturor.

Edith Fowler șopti auzibil către Ruth Stevenson care se afla lângă Leroux:

— „Să vedem ce o să iasă de aci. Eu mânuesc fete și femei cu oare-care succes, dar nici-odată nu m'am încrezut în calitățile lor de investigație."

Leroux replică auzibil:

— „Nici eu, dar d-ra Zenobia mi-a adus câteva dovezi cari îmi dau mari speranțe. In tot cazul vom vedea dacă poate, sau nu, ceva."

Zenobia începu cu un aer timid:

— „Imi lipsesc încă vre-o câteva elemente și detalii pe cari nu le-am găsit încă, dar cari dacă va vorbi d-nul Haberman, aci prezent, se vor clarifica dela sine."

Rănitul deschise ochii și cu toate că fața lui era pe jumătate ascunsă până la nas, se ghici un surâs ironic.

Fata continuă fără a ține seama de el:

— „Eu pot retrasa lucrurile dela venirea Ceciliei în Cleveland acum trei luni.

„Primul fapt al d-lui Haberman, care ne interesează, a fost să oprească autobusul care le aducea în spre Cleveland și să pună pe Ralph pe urmele ei."

— „Așa-i!" exclamă Iulia, „acum mi-aduc aminte: șoferul autobusului nostru este tânărul mort de dincolo, dar parcă l'am mai văzut eu undeva..."

Zenobia surâse cu mulțumire vădită și continuă:

— „Apoi d-nealui a trimis după Ralph, a telegrafiat ca să-l oprească din drum și a reușit să-l expedieze îndată asupra lui Gedeon și Ceciliei la

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Modern-Restaurant," apoi a chemat pe d. Godwin şi pe Ralph, expediindu-l a doua zi asupra fratelui meu la hotel."

Vorbind, ea ridică învelişul de pe obrazul rănitului. Figura lui, rasă, apăru şi Theodor zise repede:

— „Este tipul care m'a îndreptat în hotel şi care apoi a venit cu oamenii, zicând că vrea să mă dea afară. D-nealui, va să zică, era funcţionar acolo?"

— „Da, ca să vă servesc," replică John Haberman, privind spre Godwin cu ură.

— „Ah!" exclamă fabricantul, „d-nealui are vocea şoferului care a învins pe celalt, când mă închisese în Castelul părăsit. Eu l'am putut birui prin surprindere numai."

Zenobia reluă cu un gest potolitor:

— „Să nu anticipăm: d-nealui a trimes pe Ralph şi pe Godwin ca să-l „mănânce pe Gedeon" şi să isprăvească prin plecarea Ceciliei. Motivul, mărturisesc, îmi este neexplicabil. Apoi a pus la cale răpirea şi ţinerea d-lui Theodor Godwin la Castelul părăsit. Iulia l'a scăpat atunci când era urmărit. Apoi tot acest om a organizat supravegherea casei Leroux şi a telefonului meu."

Iulia întrerupse, ca lovită de o descoperire:

— „Stai Zenobio, pe omul de dincolo l'am mai văzut dând târcoale casei d-lui Leroux. Mă urcasem pe uluci pentru aceasta, şi l'a gonit negrul cu care ieşisem afară."

— „D-nealui," reluă Zenobia, arătând spre Haberman, „a aflat că Cecilia este aici şi că Godwin va veni s'o vadă, şi a demisionat din slujba dela hotel, în care se afla de câţiva ani, după cum a stabilit d. Leroux, şi a pândit plecarea d-lui Godwin. Cum a putut-o afla este şi acum un mister, dar l-a urmărit şi a pus la cale deslegarea vagonului în care se afla d-sa. Nu cumva recunoaşteţi în el d-le Godwin pe tipul suspect care v'a încuiat uşa?"

— „Nu, căci acela avea o barbă cenuşie, scufia de lână

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Rănitul John zise cu liniște:

— „La ce ași mai minți, tot voi muri peste câteva ore. Eu eram acela!“

Logodnica procurorului continuă către cel de jos:

— „Apoi tot d-ta și cu el, ați turat calul Ceciliei și al lui Gedeon, când cu excursia, și tot d-ta ai pus la cale telegrama în care chemați pe d. Godwin, să primească pe Elena Constantin.“

„Da, așa e, am plătit 50 de dolari băiatului de acolo sub pretext că e o farsă. Era un tânăr la care locuisem în gazdă, are o căsuță la un kilometru de gară.“

Godwin interveni:

— „Dar dacă el era aci, de atunci încoace, cine mi-a trimes telegrama aceea stupidă cu „veniți urgent fabrica în flacări.“

Haberman, nu vru să răspundă, pe când Zenobia reluă:

— „Sunt câteva puncte pe cari le vom limpezi mai în urmă. La uitați-vă la figura uluită a logodnicului meu... D-l procuror, mă scuză, dacă voiu continua. Apoi d-ta Haberman ai pus la cale atentatul direct asupra lui Godwin; falșificase-ți telegrama ca să-l poți ucide mai sigur. Norocul d-lui Godwin a fost, că „Soare-Răsare“ care e mai repede de acțiune decât de vorbe, v'a rănit pe amândoi. Apoi restul, poate nu-l știu toți, a fost: Vrăjitoarea a dus pe Gedeon la cei doi răniți ca să-l omoare, pe când bărbatul ei era bolnav. Geo și-a rupt cămașa de pe el, ca să lege rănile tânărului și a cerut Edithei oameni cari să-l ajute. Apoi eu am descoperit cum Aurelia și cu Geo intrau aci pe furiș și am intrat după plecarea lor, să recunosc, după vorbă, pe fostul funcționar dela Statler. Am telegrafiat d-lui Leroux să facă cercetări, și în câteva zile s'au înlănțuit mai toate faptele cari îmi păreau disparate.“

Vrăjitoarea vârâ capul pe ușă, zicând în șoaptă:

— „L'au adus: să-l vâre în odaia asta?“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Zenobia aprobă din cap, apoi şopti Iuliei ceva la ureche.

D-şoara Ruark se apropiă de atleta Ruth şi-i indică un loc lângă ieşire, dându-i instrucţiuni. Atleta arătă dreapta ei şi-şi trase repede o mănuşe peste pumn, zicând:

— „Fii fără nici o grijă, sunt ca cercetaşii, gata oricând!"

La un semn al Zenobiei Swonger şi Leroux trecură spre fereastră.

Când, după câteva clipe uşa se deschise, şi indianul împinse un bărbat în odaie, Cecilia şi Godwin scoaseră o singură exclamaţie:

— „Andrei Hardy! Secretarul fabricelor Godwin."

Indianul se retrase de o parte

Noul intrat de cum dădu cu ochii de fabricantul de locomotive exclamă îngrozit:

— „Godwin... D-l Godwin viu! nu a murit!?"

Dar cum holba ochii de jur împrejur, privirea lui căzu asupra rănitului, care sta înfiins pe duşumea. El îl recunoscu şi scrâşni:

— „Ce înseamnă asta, ticăloşule? De ce m'ai trădat? De ce m'ai adus aci?"

Şi înainte ca cineva să-l poată opri, Hardy izbi cu călcâiul o lovitură furioasă în pieptul celui de jos, apoi se uită la fereastă, o văzu barată de doi bărbaţi, pe când lângă uşă nu era decât o faţă.

El se năpusti spre eşire pregătindu se să arunce cu un pumn faţa la o parte. Indianul vru să intervină, dar nu avu timp, căci Ruth, ferindu-se puţin în lături, trimisese pumnul ei înmănuşat drept în frunte, între ochii secretarului. Izbitul se clătină şi căzu pe spate ca un buştean.

Angela se apropiă de cel de jos şi scoase un strigăt de surprindere:

— „Zenobio dragă! Nu este ăsta tipul care a reparat telefonul când venisem să-ţi spun despre localitatea în care se afla Cecilia?"

— „Tocmai era s'o spun eu," confirmă Zenobia.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Însă toate privirile fură atrase în direcţia lui „Soare-Răsare, care ului, cuprins de admiraţie faţă de actul de energie al aliatei, se înclina în faţa ei, făcând câteva ploconeli de respect.

Edith Fowler surâse şi porunci:

— „Las-o pe d-şoara Ruth în pace „Soare-Răsare," mai bine ia-l pe acest ticălos şi du-l afară; dar leagă-l, să nu-ţi scape!"

Indianul apucă pe cel de jos de gulerul hainei şi-l târâ până afară cu toată talia mare şi grea a celui leşinat.

— „Acuma," reluă Zenobia, răsuflând ca uşurată, „s'au lămurit aproape toate. El, Hardy a dat informaţii despre plecarea Ceciliei, el a aflat, cum ştie şi Angela, de la noi locul în spre care mergea d. Godwin. O fi spus să supravegheze casa d-nei Constantin."

— „Chiar aşa este!" murmură Haberman de jos revenit în fire, „acesta este şi vinovatul de scăderea acţiunilor, şi tot el a trimis telegrama cea falşă cu incendiul fabricei. Nu avusesem nici un mijloc să fac pe d. Godwin să plece dela ferma aceasta. Şi i-am scris să vă telegrafieze. Dar cum de l'aţi putut aduce aci!"

— „D-şoara doctoriţa," reluă Zenobia, „mi-a spus că băiatul d-tale a aiurat despre Andrei Hardy. Pe Cecilia şi d. Godwin şi Gedeon i-am auzit vorbind de secretarul Hardy. Ştiam din ceeace ai spus d-ta lui Gedeon, fratele meu, că ai locuit la un kilometru de gară şi i-am telegrafiat lui Hardy. „Terminat cu Godwin. Acţiunile la mine; vino la casa de lângă staţie, să împărţim." Când a sosit acolo a găsit doi negri şi pe „Soare-Răsare," care l'au adus aci."

— „Aşa este. Sunt învins; am fost un instrument în mâna lor," murmură Haberman," dar am urmărit şi răzbunarea mea."

Godwin interveni, întrebând cu un interes viu:

— „Ce răzbunare aveai împotriva mea? Eu am fost cel mai urban din câţi industriaşi există în A-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

merica. Mă mir cum poţi spune că aveai să te răzbuni pe mine. Vorbeşte, omule!"

Rănitul răspunse cu greu, gâfâind:

— „Cu alţii ai fost chiar prea bun. Cu mine ai fost crud. Pentru că am venit să cer o sporire de salar—pe care ai dat-o celorlalţi,—m'ai lovit şi apoi m'ai dat afară. Nicăeri nu am mai putut găsi de lucru, deoarece se ştia că am fost în capul grevi[ş]tilor. Nevasta mea bolnavă a murit din lipsă de îngrijire; şi o fată a mea a murit de ftizie, tot din lipsă, tot din pricină că m'ai dat afară..."

Godwin exclamă cu vioiciune:

— „Te-am dat afară! Dar ce eram să fac? Ce să-ţi fac? Doar nu te vei fi aşteptat ca deoarece îmi puseseşi la cale o grevă, să te iau în braţe, să te sărut şi să-ţi dau locul meu. Eram în casa mea, în uzinele pe cari le-am creat eu şi acţionarii mei, şi în cari şi d-ta şi toţi ceilalţi aţi venit să vă rugaţi să vă dau de lucru ca să trăiţi. V'am dat de lucru, şi voi fără nici un drept în uzine, aţi vrut să comandaţi, iar eu, cu toate drepturile, să mă supun? Dar dobitoc m'aţi crezut!"

— „Acuma," reluă rănitul, „simt că mi se apropie sfârşitul. Aveam doi băeţi. Pe unul l'a împuşcat un necunoscut care ieşea într'o seară cu automobilul dela Leroux, căci eu cu ei doi, te pândeam pe d-ta şi am crezut că te-am ucis. Pe al doilea mi l'a omorât indiana aceea. Poate dacă nu era Hardy să mă stimuleze şi să-mi dea bani ca să pot rezista cheltuelilor, poate, era altfel, dar el era plătit de un consorţiu."

Un ţipăt scos de Edith, îi tăie fraza. D-ra Fowler privi prin fereastră cu groază. Ea îşi zmulse pistolul din tocul de piele şi vru să ochiască prin fereastră, dar nu putu, căci mâna îi tremura de emoţie.

Edith strigă cu un accent sfâşietor:

— „Mi-l omoară! Ah doamne! Banditul acela îmi omoară pe indianul meu! Eleno dragă, Eleno dragă!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nu mă lăsa!" şi cu un gest rugător, ea întinse arma spre d-na Constantin.

Ceilalţi — în urma ţipătului d-rei Fowler — văzuseră prin fereastră, cum Hardy fugind, fusese ajuns de pe urmă de „Soare-Răsare. Dar americanul fiind mai voinic decât omul roşu, reuşi să-l trântească în iarbă şi zmulgând cuţitul dela brâul indianului, acuma sta cu genunchii pe pieptul lui şi cu mâna ridicată sus în aer, căuta un loc în care să-i dea o lovitură decisivă.

In clipele cât durase lupta şi cât ridicase Hardy cuţitul în aer, Elena luase pistolul şi întrebase liniştită:

— „Cum are ochirea?

Edith replicase înfrigurată:

— „Normală: punctul în centru la cincizeci de paşi! Ah, trage! dragă!"

Elena sta la îndoială. Cel mai sigur punct era tâmpla secretarului aşa cum se prezinia în profil. Dar cum ea ezita să ucidă, în atmosfera de încordare ce domnea, se auziră glasurile tuturor celor prezenţi rostind aproape în unison ca un ordin de a nimici:

— „Omoară-l!"

Elena apăsă de trăgaciu: bubuitura armei zgudui pavilionul, şi spectatorii văzură cuţitul căzând din mâna sfărâmată a lui Hardy.

Indianul se folosi de momentul de slăbiciune şi spaimă produs asupra adversarului său, şi rostogolindu-se de sub el, sări în picioare. Cu o mişcare de fiară sălbatecă, se aruncă din nou jos, asupra lui Hardy şi înfăşcând cuţitul din iarbă, îl repezi de două ori cu o iuţeală de necrezut între umerii secretarului. Lovitul se întinse jos, abia mai având puterea să se zvârcolească, şi-şi dădu sufletul.

Edith vroise să intervină spre a opri mâna lui „Soare-Răsare" dar vocea o trădase, iar Zenobia, Helen chimista şi însăşi atleta Ruth, la vederea fulgerătoarei scene, leşinară de-a binelea în braţele fetelor celorlalte.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Swonger luă pe Zenobia în braţe s'o ducă spre casă, pe când Leroux declară cu un aer abătut:

— „Iată o fată care deşi este în stare să descurce ţiţele unei afaceri, leşină."

Theodor se uita să vadă dacă Iuliei nu-i vine rău şi se apropiă de ea ca s'o susţină.

Tânăra mulţumi, se sprijini de braţul oferit şi eşi din pavilion.

Servitorii negri, atraşi de împuşcătură, sosiră, dar la vederea indianului, care îşi ştergea liniştit cuţitul pe hainele celui omorât, ei fură gata so rupă la fugă.

Edith le ordonă să stea, şi să caute prin buzunarele mortului. Ea îşi aduse aminte că Haberman nu terminase ce avea de spus, se întoarse şi găsi pe doctoriţa în genunchi lângă dânsul. Aurelia ghicind cele ce voia Edith îi explică:

— „Desigur că a murit încă din clipa în care a tras Elena cu pistolul."

Godwin se apropiă cu Cecilia de Elena Constantin şi îi atinse mâna:

— „Felicitările mele, doamnă. Aş fi fericit ca viitoarea mea soţie să ştie să tragă aşa de bine la ţinte fixe precum tragi d-ta cu pistolul la ţinte mobile."

Elena replică surâzând, cu un aer de înţelegere prietenoasă:

— „Aşi garanta că poate ochi tot ca mine. Crezi că nu d-ră Ruark?"

— „De cine vorbiţi?" întrebă Iulia ca trezită din visare. „Mă scuzaţi, mă gândeam la cine ar fi putut da bani acestor diavoli ca să se ţină de maşinaţii infernale. De cine vorbeaţi?"

— „Spuneam d-lui Godwin,„ reluă Elena, „că viitoarea d-lui soţie ştie să ochiască aproape tot atât de bine ca şi mine."

Iulia surâse şi arătă pe Zenobia. Fata revenea la braţul logodnicului ei.

De departe d-ra Walsh, zise unui servitor să caute prin buzunarele lui Hardy, dar negrul făcuse deja acest lucru din ordinul stăpânei sale şi acuma îi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

întindea tot ce găsise. Zenobia le luă și adăogă:

— „Să-i cercetați și căpușeala hainelor."

Pe când ea supraveghea căutarea, Swonger urmând exemplul fetei, dispuse să se facă repede cercetări prin hainele celor doi Habermani.

Iulia ceru d-rei Edita să ordone ca toate fetele și domnii coloniei să plece către casă, adăogând spre Cecilia:

— „Dacă nu vom găsi un mijloc să te distrăm puica mea dragă, ai să visezi la noapte tot soiul de grozăvii. Nici n'am să pot dormi de grija ta drăgălașo."

Cecilia se apropiă de secretara ei, o cuprinse pe după gât și o sărută arătând-o apoi lui Godwin:

— „Uită-te la ea fată dragă. Îmi poartă grija ca o mamă... și mă iubește, mă iubește!... Uite Geo al meu, nici nu s'a gândit la așa ceva... Cât este el de delicat și prevenitor!..."

D-ra Ruark, protestă, blajin, luând apărarea lui Gedeon:

— „Bietul băiat. De unde să știe el, ce visează o fată noaptea, și cât de mult, sau puțin, suntem noi impresionate. El este un bărbat.. El simte și judecă întocmai ca fiecare din bărbații prezenți. Adică tu crezi că d. Godwin nu te iubește..., și, dumnealui nici nu s'a gândit la ce poți visa. Sau nu te iubește?"

În acest moment, Elena trecu repede pe lângă ei spre casă și dispăru.

Cecilia, târâ pe secretara ei încolo zicând cu glasul ceva mai coborât.

— „Cât mă iubește se poate vedea din faptul că, deși e încă tânăr și frumos, energic și viguros, a rămas atâția ani necăsătorit... Abia acuma când e vorba să mă mărit, văd cât de mare, și greu sacrificiu a făcut și face încă pentru mine. Și eu văd că sunt... o, sunt o egoistă, căci m'am gândit numai la mine."

Iulia o bătu ușor pe braț, explicându-i cu o intonație maternă:

— „Nu draga mea, nu te acuza... Dar... nu ai bă-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nuit că un tată poate să aibe nevoe de o tovarăşă... sufletească."

Swonger, Zenobia şi Godwin veneau în urmă discutând cu aprindere.

— „E un complot serios;" zise Swonger. „Au de gând să-l distrugă pe Dan Constantin, prin suprimarea bruscă a creditului, şi printr'o grevă generală a tuturor atelierelor. In timpul grevei, vor să pună la cale o „demonstraţie" cu pietre, în timpul căreia să omoare pe Directorul actual."

— „Să nu afle Elena," exclamă Iulia, „căci ar anihila-o ştirea aceasta..."

— „D-na Constantin," explică Leroux, „a aflat deja. A citit întâi totul şi şi'a exprimat chiar regretul că nu l'a omorât ea pe Hardy, că ea a vrut să-l menajeze pe când el se pregătea să o văduvească. Nu aţi văzut? A plecat să-şi facă geamantanul."

Când ajunseră la veranda, găsiră pe Elena îmbrăcată, gata de plecare, şezând într'un scaun, liniştită, aşteptând automobilul. Ea întâmpină pe fabricantul de locomotive:

— „Şi D-voastră trebuie să fiţi acolo. Apariţia d-v. are să dejoace toate maşinaţiunile. Planul, spune de 15 Iulie azi suntem la 10. Puteţi ajunge şi dejuca greva. Dar vă vor tăia creditul de oare ce ei nu ştiu că sunteţi posesorul tuturor acţiunilor."

Iulia intervenì radioasă:

— „Ah ce bine. Nu aţi-avea decât, pe cursul de azi al acţiunilor Godwin să puneţi în gaj o mică parte din ele, până plăteşte guvernul... Acţiunile sunt încă în caseta mea."

— „Şi ale mele," surâse Elena, „şi ale domnului Walsh. Trebuie să mergi cu noi să ne dai ce e al nostru!..."

Godwin, înveselit de gândul că va pleca împreună cu Iulia complectă:

— „Şi să vă plătesc sfertul de milion făgăduit... scris... De asemeni să dau acestei, d-şoare dobânda

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de 5 la sută, pentru cele trei milioane ce ni-a împrumutat şi partea, d-sale de comision."

— „Nu-i plăti tot dragă," interveni Cecilia, cu un necaz ca de copil răsfăţat, care îi găsea întreaga făptură, „nu-i plăti, că de-i plăteşti şi are bani, o cere vre unul de soţie şi rămân fără ea!..."

— „Nu draga mea..." obiectă milionarul, „Nu pot să o pungăşesc, fiindcă şi acţiunile mele din New-York sunt tot pe numele d-sale. Acum mă are la mână, trebuie să joc după cum îmi cânta... până mă voi vedea iar stăpân pe acţiunile mele."

Iulia, surâse şi scoţând o cheiţă o dădu lui Godwin:

— „Poftiţi, este dela caseta mea; d-na Constantin vă va conduce să o deschideţi, iar pentru valorile din New-York dau acum o telegramă d-lui Vanderlip de la National City Bank of New-York, ca să vi le expedieze cu un curier special..."

— „Nu, nu, nu!" protestă Godwin cu o căldură sinceră, „nu primesc! D-ta vrei să fiu arestat acolo de D-l Alfred Swonger, sau vre un prieten al d-sale sub pretext că umblu la o casetă, care nu este a mea?! Nu primesc! Trebuie să mergi cu noi căci merge şi d-na Elena Constantin... Merge şi domnul Swonger ca să ia câte va măsuri de arestare pe care hârtiile lui Hardy i-le arată destul de clar. Uite şi automobilul!"

In câteva secunde Iulia, Jeana, Elena, Swonger şi Godwin fură gata. Aura Djeskujor doctoriţa, sosi cu trusa în mână, surâzând cu aerul ei modest. Inainte de a se urca sărută de Edith rugând-o să nu o ocolească în cazul când ar da prin New-York... Ceilalţi, deasemeni îşi luară rămas bun dela Edith, şi de la restul de fete, lăsând pe Gedeon şi Cecilia cu lacrămile în ochi.

Inainte de a se urca în automobil Iulia, vorbise în şoaptă cu Aneta, dându-i instrucţiile necesare, pentru cazul când Cecilia, sau vreuna din fete ar voi să decidă ceva.

Zenobia sărută pe Swonger de mai multe ori şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rămase plângând, decisă să plece cu primul tren după logodnicul ei.

In automobil Iulia întrebă pe Godwin câteva cuvinte și la aprobarea lui fata, strigă Ceciliei:

— „Când veți decide ziua căsătoriei, să-mi scrieți ca să fac în Cleveland demersurile necesare. Să nu mai cărăm atâta lume la Ediin, să mai vie și ea pe la noi."

— „La noi?..." exclamă Cecilia, „tu se vede că ai uitat că în casa noastră de lângă Waaren nu avem decât opt odăi, în care abia ne putem învârti."

Când să pornească automobilul, indianul se ivi, în goană și dădu Elenei, un obiect artistic lucrat, se înclină adânc zicând:

— „Mulțumesc pentru viața dăruită lui „Soare-Răsare."

Indărătul lui se arăta vrăjitoarea cu ochi de aur, ea înmână Iuliei o sticluță înfășurată în hârtie șoptind:

— „Le-am cules azi noapte; e băutura fermecată. Pentru... celelalte... mai târziu..."

CAP. XV

Călătoria spre Cleveland se făcu fără nici un incident. Pe drum se discută asupra locuinței pe care ar fi vroit să o menajeze Godwin pentru Gedeon și Cecilia.

După mai multe propuneri și păreri ale lui Gedeon, Iulia întrebă:

— „Ce-ar fi d-le Godwin, dacă, în amintirea salvărei d-voastră a-ți cumpăra ruina aceea de lângă d-l Leroux."

Până să priceapă milionarul de ce era vorba, Leroux exclamă:

— „Minunată idee! Are vreo 66 de încăperi! Castelul părăsit, reparat, ar deveni un adevărat castel modern cu tot confortul... Bravo d-șoară."

Godwin surâse vag, se gândi puțin, și rosti:

— „Bine d-șoară, fie; dar cu condițiile ca, de câte

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ori ne vei vizita să-ți dăm să locuești în celula în care am fost încarcerat eu!..."

Toți izbucniră în râs, pe când fabricantul, luând foarte în serios ideea d-rei Ruark, începu să se intereseze la Leroux despre condițiile în cari ar vroi să i-o vândă Primăria orașului Cleveland.

* * *

Dan Constantin îl așiepta cu automobilul la gară. El sărută mâna soției sale, spunându-i că „atelierul ei de croitorie merge ca pe roțile." Apoi rămase de vorbă cu Godwin.

Iulia și Elena se pregăteau să reconducă pe d. Leroux cu fiica sa, până acasă. La despărțire, Theodor rugă pe Iulia să fie pentru o seară în gazdă la d-na Constantin, ca să mai poată vorbi, apoi fabricantul luând cu el pe Dan și Swonger, se depărtă spre uzine.

După îndemnul d-rei Ruark, Leroux îndreptă automobilul spre primăria orașului și se adresă acolo direct Primarului, expunându-i dorința lui Godwin. Primarul, un bărbat brun, cu fața lunguiață, cu nasul drept și gura spirituală, îl ascultă, scrutându-i fața cu ochii lui negrii inteligenți. El primi, știrea cu o explozie de bucurie.

— „All right! se face! Imi pare bine că Godwin e sănătos! Cu dispariția lui, mă temeam de greve și turburări în cartierele de lucrători. O dată el înapoiat, sunt cu inima liniștită. Spune-i că i-l voi vinde sub prețul lăsat lui Rockefeller, numai cu condiția ca să nu mai dispară așa subit, căci mi-a ruinat socrul. Bietul om și-a vândut parte din acțiunile lui, pe 100 dolari bucata, și azi ele sunt trecute de 1000 dolari."

— „Nu a fost vina d-sale..." Și pe scurt Leroux îl puse în curent cu mașinațiunile lui Hardy și a grupului Haberman, arătând că, procurorul Swonger, are în mână dovezi, cari probează că lucrau cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

bani germani, ca să prăbuşească organizaţiile de producţie ale lui Godwin.

Primarul strânse mâna lui Leroux, felicitându-l că a contribuit şi de astă dată la dezvăluirea unui complot; şi după ce-i ceru să-i facă un raport pe larg, îl rugă să asigure pe fabricantul de locomotive că i-se va vinde eftin castelul părăsit, şi că poate începe de pe acuma ori-ce lucrări crede de cuviinţă.

Iulia sfătui pe Leroux să ceară câţi-va oameni cari să meargă de a dreptul la Castelul Părăsit. O echipă de opt agenţi porni să curele localitatea de pungaşi stabiliţi acolo.

Leroux depuse pe fiica sa, cu d-na Constantin, la el acasă; apoi luând calea pe care alergase Godwin, când fusese urmărit, merse cu Iulia până la Castel. Controlând, fie ce odaie în parte, d-ra Ruark se convinse că zidurile, tavanurile, podelele şi chiar uşile şi ferestrele erau în bună stare. Trebuia numai dată clădirea pe mâna unui architect care să aranjeze totului.

De aci plecă împreună cu Elena la Banca Federală: şi în prezenţa funcţionarului ridică valiza care conţinea acţiunile Elenei, ale lui Gedeon şi ale lui Godwin.

Când ajunse la d-na Constantin acasă, Iulia văzu la poartă un automobil care se pregătea de plecare. In salon găsiră pe Godwin stând de vorbă cu d-na Wanderoff, „şefa atelierului de croitorie.

Ele lăsară valiza lângă masă şi când fabricantul se ridică să plece, Elena îl opri amintindu-i că trebue să ia o dulceaţă şi o cafea după cum era obiceiul în ţara lui Dan Constantin. Şi se duse să aducă ea, cu mâna ei, cele făgăduite.

Godwin se supuse, zicând cu un surâs politicos:

— „Dar după aceea trebue să mă duc, cu d-ta d-ră Ruark, să scot acţiunile spre a depune o parte din ele ca gaj, căci văd că e o coaliţie financiară împotriva mea.“

Iulia îi arătă cu un surâs valiza:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Iată-o colo, valiza cu acțiunile d-nei Constantin și ale lui Gedeon, și ale d-voastră!"

— „Și ale mele?..." întrebă Godwin cu glas coborât. „Dar D-voastră nu ați cumpărat?..."

— „Nu, eu — fără să vreau so reduc prin aceasta din meritul lui Gedeon și al d-nei Constantin, — eu nu am vrut să câștig de pe urma încurcăturei d-tră... Și să mai arăt ceva... ca să vedeți că nu sunt ca unele americane... ...Un moment vă rog..."

Fata căută cu febrilitate prin sacoșa ei, apoi își scoloci prin buzunare, scoase notesul, cercetă, se duse la valiză, o deschise apoi reveni, spre locul ei cu un aer întristat.

Godwin scoase din portofelul său o hârtiuță și întrebă :

— „Pe aceasta o căutați?..."

Iulia o luă, o privi și scoase o exclamație: era chitanța pe care Godwin scrisese că-i recunoaște suma de 150.000 dolari dobândă, pentru suma de trei milioane împrumutate. Peste textul chitanței, era tras cu scrisul ei mare bărbătesc :

„Dobânda este anulată: singur împrumutul este real. Am dat suma fără dobândă.—Iulia Ruark.

Și data era 5 Mai, ziua în care se făcuse cumpărarea acțiunilor.

Milionarul privi fata cu un aer duios și explică :

— „Am găsit-o în sacoșa d-voastră pe când, căutam o cheiă a Ceciliei acolo la fermă.

„Am crezut că e sacoșa Ceciliei și pe urmă m'am gândit să vă restitui chitanța în momentul când ați fi căutat-o.. Dar se vede că nici nu v'ați mai gândit la ea.

„Pentru mine asta a fost cea mai prețioasă dovadă de... simpatie ce mi s'ar fi putut da!"

Elena sosi cu dulcețuri și cafele, întrerupând convorbirea lor.

Dar fabricantul vru să zorească plecarea și declară :

— „Ași vroi să mergem cu D-ra Ruark, să vad Castelul Părăsit."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „S'a făcut," răspunse Elena, „l'a vizitat și a rămas încântată, găsindu-l foarte bun pentru o locuință în care să se poată primi prietenele Ceciliei."

— „Așa!" exclamă Godwin, „dacă este așa, să mă duc repede la primar să obțin să mi-l vândă."

— S'a făcut și asta," zise din nou Elena, „uite: amica asta a mea, l'a silit pe Leroux să se urce la primar și el a obținut făgăduiala lui, că o va vinde d-lui Godwin, cu condiția să nu mai dispară din circulație."

Fabricantul adresă d-rei Ruark o privire de mulțumire, în care intra multă admirație și mai multă iubire.

Secretara Ceciliei se roși până în vârful urechilor, apoi întoarse capul, privind cu un aer încurcat în spre Elena.

D-na Constantin, bucurată peste măsură de duioșia ce vedea crescând în relațiile prietenoase dintre aceștia doi, o mângâia ușor pe un obraz și-i șopti:

— „Fericit-o! Începi să treci și tu prin primele faze ale... dragostei..." iar cu glas tare spre Godwin, adăugă. „Ar fi bine să-i dați acestei d-șoare un concediu de câte-va luni să se mai plimbe, căci prea a muncit mult.. Cu prilegiul logodnei d-rei Godwin am văzut că toată organizația fusese lăsată pe seama ei, și s'a cam surmenat drăguța..."

— „Cum vorbești Elena!" exclamă Iulia: Dar eu nu vreau să mă despart de Cecilia mea... Eu fără... fără ea, nu aș putea trăi!..."

Milionarul se schimbase ușor la față, la propunerea d-nei Constantin, dar când auzi răspunsul d-șoarei Ruark se înseninâ, și se ridică dela locul său, spre a se pregăti de plecare, rugând pe Elena să-i pună Fordul ei la dispoziție. Tot-odată el lăsă un pachet de 1000 acțiuni reprezentând partea lui Gedeon și a Elenei.

Tânăra femeie își trimise ucenica să scoată mașina din garaj și când fu gata de pornire, Godwin rugă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pe Iulia să-l însoţească până la Banca lui, unde avea să depună hârtiile.

Tânăra luă loc la volan şi conduse. Pe drum ambii nu schimbară decât banalităţi, ferindu-se, ei, să nu atingă cu ceva susceptibilitatea luiei, iar fata să nu pară că vrea să se vâre în sufletul lui.

La o cotitură, foarte frecventată, un autocamion fu pe punctul să intre peste Fordul lor. Câte-va clipe Godwin avu iluzia că vor fi striviţi şi, ca să apere pe Iulia de primejdie, el sări în picioare, punând corpul lui în faţa fetei. Dar Iulia coti fără a-şi pierde cumpătul şi urcă maşina pe trotuar: autocamionul trecu fără să-i atingă.

Fabricantul îşi relua locul ştergându-se pe frunte, pe când fata îl privi cu un surâs, palid de emoţia, pricinuită, nu de primejdia prin care trecuse ei, de constatarea că el fusese gata să-şi pună viaţa în rizic spre a o apăra.

După ce depuse acţiunile, la federală, Godwin făcu două cecuri de câte un sfert de milion dolari şi le înmână luiei cu rugă de a da unul d-nei Constantin şi de a reţine celălalt pentru ea.

— „Aţi anulat dobânda fixată de d-v.," zise el surâzând, „dar nu aţi putut anula şi angajamentul ce mi-am luat, de a vă mulţumi în acest fel pentru osteneala ce v'aţi dat în folosul meu.

„Cât pentru dobândă sper să mai vorbim, altădată. Şi iată aci, am aranjat cu Bancherul meu să vă ţină la dispoziţie cele trei milioane ce mi-aţi împrumutat."

— „Mulţumesc..." replică fata, şi fiindcă Godwin se decisese să se întâlnească din nou cu ea la d-l Leroux, Iulia rămase la bancă, spre a-şi regula plăţile ce avea de făcut pentru diferite datorii contractate.

Ea ceru să i dea din depozitul de trei milioane, suma de o sută mii dolari, în hârtii de câte o mie. Bancherul se execută cu grabă şi îi prezintă un compt pe care avea să-i iscălească spre a nu-i mai expedia socotelile acasă.

revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Iulia luă condeiul şi după obiceiul ei, controlă înainte de a iscăli. Cifrele arătau: trei milioane şi una sută cincizeci de mii dolari, din care se deduceau cele o sută de mii cerute de ea.

— „Vă rog" zise d-ra Ruark, „vă rog să treceţi şi suma din acest cec la contul meu, şi să-mi daţi să iscălesc complect."

Bancherul dădu unei funcţionare să modifice şi îi prezintă contul refăcut: era pentru 3.300.000 dolari.

Tânăra americană după ce numără din nou biletele de câte o mie, se îndreptă spre cel mai apropiat magazin de bijuterii şi cumpără o brăţară de aur cu diamante, şi un colier de mărgăritare. Se duse de a dreptul la Elena şi îi dădu cecul lui Godwin, apoi, fără nici o introducere îi puse brăţara de mână.

D-na Constantin o sărută şi îi mulţumi cu efuziune, însă Iulia o opri zicând repede cu vioiciune:

— „Stai-stai că nu merit mulţumiri de oarcce ţi-am făcut acest cadou din dorinţa de a obţine dela d-ta un sfat şi un sprijin: vreau să fac Ceciliei un cadou. Dar ea e milionară, ori-ce aşi vroi să-i dau, ea îl poate avea înzecit mai bun şi frumos.

„De aceia vreau ceva care să aibă un aer de originalitate şi să-i placă."

— „Sunt curioasă, şi sunt gata să te ajut. Despre ce este vorba?

— „Fetele cari sunt amicile ei nu sunt bogate. Ele câştigă lucrând în diferite ramuri de activitate. Fiecare are să fie nevoită să-şi facă pentru nunta Ceciliei câte o rochie..."

— „Şi pentru a d-tale," o întrerupse Elena, „nu au să-şi facă?..."

Iulia, surâse cu înţeles:

— „Oh, eu şi viitorul meu soţ suntem prea... săraci, ca să ne putem plăti luxul de a ne căsători în public... Vom face o căsătorie într'un cerc de prieteni, acasă."

— „Ştiu..." surâse Elena, „la Castelul Părăsit."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Iulia o amenință drăgălaș cu degetul, pentru a'și ascunde încurcătura și relua după o pauză:

„Te rog să fii discretă... Și... ca să nu se mai osenească fetele și să se arunce în cheltueli, eu aș vroi să le fac — fie căreia în parte — câte un costum care să fie pe același model: în cât toate să pară uniformate."

Elena privi câteva clipe în gând imaginea ce-i sugerase ideea Iuliei și aprobă cu un surâs satisfăcut:

— „Are să fie grațios, delicat și frumos, ceva, cum spun francezii: „exquis."

— „Mă bucură că-ți place," zise Iulia, „și de aceea am să te rog să mă ajuți cu gustul și experiența ce ai, să găsim ceva deosebit."

CAP. XVI

Pe când vorbeau sosi Dan Constantin, și după cum fusese decis, se îndreptară cu automobilul spre casa lui Leroux situată lângă satul indian.

Leroux obținuse în cursul zilei un succes însemnat, arestând pe unul din agitatorii cei mai primejdioși germani, pe capul căruia guvernul american pusese un premiu de 50.000 dolari. El făcuse investigațiile și arestarea, după indicațiile luate din scrisorile găsite asupra lui Hardy, și nu știa cum să mulțumească mai c.lduros d-rei Zenobia Walsh.

El explică într'un acces de veselie că și lui Swonger, care era cel mai rău notat magistrat, i-se făgăduise o avansare și se vorbea cu precizie de niște gratificații mari.

Nu trecu mult și Godwin, apăru, cu aerul încântat al unui om care răușise în cele mai frumoase planuri. Obținuse și făgăduiala formală a primarului că i-se va ceda castelul pe un preț mult mai redus de cât se ceruse lui Roekefeller pentru el. Și putea în baza acestei făgăduieli ce i-o dăduse și în scris, — până la confirmarea ei de către Consiliul Comunal și de guvernatorul Statului Ohio, — să procedeze la

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr-1901-1932

intrarea în siŭpânire şi la începerea lucrărilor de reparaţie şi prefacere a clădirei.

Godwin vru să spună că ar dori să aştepte confirmarea acestei vânzări, dar ei văzu, în ochii Iuliei o lucire de bucurie, şi când privirea felei se întâlni cu a sa, bărbatul acesta obişnuit să încovoae şi să conducă energiile altora, simţi că razele izvorâte din pupilele felei îi pătrund prin ochi până în inimă.

Cucerit de ceea ce ghicea în privirea catifelată a tinerei, fabricantul îi apucă mâna cu un gest amical şi întrebă cu căldură:

— „Nu e aşa d-soară? Nu e aşa? d-ta care ştii, cunoşti şi iubeşti atât de mult pe fiica mea, nu este aşa că are să-i placă această cumpărătoare a unui castel în care... în care să-şi poată primi toate prietenele ei?!"

Tânăra surâse, plecând ochii, pentru a-şi masca bucuria covârşitoare pe care o simţea, la auzul acestor cuvinte şi zise cu duioşie:

— „O, desigur d-le Godwin desigur: Cecilia are să fie în culmea fericirei."

Fabricantul reluă cu o uşoară insistenţă pe care chiar şi Elena o observă:

— „Nu e aşa d-şoară? Aşa-i că nu am făcut o greşală cumpărând acea ruină?"

— „Oh nu—oh nu! exclamă Iulia aproape gata să-şi trădeza emoţia, „din potrivă d-le aţi făcut cea mai mare şi frumoasă achiziţie ce se putea face şi este cred complect în gustul Ceciliei."

Tânăra fu întreruptă de intrarea bruscă a d-rei Jeana Leroux: fiica francezului venea, să-i salute. Iulia vârâ mâna în secoşă, scoase colierul de perle, îl desfăcu şi înaintând spre Jeana, îi spuse cu un surâs fermecător:

— „Permite-mi te rog d-şoară ca în semn de mulţumire pentru bucuria ce am avut în casa d-tale, să ţi dau această mică dovadă de recunoştinţă."

— „Dar ce bucurie aşa deosebită aţi avut oare la noi?" întrebă tânăra luând cu toate acestea colanul,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„ce bucurie așa de mare să fi avut la noi, care să justifice un cadou atât de frumos?"

D-ra Ruark șopti repede:

— „Lasă-lasă, vei afla mai târziu, deocamdată pune-l la gât ca să văd cât de frumos îți șade."

Jeana își prinse colidrul de gât, și când se văzu în oglindă începu să sară prin casă, ca o copilă mică admirându-se și scoțând oxclamații de bucurie.

De la distanța la care se afla vorbind, cu francezul, Theodor își aruncă privirile asupra Elenei și văzând-o că tachinează pe Iulia,—din vârful buzelor, fără sunet,—șopti:

— „Lasă fata în pace... nu o necăji."

Elena replică la fel însă cu o mișcare prietenoasă din cap:

— „Fiți fără grijă, nu am să o mai amărăsc."

Și luând pe Iulia de talie o duse glumind până la verandă, ca să-i arate frumoasa poziție ce avea Castelul părăsit.

Privirea fabricantului urmări mersul elastic, al celor două tinere.

In gând ei admira statura d-rei Ruark, ai cărei umeri, ceva mai largi, din pricina exercițiilor și a musculaturei frumos desvoltată, făceau să pară talia și chiar și șoldurile ei ceva mai înguste, dându-i un aer de eleganță grațioasă. Imbrăcămintea ambelor tinere,—din pricina căldurei excesive, a acestei veri—era cu puțin deosebită de acea a marei majorități de femei americane. Peste brasiera care se ținea pe corp fără nici o ațaș, ambele aveau câte o bluză de muselină liliachie, prin care li se vedeau brațele și umerii. Spatele Iuliei între umeri, de unde se termina bluza ei liliachie ușor decoltată, trăda admirabilele ei linii înobilate de plinătatea musculaturei.

Godwin simți un fel de sete de a se destăinui cuiva, și întrebă în șoaptă:

— „Cum îți pare d-ra Ruark, d-le Leroux?"

Francezul scrută liniile tinerei, cari pe fondul luminos al uşei, se conturau armonios, şi replică:

— „Imi place mult pentru aerul ei decis. Are multă hotărâre şi energie..."

— „Şi inimă..." murmură fabricantul:

— „Cunoaşte-ţi povestea d-rei Ruark?" întrebă francezul, „m'am interesat de „Cazierul" ei. A fost crescută într'un circ, apoi după moartea părinţilor ei, a lucrat, şi în urmă a condus un circ. Avea aptitudini de organizatoare. Intr'o zi a vândut circul ei şi s'a apucat de învăţătură, până ce a răzbit la Universitate; acolo a făcut cunoştinţă cu fiica d-tră şi cu d-l Walsh. A speculat banii ei, şi azi are vre-o două milioane..."

— „Are trei," lămuri Godwin, „dar are şi calităţi mari de inimă..."

Leroux fu gata să-şi muşte buzele; o lumină se făcu în creerul lui.

El stabili legătura între cadoul făcut de Iulia fiicei sale şi faptul că Godwin fusese primit, găzduit şi îngrijit în casa sa. Făcu şi legătura cu spusele Zenobici Walsh privitoare la o apropiată căsătorie a Iulici şi pricepu totul... Dar ca să schimbe vorba francezul întrebă:

— „Ce părere aveţi despre domnişoara Zenobia Walsh?"

Godwin, privi cu acelaş aer admirativ în direcţia celor două femei din verandă. Cu un surâs el răspunse:

— „D-le Leroux, părerea noastră asupra acestei adepte a lui Conan Doyle, diferă.

„Eu văd în ea o fată fragedă, graţioasă, dar cu toate cele ce am constatat, nu mă împac cu gândul că într'un corp slab poate domni o judecată serioasă. Cu totul altfel stau lucrurile când vedem fiinţe ca d-na Elena Constantin sau d-ra Ruark. In special d-ra Ruark, este un tip de energie fizică şi intelectuală, dar d-sa este o excepţie. Ce părere ai d-ta despre femeile americane?"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrt1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Nu le cunosc încă, îndeajuns. Dar educația prea liberă ce li se dă, face din ele, cred, sau „tovarăşe solide" sau adversare teribile ale sexului bărbătesc."

Milionarul obiectă cu un surâs calm:

— „Se poate. Dar cred că mai degrabă vor fi „tovarăşe solide" după cum spuneai d-ta...

— „Şi în special fetele cari au avut de înfruntat greutăți sau au fost nevoite să-şi creeze singure o cale...."

CAP. XVII

In vreme ce Theodor Godwin ajutat de Dan Constantin căuta să se descurce, muncind cu o încordare de uriaş — la îndeplinirea urgentă a noilor comande de locomotive făcute de către guvernul american, în vederea purtării războiului în Franța, fiica lui, cu Zenobia şi Gedeon petreceau liniştiți la ferma d-rei Edith Fowler.

Iulia luase cu totul asupra ei grija reconstruirei castelului părăsit. Şi, instalată în încăperea în care fusese secfestrat Godwin, dirija şi activa zelul multimei de lucrători, cari furnicau prin vechea construcție.

Architecții şi inginerii veneau să primească instrucțiile privitoare la instalațiile de băi, de lumină şi încălzire electrică, la împărțirea apartamentelor şi la diferitele feluri de mobile cari erau imediat comandate. Pentru a usca mai repede tencuiala, şi apoi vopselele, Iulia dispusese să se instaleze pretutindeni ventilatoare. Căldura excesivă care domnea, şi aerația forțată făcu minunea ca în mai puțin de 20 de zile totul să fie gata.

Iulia telegrafia Ceciliei şi Zenobiei să vină. In acelaşi timp dispuse trimiterea de scrisori către amicele d-rei Godwin, precizând ziua şi ora la care aveau să vină spre a asista la căsătoria Ceciliei şi a Zenobiei. Ca postscriptum secretara adăugă, că fiecare avea să frească pe la croitoreasă (a cărei a-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

dresă era indicată) spre a încerca rochia în care avea să asiste la cununie, în „Castelul Părăsit."

Cecilia, Gedeon, Zenobia şi Edith Fowler sosiră cu un tren special, obţinut, cu mare greutate, ca o favoare ce se acorda Regelui Locomotivelor. Edith aduse şi Vrăjitoarea cu ochii de aur, pe lângă servitoarea ei, şi se folosi de timpul câştigat pentru a vizita oraşul.

Cecilia invită pe Gedeon să locuiască cele două zile cari îi mai despărţeau la Castel, dar Gedeon se duse cu Zenobia la acelaş hotel în care locuise înainte de plecare spre Golden Hill.

A doua zi Cecilia sosi cu Palmyra negresa ei. Condusă de Iulia vizită pe rând toate încăperile pregătite pentru prietenele ei. Când dădu peste sala de gimnastică şi de tir, d-ra Godwin sări de gâtul secretarei sale şi o sărută exclamând:

— „Ah Iulio, Iulio! unde mai găsesc o fiinţă atât de prevăzătoare şi iubitoare cu tine, care să se gândească numai la ceiace ar putea să-mi facă plăcere..."

— „In curând vei avea poate una..." replică Iulia, şi cum frumoasa o privea nimirită d-ra Ruark explică: „am auzit că tatăl tău are de gând să se căsătorească."

Peste minunatul obraz al Ceciliei trecu un văl de tristeţă, ea oftă şi zise cu un aer descurajat:

— „Tata are dreptate... Numai pentru mine a stat zece ani singur şi s'a înecat tinereţea. Acum eu mă voi căsători şi-l voi părăsi... Ori cât aşi fi eu de voitoare, tot va trebui să mă duc după soţul meu. El are o carieră din cele mai nobile; e un muzicant, un virtuos neîntrecut... Aşi fi o proastă să vreau să-l închid între patru ziduri când gloria lui se resfrânge şi asupra mea... Dar bietul meu „tătic" va fi nevoit să se căsătorească spre a nu rămâne singur. Ai mare dreptate... Chiar să nu vrea el, eu aşi trebui să-l îndemn să-şi creeze o căznicie..."

— „Se poate să vrea şi d-l Godwin să-şi creeze

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

o căznicie, dar se mai poate ca, după cum s'a sfiit până acuma, din dorința de a se devota numai ție, să nu aibă inima necesară spre a face acest pas... Poate se teme să-ți dea o mamă vitregă."

Cecilia își plecă frumosul ei cap pe umărul secretarei sale și oftă:

— „Ah, Iulia mea dragă, nu îți închipui cât aș dori să fie și el fericit... dar numai când mă gândesc că se va instala, ca o barieră, între noi, o mamă vitregă, mă ia groaza."

Gedeon le surprinse în convorbire și după ce strânse mâinile ambelor fete. cu un gest degajat, le însoți prin încăperi, cu un aer interesat.

Cecilia șopti secretarei sale:

— „Ia privește-l draga mea și spune-mi dacă nu e cel mai splendid și nobil tip de bărbat din câți există..."

D-ra Ruark aruncă o privire furișă spre frumosul violonist și replică în șoaptă:

— „Nu-mi permit să mă pronunț de oare ce am mai păți-o într'un rând..."

Gedeon surprinse privirea furișată a d-rei Ruark și întrebă cu un surâs în care o nuanță de glumă se amesteca uneia de bunătatea prietenească:

— „Despre ce vorbiți pe socoteala faimosului cuceritor de inimi?"

— „Ei," replică Iulia, „cum să poți minți Cecilio față de așa o privire? Noi d-le Walsh..."

— „Stimate domnule Walsh" o întrerupse Gedeon cu același surâs fermecător.

Intreruperea violonistului dădu Ceciliei timpul necesar să găsească o replică plauzibilă:

— „Mult onorate domnule Walsh," zise d-șoara Godwin. făcând o reverență de curtenie comică, „vorbeam tocmai de primejdia-ce amenință pe alteța noastră regală, — nu-i așa Iulio, că fiind fica unui rege al locomotivelor, eu sunt o alteță regală?"

— „Locomotivă," completă d-ra Ruark...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cecilia reluă stăpânindu-se cu greu să nu pufnească de râs:

— „Da: Alteța noastră Regală Locomotivă, vorbea despre o eventuală părăsire a noastră de către ilustra noastră secretară buna și energică acrobată, Iulia Ruark, în cazul când s'ar efectua căsătoria proiectată între Alteța noastră și faimosul „cuceritor de inimi." Nu știu dacă ați auzit de acel fip, devenit celebru, fiindcă are, cum spunea indiana Edithei, are, „un obraz de fată..."

— „Și ce ați hotărât?" întrebă Gedeon. „Ce ați hotărât cu d-ra Ruark?"

De astă dată Cecilia deveni serioasă, și nu mai glumi. Ea oftă:

— „Nu știu zău ce să decid. Mi-e așa de frică să o pierd... Și mi-e teamă că mi-o fură vreun făt frumos... Și pe urmă adio secretara mea... și draga mea!"

Gedeon își stăpâni cu greu privirea spre a nu se trăda prin surâsul de înțelegere, ce îi venea să adreseze Iuliei, și zise:

— „Nu depinde de cât de Alteța Voastră Regală, să-i găsiți o funcție mai în apropierea Alteței Voastre. O slujbă să zic... inamovibilă..."

Cecilia se gândi o clipă și nu găsi.

— „Ce aș putea oferi... Nu văd ce aș putea oferi dragei mele..."

— „Gândiți-vă Alteță, și poate veți găsi," încheiă Gedeon sărutând de astă dată mâna frumoasei fete.

Cecilia isbucni în râs și trecând spre alte încăperi își exprimă încântarea ce simțea gândindu-se că grație Iuliei toate amicele ei vor avea câte un mic apartament: odaie, salon, baie la dispoziției, cu câte o servitoare pentru 2 inse.

Vorbind Iulia o conduse până la apartamentul preparat pentru Cecilia și viitorul ei soț. Frumoasa fată cuprinse pe secretara ei în brațe și o sărută în mai multe rânduri spunând lui Gedeon:

— „Uită-te la scumpa asta de Iulie dragă: Mă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

îngrijeşte mai bine decât o mamă. Zău Iulia mea drăguţă, eu uneori nici nu ştiu cum să-ţi fiu recunoscătoare, şi regulat mă gândesc că nu te iubesc îndeajuns pentru îngrijirea şi dragostea ce risipeşti pe mine!"

Cu un gest ştrengăresc, ameninţător Cecilia se adresă lui Gedeon:

— „Vezi dragul meu! Vezi! la lecţii dela Iulia mea, cum să mă menajezi, şi cum să mă iubeşti... Acuma să vedem şi apartamentul tatălui meu..."

Câte şi trei pătrunseră în încăperile destinate lui Godwin. Odăile erau mobilate simplu, numai salonul era ceva mai luxos. Iulia explică:

— „Totul este făcut după dorinţa tatălui tău. Iată colo în dosul acelei draperii este o masă de şah cu figuri enorme. Cred că are să-i facă plăcere, am observat că este un jucător de şah pasionat."

— „Ce folos..." rosti Cecilia. „Ce folos, că are să fie singur şi nevoit să joace numai cu bărbaţi. Din cele ce ştiu eu asupra gusturilor tatălui meu, nu cred că are să găsească vreo tovarăşe demnă de el."

Gedeon o întrerupse surâzând:

— „Dar dacă a găsit... Dacă te pândeşte de undeva din umbră o mamă vitregă... cu o mătură mare în mână! O fiinţă care să te cicăleaşcă... Ce vei face?..."

— „Ah, nu mai vorbi aşa!" exclamă fata. „Nu se poate!... Tata nu va lua niciodată pe o fiinţă care nu mă va iubi... Dar dacă ar lua una, ce să fac? Nu am dreptul sa cer dela el mai mari sacrificii decât a făcut până acuma."

Tânăra se opri din vorbit, scoase un ţipăt, şi lipindu-se de Gedeon, îi apucă braţul cu un gest convulsiv şi arătând către draperia îndărătul căreia trebuia să se afle masa de şah, şopti:

— „Mi-se pare că este cineva acolo..."

Ea nu apucă se termine fraza şi fulgurile de catifea se dădură la o parte: Theodor Godwin se a-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rălă zicând cu un ton glumeț și un surâs care da figurei lui semețe, deschise un aer cuceritor:

— „Bine ați venit în încăperile mele! Nu mă scuz că am ascultat ceeace ați vorbit, fiindcă eram tocmai adâncit în admirația șahului, când m'am trezit cu un stoc de destăinuiri. Nemaiputând să le ascult fără o oarecare jenă, am fost nevoit să vă întrerup: sunt încântat că amicul meu Gedeon se interesează de mături... Am să-l numesc... furnisorul meu special... pentru cazul când Cecilia ar consimți să capete o mamă vitregă."

— „Dragă tată!" exclamă fata; „cum poți d-ta, atât de bun cu mine, să-mi dai de mamă o ființă care să aibe nevoie de mături pentru a-mi dovedi iubirea ei."

Theodor o mângâie ușor pe bucle, zicând cu o intonație de supunere:

— „Lasă, felica mea... dacă nu-ți convine. Am să stau singur, precum am stat și acești din urmă zece ani."

— „Dar nu vreau!" isbucni Cecilia, și fața ei fermecătoare se înoură, căpătând o nouă nuanță de frumusețe pe care Gedeon nu o cunoscuse încă la ea, „nu vreau cu nici un preț să te sacrifici pentru mine. Eu am să plec îndată după căsătorie, în călătorie cu Geo, și d-ta ai să rămâi singur.. Prietena mea Marion Raleigh, a făcut o călătorie de nuntă care a ținut optsprezece luni. Au ocolit globul, și au fost fericiți. Și eu am să ocolesc globul cu acest artist, care va sta probabil în fiece oraș mare câte 2 săptămâni. Are deja patru oferte dela diferiți impresari. Vom face din călătoria noastră o lună de miere!"

— „Are să fie o viață de miere," corectă Iulia zâmbind.

— „Și când ne vom întoarce..." reluă Cecilia, „vom da pe aci ca niște musafiri... așa că nu vom sili pe nimeni să umble cu mătura după noi! Dar mă cam încurcă soarta Iuliei mele..."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Nu te teme," o liniști secretara, „când vei reveni mă vei găsi în capul unei întreprinderi mari?"

Cecilia deschise ochii mirată.

— „Desigur," complectă d-ra Ruark, „voi deschide pe cont propriu un circ... Nu știi că am mai condus unul? dar, acela era mai ușor de mânuit de cât circul d-tale de fete independente."

Godwin isbucni în hohote, și spre înveselirea Ceciliei zise:

— „Să știi domnișoară că te rog să-mi rezervi și mie un loc, ca director supleant, sau ca boxeur pentru cazul când lucrurile s'ar complica."

— „Pentru postul acela de boxeur am reținut deja pe Ruth Stevenson," replică bruna râzând, „pentru d-voastră voi rezerva postul de secretar general perpetuu la clubul fetelor burlace, la care am fost propusă pentru postul de prezidentă... După cum am vorbit la Golden Hill..."

Cecilia întrebă pe Iulia dacă a mai făcut alte invitații decât cele strict cerute de ea, și la răspunsul Iuliei lămuri pe tatăl ei.

— „Nu vreau să asiste de cât numai acelea și aceia cari mă iubesc... vom fi cel mult douăzeci de inși, am cerut să nu fie mai mult, fiindcă altfel, dacă aducea și Gedeon pe câte îl admiră, am fi avut vre-o 10.000 de fete și poate și câți-va bărbați... Așa cel puțin suntem mai intimi... Nu te supăra tată?.."

— „Cum să mă supere dragă," exclamă Godwin, „dar nici nu-ți închipui cât mă încântă că vom putea să respirăm mai în voe."

CAP. XVIII

Preparativele făcute pentru căsătoria Ceciliei, cu toate că erau menite să fie pentru un cerc relativ restrâns, implicau, din dorința lui Theodor Godwin un oare care lux.

Pretextul invocat de el pentru această modificare a dorinței exprimate de fiica sa, era căsătoria Zeno-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

biei Walsh cu procurorul Swonger, şi prezenţa celor câţiva amici, înalţi magistraţi şi protectori ai lui.

Cecilia protestase împotriva acestor „intruşi" dar Zenobia, prin Gedeon o convinse că aceşti bărbaţi, reci în exerciţiul funcţiunei, lor erau, între prieteni, cei mai afabili şi „umani" gentilomi.

Ş'apoi nu numai Alfred Swonger avea nevoe de protecţia lor, ci însă-şi Godwin, trebuia să-i aibă de partea sa în urmărirea şi pedepsirea criminalilor cari fusese descoperiţi pe urma indicaţiilor luate din hârtiile găsite asupra fostului secretar Hardy.

Sub conducerea luliei, dificultăţile se rezolvau parcă dela sine. Şi Theodor Godwin sosind la Castelul Părăsit îşi exprimă admiraţia, zicând Ceciliei:

— „Secretara ta face pe alţii să execute cele mai complicate lucruri cu o îndemânare, care-ţi dă iluzia că lucrurile s'au săvârşit dela sine... Eşti de invidiat Cecilio dragă... Eu în afară de Dan Constantin, nu mai am putut găsi unul tot atât de gata de muncă, pe care să-l fac secretarul meu... Am ecuma doi secretari, dar slabi... slabi... Iulia ta este o valoare, o mare valoare comercială..."

— „Pe care o am la dispoziţie gratis..." rosti fata râzând.. „Dar acuma trebue să ne pregătim, că începe să se apropie ora, şi luliei mele nu-i place dacă nu sunt punctuală... D-ta ai să pui frac... Mi s'a părut că am auzit pe Iulia spunând că trebue să fii foarte bine în „smoking..."

— „Desigur... are dreptate, fracul e pentru tineri, dar şi Gedeon are să fie în frac ca şi Swonger... Ca şi amicii lui. Şi Dan Constantin vine în Smoking, cu doi din devotaţii lui, nişte români cari l'au ajutat în primele momente grele... Fetele tale cum au să fie ?..."

— „Toate în alb, inclusiv Iulia," şi într'un acces de veselie, Cecilia explică: „să vezi tată, le-a uniformizat pe toate; aceiaşi croială, aceeiaşi culoare şi detalii. Are să fie un deliciu să le vezi."

Fata, ca să privească mai de aproape în obrazul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-19

tatălui ei, făcu un pas şi ridicând mânuţa ei, atinse uşor, ca o mângâere bărbia lui Theodor; apoi rosti surâzând:

— „Dar cât de tânăr şi frumos eşti tată dragă. Credeam că numai seara, sau în penumbră, arăţi atât de bine... Ştii, sunt mândră că am un tată de... estetic."

Milionarul plăcut impresionat de cuvintele fiicei sale îi apucă mâna gata să i-o sărute, dar intrarea Iuliei îi întrerupse gestul, pentru câteva secunde. Magnatul industrial surâse, şi continuă mişcarea sărutând mânuţa Ceciliei.

Iulia vru să vorbească dar d-ra Godwin îi luă înainte zicând repede:

— „Îmi sărută mâna tatăl meu, fiind-că i-am făcut un compliment, spunându-i că este tânăr şi frumos..."

D-ra Ruark afectă un aer grav şi replică:

— „Nu i-ai făcut cu aceasta nici un compliment, draga mea, i-ai spus numai cum stă realitatea... pe care o vede' toată lumea."

Magnatal industrial, emoţionat de cuvintele auzite, întrebă repede, cu glasul aproape tremurat, abia stăpânindu-şi mişcarea faţă de fiica sa:

— „Şi d-tră, d-tră ce părere aveţi?..."

— „Eu, domnule," replică Iulia privind dela Cecilia spre Theodor Godwin, „eu aşi trebui să fiu de părerea „stăpânei mele" sau să văd ca toată lumea... Dar... am şi eu părerile mele... pe cari vi le voi spune după căsătoria Ceciliei..."

Theodor păru mortificat de cuvintele Iuliei şi se scuză, trecând spre odăile lui.

— „Cum Iulio dragă," exclamă d-ra Godwin, „ţie nu-ţi place tatăl meu... Nu găseşti că e frumos?..."

— „Vezi bine că nu-mi place... deşi, trebue să recunosc că este un adevărat tip frumos. De altfel îţi seamănă ţie.. Cum să nu fie frumos nu este tatăl tău?..."

Cecilia se uită cu un aer desamăgit spre figura secretarei sale şi i-se păru că pe obrazul ei strălucea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ca un nimb de fericire; şi că surâsul ei avea ceva strengăresc.

— „Dar," reluă d-ra Godwin, „eu am avut impresia că tu simpatizezi pe tatăl meu... Ai făcut atâtea pentru el şi pentru mine... mi se părea..."

Iulia o întrerupse cu o vioiciune exagerată:

— „Ţi s'o fi părut... omul se poate înşela: eu nu-l simpatizez..."

— „Şi nici nu-ţi place?..." urmă Cecilia nemai ascunzându-şi uimirea.

— „Vezi bine... dar ce are asta a face cu afacerea de azi. Te rog să te pregăteşti. Peste câteva minute au să înceapă să apară nebunatecele noastre, apoi vor sosi şi invitaţii lui Swonger, şi... să fii gata, podoaba mea. Prepară-te, până mai arunc o privire asupra ultimelor preparative; eu voi fi gata îmbrăcată şi te voi aşiepta..."

Şi, Iulia dispăru.

Negresa Cecilici numită Palmyra se ivi rostind cu o intonaţie de spaimă:

— „Stăpână scumpă, să zorim, că mă ceartă Miss Ruark, dacă nu eşti gata la timpul hotărât. Toată casa şi toate prietenele matale frumuseţee, suot gata... Şi d-ra Walsh, şi d. Swonger, toţi sunt gata... Nu aşteaptă decât să intrăm în salonul de recepţie."

— „Păi să intre... Ce mai aşteaptă?"

— „Pe matale te aşteaptă, zâna mea dulce... Cum ar putea să înceapă, serbarea fără păpuşica mea de aur..." continuă negreasa umblând cu iuţeală şi ajutând stăpânei sale, cu o precizie fără seamăn.

Două ajutoare de croitorese se iviră şi în câteva minute Cecilia fu îmbrăcată într'un costum anume combinat, ca numai prin schimbarea corsagiului să se poată transforma într'un costum ceva mai elegant de călătorie.

Când Cecilia fu gata, negresa Palmyra o conduse repede până la intrarea salonului. Aci Iulia complect schimbată într'un costum alb, o primi şi o sărută complimentând-o pentru înfăţişarea ei superbă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

D-ra Ruark tuşi apoi uşor, şi pătrunse cu d-şoara Godwin în salonul luminat cu electricitate.

Ca la un semnal intrară, simultan, prin mai multe uşi, toate fetele, prietene ale Ceciliei, înaintând spre ea, asemeni unor fluturi mari albi.

Bărbaţii, în costumele lor închise, rămaşi ceva mai în urmă, salutară pe Cecilia cu înclinări, pe când frumoasa, căutând din ochi pe Gedeon, răspundea cu o grabă fericită. In sfârşit ea descoperi lângă Swonger pe frumosul violonist şi cu mâna îi trimise o salutare pătrunsă de duioşie.

Zenobia răsări din grupul de fete cari înconjurau pe Cecilia şi trimise lui Godwin, un salut plin de înţelegere, însoţit de o ameninţare din degetul ei diafan.

De pe un fotoliu se ridică un preot (pastor) protestant, care în mişcarea generală nu fusese luat în seamă... El făcu mai mulţi paşi, se opri în locul care îi fusese indicat şi aşteptă câteva secunde.

Iulia făcu semn lui Gedeon să se apropie, şi repetă acelaş gest faţă de Zenobia.

D-ra Walsh se alătură de Swonger, îl luă de braţ şi-l duse până lângă preot, oprindu-se, ca să aştepte pe Cecilia şi Gedeon.

Ambele perechi despărţite puţin, se opriră în aşteptarea celor ce aveau să urmeze. Iulia, se apropiă zicând cu un aer de autoritate surâzătoare:

— „D-ta Edith Fowler, treci lângă Zenobia, şi ţine loc de mamă a d-rei Walsh, iar d. procuror general Smither, trece lângă d. Swonger, să ţină loc de tată."

Şi cum cei desemnaţi se executau surâzând, fata continuă:

— „D-nul Theodor Godwin trece lângă d. Gedeon Walsh şi va ţine loc de tată, iar d-ra Ruark, va ţine d-rei Godwin, loc de mamă!..."

— „Ah, ce drăguţ din partea ta!" exclamă Cecilia apucând-o cu dragoste de braţ... apoi, către ceilalţi urmă: „la priviţi ce mamă frumoasă şi voinică am eu!..."

Theodor trecuse de partea lui Gedeon, şi la auzul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cuvintelor fiicei sale, el zâmbi în direcţia d-şoarei Ruark, dar fata, avea un aer serios de autoritate demnă.

Scoţând actele tinerilor ea le arătă preotului, apoi îi făcu semn să înceapă. Pastorul deschise cartea ce ţinea în mână şi în liniştea plină de reculegere, începu să citească.

După câteva minute el adresă întrebările de rigoare d-rei Walsh şi lui Swonger; şi după ce le puse inelele în deget, rosti formula care îi unea.

Swonger fu gata să'şi sărute soţia, dar ea îl opri cu un gest, arătând spre d-ra Godwin.

— „Să nu fim egoişti: stai să termine şi Cecilia."

Când se adresă preotul lui Gedeon, Iulia scoase inelele şi dădu unul lui Godwin, arătând, că trebue el să-l treacă pe degetul mirelui, iar ea puse inelul, ce ţinea în mână, pe degetul Ceciliei, şi, cu o mişcare simplă scurtă,—care nu era însă în protocol— sărută mâna fetei. Preotul surprins rămase o clipă fără a putea vorbi, apoi îşi continuă oficiul.

Când termină, Cecilia sărută pe Iulia şi Zenobia pe d-ra Fowler, Godwin luă pe Gedeon în braţe, şi-l strânse la piept cu putere. Procurorul general Smither, părăsi atitudinea lui rigidă şi cuprinse în braţe pe Swonger, alăturându-şi obrazul de acel al inferiorului său. Dar Swonger nu se lăsă, ci în emoţia ce-l cuprinsese sărută pe superiorul său ca şi când el ar fi fost soţia lui.

Fetele începură să se îndese în jurul Ceciliei, dorindu-şi fiecare rândul spre a o săruta, pe când bărbaţii, în aşteptarea să le vină prilejul de a prezinta felicitările şi urările lor, strângeau mâinile celor doui miri.

Până să se termine, vreo patru servitori negri se iviră aducând pe tăvi de argint pahare cu şampanie şi diferite pişcoturi şi prăjituri. Unul din ei, un uriaş plimba o tavă cu rachiuri americane: el circula pe lângă bărbaţi şi se văzu oprit de o d-şoară de onoare, care-l întrebă dacă nu are pahare mai mari.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Până să răspundă negrul, fata băuse unul după altul două păhăruțe, zicând cu glas tare:

— „Ce te uiți așa la mine amice? Nu sunt două mirese? Nu trebue să beau pentu amândouă... Stai să mai beau câte unul și pentru fiecare din mirii de față.“

— „Helen dragă,“ șopti Aurelia Djeskujor doctorița, „nu te mai grozăvi cu talentul tău de a bea alcool, că te vede Iulia. Se uită de cinci minute la tine...“

Chimista luase un al treilea pahar de Whisky, dar cum auzi cuvintele prietenei sale, depuse băutura la loc și scuturând din cap își flutură buclele tăiate, apoi potrivindu-și ochelarii replică:

— „Am să schimb sticlele pince-nez-ului meu; mă înșeală: mi s'a părut că păhăruțele acelea erau goale.“

Aurelia Djeskujor doctorița, o luă de mână, cu un gest de prietenie șoptindu-i:

— „Să nu te vadă Iulia că se supără.“

Chimista o privi, șoptind cu un aer de strengărie:

— „Ah, mâncați-aș ochii ăia frumoși doctorițo!“

Iulia invită pe Cecilia și Zenobia să poftească în sala de mâncare, și toți trecura pe rând, pe urma noilor căsătorite, să ia loc la masa mare, dreptunghiulară, aranjată așa ca să încapă toți.

Preotul vru să se retragă, însă Zenobia se apropiă de el și îi șopti câteva vorbe. El holbă ochii cu uimire, dar se declară gata să execute voința tinerei și rămase, aruncând pe furiș o privire mirată în spre un colț al marei încăperi, unde sta retrasă o indiană. Era soția lui Soare-Răsare: indiana asistase mută de admirație la cununia simplă a celor două perechi. Ea adusese un filtru pentru Ruth Stevenson, dar, pierduse pe drum sticluța ce preparase pentru Aura Djeskujor.

Pastorul luase loc în partea opusă celei ocupată de Cecilia. Pe latura mai îngustă a mesei era: la mijloc Godwin, în dreapta, Zenobia, având alături

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pe Swonger şi Edith. Iar la stânga milionarului se afla Gedeon şi Cecilia, apoi Iulia.

Edith Fowler şi d-ra Ruark, ocupau cele două colţuri de masă, apoi urma după Iulia, la stânga ei, Procurorul general, Aura Djeskujor, Dan Constantin şi soţia lui, etc., iar la dreapta d-rei Fowler era Ruth Stevenson, un magistrat şi câteva fete, alternând cu cei doi devotaţi ai lui Dan Constantin. In colţul cel mai aproape de preot, chimista Helen, făcea ochi dulci pastorului despre care afiase că e băutor bun.

In mijlocul celei mai mari animaţii, pe când masa era pe la sfârşite, procurorul general ridică un toast în sănătatea Zenobiei şi-a lui Swonger. Vizatul răspunse mulţumind printr'o cuvântare hazlie. Şi fiecare fată ţinu să spue câteva cuvinte de urări.

Iulia se ridică şoptind cu un accent indignat:

— „Poftim, mi-am pătat rochia cu vin roşu... Mă scuzi puţin Cecilio, mă duc să văd ce remediu pot găsi."

— „Remediu," replică Cecilia abia întorcând faţa de la Gedeon, „cel mai bun remediu este o altă rochie. Stai aci, sau dacă pleci revino repede fetiţo dragă..."

Gedeon devenit de o volubilitate gentilă, pe care Cecilia o da în socoteala mulţumirei sufleteşti, vorbea de dreptul la fericire al fiecărei om.

Dan Constantin, a cărui haină, dintr'o întâmplare pe care o putea explica numai soţia lui, se asemăna ca două picături cu aceea a lui Godwin, se sculă dela loc, se apropie de patronul său, şi magnatul industrial se ridică, spre a vorbi cu el, mai deoparte câteva cuvinte. După ce termină, Godwin se reîntoarse la locul său, ştergându-şi cu batista obrazul, apoi îşi întoarse capul uşor spre Zenobia şi conversă cu ea, trecând cu batista deseori peste obraz. Cecilia observă această mişcare, ce-i păru ciudată, se gândi că este una din apucăturile din tinereţe ale tatălui ei, de pe când era lucrător, şi ca să nu-l îndispună azi, cu vre-o observaţie, vorbi înainte cu Gedeon, cucerită de volubilitatea lui. Ea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

observa totuşi că Iulia relua locul alături de ea, dar că începuse în şoaptă o convorbire cu Aurelia Djeskujor.

— „Negreşit," râse frumoasa mireasă, răspunzând lui Gedeon, „ai dreptate, omul e dator faţă de sine şi de societate, să aspire la cel mai înalt grad de fericire. Dacă toţi indivizi, unei societăţi, ar putea fi fericiţi, s'ar realiza idealul: societatea ideală, adică fericită."

Gedeon se adresă sorei sale cu glas ceva mai ridicat spre a fi auzit de mai mulţi.

— „Zenobio dragă, auzi ce spune Cecilia?... fericirea pentru toată lumea."

— „Inclusiv rudele cele mai apropiate?" întrebă noua d-nă Swonger pe acelaş ton.

— „Da... inclusiv... nu e aşa Cecilio?" Făcu Gedeon, cu faţa strălucitoare, ca în prepararea unei, lovituri de ştrengar.

— „Şi," reluă Zenobia, „şi a părinţilor noştri? Adică să precizez, şi a d-lui Godwin?"

Fabricantul auzind că e vorba de el, îşi plecă de tot capul pe masă, dispărând îndărătul batistei sale.

Cecilia, surprinsă de această întrebare, vru să atragă atenţia Iuliei asupra celor ce se vorbeau, şi privind în direcţia Zenobiei bătu uşor cu mâna pe pulpa secretarei sale. Insă, fata deşi simţi loviturile uşoare, continuă să şoptească înainte colegei sale, cele ce avea pe inimă. Cecilia replică pe acelaş ton, la adresa d-nei Swonger:

— „Negreşit... doresc fericirea oricui, sub forma, care-i convine fiecăruia... De ce aşi fi atât de darnică faţă de alţii, şi nu aşi acorda acest drept şi tatălui meu?..."

Zenobia se ridică în picioare şi cu glas tare se adresă mai mult adunărei decât Ceciliei:

— „Dacă este aşa, onorată adunare, cer voia de a vă face o surpriză plăcută... Subsemnata am prevăzut şi prezis pentru astăseară încă o a treia căsătorie... care nu fusese în programul nostru, în mod

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

oficial: căsătoria d-lui Theodor Godwin, cu una din ființele cele mai iubite din societatea noastră."

Cecilia se îndreptă spre tatăl ei, care cu totul dezorientat, sta cu fruntea plecată pe brațul pus pe masă.

D-na Swonger neatinsă câtuși de puțin de această ținută a vecinului său de masă, continuă:

— „Domnule Pastor, vă rog să vă pregătiți a celebra, cu cel mai redus ceremonial posibil, căsătoria de care vorbesc. Totul este în regulă: d-le Godwin poftiți, prezintați-vă împreună cu dama inimi d-voastră."

Cecilia ridicată în picioare de cuvintele Zenobiei, privi cu intensitate spre locul în care tatăl ei, ședea în aceiași atitudine parcă abătută. Ea simți, că, în aer plutește ceva nedefinit: de la tatăl ei, privirile îi alunecară spre sora lui Gedeon. Și observă că ea își îndrepta ochii spre fundul sălii. Zenobia privea către draperia întunecată, ale cărei falduri se dădeau cu încetul la o parte. Toate fețele se întoarseră în direcția aceia, și, Cecilia, scoase o ușoară exclamație de mirare, când din dărătul acelei draperii, trasă la o parte, ca la teatru, apăru Theodor, surâzător, ducând la braț, o damă îmbrăcată într'un costum de serată. Străina avea obrazul voalat complect.

Frumoasa fiică a milionarului se uită spre locul ocupat de tatăl ei, și văzu obrazul râzător, al lui Dan Constantin, ridicându-se încet, pufnind de râs. Fata făcu din deget un gest de amenințare drăgălașe în direcția lui Dan și a lui Gedeon, și vru să afle repede, cine era ființa aleasă de Godwin, dar costumul, pe care încă nu-l zărise, și voaleta groasă, o dezorientau. Ea privi cu duioșie spre Godwin, dar figura ei trăda într'atât neliniștea internă ce simțea, încât Gedeon nu-și putu opri o glumă:

— „Haiti! Măturoiul... Asta-i persoana cu măturoiul... Am pățit-o amândoi, Ceci dragă!..."

Tânăra d-na Walsh, simți inima strângându-i-se în piept, pe când cu ochii ușor căscați privea către arătarea dela brațul tatălui ei. „Arătarea" putea fi so-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

colită ca una din cele mai srmonios croite fiinţe, dacă mersul ei ciudat, ca de raţă, nu ar fi contrastat atât de violent cu umbletul elegant al fabricantului.

— „la priveşte," şopti Cecilia, „ia priveşte, Geo dragă, cum umblă!..."

— „Par'că ar fi o gâscă... Ba nu," corectă violonistul, stăpânindu-şi cu greu un surâs, „par'că ar fi o raţă, aşa se leagănă... Sunt curios să ştiu cum i-o fi stând cu măturoiul în mână..."

— „Ah, Iulio, dragă," şopti Cecilia către tovarăşa ei din stânga, care continua imperturbabilă, să şoptească medicinistei diferite taine, „ia uităte ce mers are... cum se prezintă... Ah, ce nenorocită am să fiu..."

Gedeon însă îi atrase atenţia spre mireasa milionarului, şi Cecilia, văzu cum preotul, se prepara să pună la cale căsătoria celor doui.

— „Draga mea," şopti frumosul violonist, „nu te arăta prea supărată; acest lucru ar putea amărâ pe tatăl tău... Stai să vezi întâi ce fel de fiinţă este şi apoi să o judeci... Vrei să-i ieşim întru întâmpinare?..."

Fiica milionarului, se supuse dorinţei soţului ei, dar până să se ridice, ea observă că Zenobia, eşită dela locul ei, înainta spre însoţitoarea lui Godwin, şi îi oferea un buchet.

Mireasa, înclină capul în spre flori, şi Zenobia, se folosi de această mişcare, spre a scoate vălul prea gros de pe obrazul viitoarei d-ne Godwin. Cecilia văzând mişcarea d-nei Swonger, rămase locului spre a putea zări de departe chipul ce se ascundea între rozele minunatei jerbe.

Dar străina ridică fruntea în aceiaş mişcare cu buchetul, care astfel îi ascundea întregul cap; şi, ca şi când ar fi ghicit şi vroit să savureze nerăbdarea celor ce o priveau, ea începu să lase încetîncetul florile în jos. Şi încet, începu să se vadă, întâi fruntea. apoi sprincenele, apoi ochii surâzători, ai unei feţe zare părea cunoscută. Cecilia privea cu o intensă încordare cum, dintre flori, apăreau treptat-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

treptat, trăsăturile gingaşe până ce întregul cap, răsărise asemeni une flori superbe, îndărătul buchetului. Cecilia deschise ochii mari, şi izbindu-şi palmele, una de alta, într'o izbucnire de fericire strigă:

— „Iulia mea! Julieta mea scumpă! Tu eşti!?..."

CAP. XIX

Fără a mai ţine socoteală de nimic, Cecilia se repezi dela locul ei, răsturnând un scaun în drum, şi se aruncă de gâtul secretarei sale. Iulia dădu buchetul lui Godwin şi abia mai văzând, din pricina lăcrămilor de fericire ce îi împăienjenau lumina ochilor, îşi cuprinse prietena în braţe şi o sărută fără a putea rosti vreun cuvânt.

Cecilia, revenită complect din grija de până adineaori, nu-şi mai putea stăpâni fluxul de cuvinte mângâitoare. Ea şoptea printre sărutările cu care acoperea pe fosta secretară.

— „Cum să ţi mulţumesc, fată dragă, că te ai gândit, ca, de căsătoria mea, să-mi pregăteşti cea mai frumoasă şi fericitoare surpriză, ce a-şi fi putut visa!? Mi se pare că nu am să găsesc în mine destule puteri ca să exprim iubirea ce am pentru tine. Tu fetiţa mea! secretara mea şi mama mea... Cum să-ţi mulţumesc că te-ai legat pentru veci cu mine, legându-te cu dragul meu tată?"

Drept răspuns, Iulia înclină capul pe umărul frumoasei tinere, şi începu să plângă cu suspine.

Theodor luă repede mâna miresei sale, o sărută şi şopti cu duioşie:

— „Scumpa mea, nu plânge drăgălaşo... Vezi bine că Cicea noastră te iubeşte..."

— „Nu," replică Iulia, privindu-l, pe când lacrămile îi alunecau ca nişte perle lichide peste frumoşii obraji, „nu plâng de teamă, ci de fericire că Cecilia a făcut dragostei mele o primire atât de dulce."

Cecilia, înconjurată de toţi cei dela masă, luă mâna d-rei Ruark şi o puse într'a lui Gowin zicând:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „E cea mai dragă şi devotată prietenă a mea, mă iubeşte ca o mamă, dacă nu şi mai mult... poftim... ia-o!“

Zenobia scoase două inele şi le înmână preotului zicând:

— „Să procedăm cu cea mai mare simplicitate posibilă... dar nu la logodirea, ci la căsătoria acestor amici ai noştri...“

Preotul făcu un gest prietenos de învoire, şi ceru să i-se arate hârtiile trebuitoare impuse de legile statului Ohio. Zenobia scoase repede din corsajul ei, cele cerute, le arătă. Preotul controlă cu atenţie, văzu că totul e în regulă, şi deschise cartea sa, pentru a ceti cele strict necesare.

In scurtul timp cât trebui pentru „expedierea celor legale“. Cecilia se uită spre locul ei şi văzu pe Ruth Stevenson, vorbind cu Aurelia Djeskujor, în aceiaşi atitudine în care o lăsase când o crezuse că ea este Iulia Ruark.

Noua căsătorită făcu un gest de ameninţare spre Ruth, şoptind auzibil:

— „Strengăriţ-o! m'ai păcălit! Erai în complot!“

Atleta veni dela locul ei repede, scuzându-se:

— „Zău dacă am bănuit ceva! M'a trimes d-nul Constantin să vorbesc cu Aura, spunându-mi să o consolez că nu i-a adus indiana şi ei un filtru de dragoste, după cum mi-a adus mie. Şi mi-a cerut numai atât să nu-ţi răspund şi să nu te las să-mi vezi faţa. Dar ia te uită ce pereche frumoasă! D-l Godwin cu Iulia noastră sunt creaţi parcă anume unul pentru altul!...“

Preotul termină şi se înclină rostind felicitările uzuale, apoi, luă mâna luliei şi o duse la buze, strânse degetele lui Theodor şi felicitându-l din nou îi ură „toate fericirile.“

Theodor îşi întoarse capul, spre invitaţi: obrazul lui radia de bucurie şi fericire. El surâse şi dregându-şi repede cravata, îşi potrivi revereurile hainei, făcu gestul de a se încheia la smoking, se înclină

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

în fața Iuliei și mai mult șopti întrebarea sa:

— „Acuma e voe Doamnă? Știi că a fost vorba că după logodnă va fi permis. Acuma, am sărit peste logodnă?...“

Iulia izbucni într'un râs ca de copilă intimidată, și plecă ușor capul într'o parte, însă Theodor se apropiase, o luase de tâmple și îndreptându-i obrazul, spre al său, o sărută pe buzele îngălbenite de emoție.

Iulia aruncă brațele pe după gâtul bărbatului ei și îl sărută cu o duioșie care aduse lacrimi în ochii tuturor. Ea se simți gata să leșine, dar se încordă, și trecând la brațul lui Theodor, îl arăta prietenelor ei cu mândrie:

— „Îl vedeți cât de frumos și cuceritor este?“

D-na Constantin aprobă surâzând:

— „Într'adevăr Iulio dragă, toți susțin că Gedeon este „cuceritorul de inimi,“ dar cred că adevăratul „cuceritor“ este d. Godwin, care a răușit să cucerească inima celui mai frumos tip de fată americană...“

— S F Â R Ș I T —